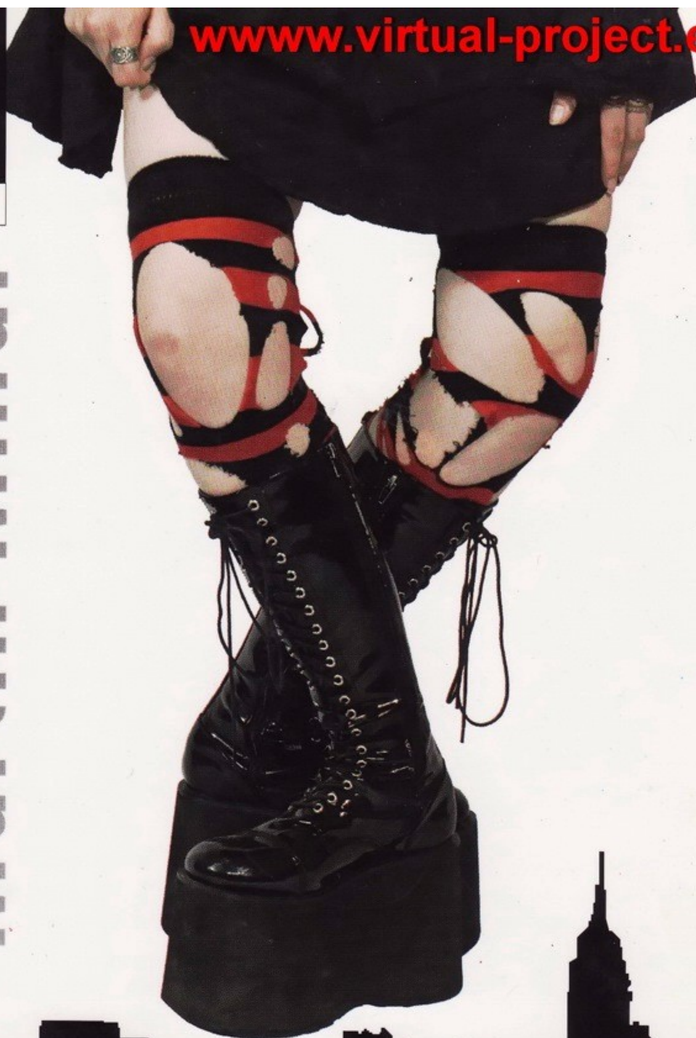
LIT
TRITONIC

Martin Millar

Zînele punkiste din New York

PREFAŢĂ DE NEIL GAIMAN

MARTIN MILLAR

ZÂNELE PUNKISTE DIN NEW YORK

www.virtual-project.eu

Traducere de ADRIANA MOŞOIU

TRITONIC 2008

Martin Millar The Good Fairies of New York 2006

Martin Miliar s-a născut la Glasgow (Scoţia), dar a trăit mult timp la Londra (Anglia). A scris romane şi piese de teatru, povestiri scurte şi articole. Celelalte romane ale sale sunt: *Love, and Peace with Melody Paradise; Milk, Sulphate and Alby Starvation; Lux the Poet; Dreams of Sex and Stage Diving; Suzy, Led Zeppelin and Me; Ruby & The Stone Age Diet.*

Lui Martin Millar îi plac romanele lui Jane Austen, şi a scris o piesă de teatru despre Emma. A scris, de asemenea, romanul *Tank Girl*, după filmul cu acelaşi nume.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, a scris sub pseudonimul Martin Scott seria de cărţi Thraxas. Până în prezent sunt cinci cărţi. A câştigat World Fantasy Award pentru prima din această serie.

Atunci când nu scrie, îi place să se uite la *Buffy, spaima vampirilor,* sau să cânte la fluier. Este pasionat de cărţile istorice, mai ales dacă acestea tratează istoria Greciei antice.

— Preocuparea vieţii mele, spuse Kerry, este colecţionarea alfabetului floral. Este o sarcină dificilă, întrucât unele dintre florile implicate sunt rare şi necunoscute, mai ales în New York. Dar, de îndată ce alfabetul floral va fi gata, vor urma tot felul de lucruri bune.

În primul rând, va arăta foarte frumos. În al doilea rând, mi-ar putea fi foarte bine de folos în privinţa ciudatei boli care mă slăbeşte, pentru că un Vechi Alfabet Floral Celtic este foarte puternic. De asemenea, va fi o armă devastatoare împotriva lui Cal, bărbatul care, nerespectându-şi promisiunea de a mă învăţa toate solo-urile de chitară ale celor de la New York Dolls, s-a dovedit a fi una dintre cele mai josnice forme de viaţă. De îndată ce alfabetul meu floral câştigă Premiul Asociaţiei Artistice a Comunităţii din Strada East Fourth, viaţa lui se va nărui.

Asistenta zâmbi spre Kerry, îi puse cu grijă un termometru în gură şi se pregăti de operaţie.

O introducere

Cartea aceasta a ajuns la mine cu mai mult de cinci ani înainte de a îndrăzni s-o citesc.

Nu că nu mi-ar plăcea cărţile lui Martin Miliar. Dimpotrivă – am fost fanul lucrărilor sale timp de aproape douăzeci de ani. M-a atras proza sa, încâlcită şi reală şi elegantă şi isteaţă, din ziua în care am pus mâna pe *Milk, Sulphate and Alby Starvation.* M-au atras personajele sale: îmi place un autor care-şi îndrăgeşte personajele, iar personajele domnului Millar au părut întotdeauna a fi oameni cu care îi plăcuse foarte mult să-şi petreacă timpul. M-au atras intrigile sale, care aveau acea frumoasă verticalitate pe care trebuie s-o aibă poveştile bune – citindu-le, nu simţi că cineva le-a inventat, ci simţi că cineva a descoperit ce s-a întâmplat şi a scris totul pentru tine.

Am cumpărat această carte la câţiva ani după lansarea ei, pentru că mă mutasem în America, unde nu prea s-au omorât vreodată să publice romanele lui Martin Miliar. Şi apoi, după ce-am achiziţionat-o, a stat cinci ani pe un raft, necitită, o carte despre care ştiam că e amuzantă, inteligentă, cu personaje minunate şi atrăgătoare, şi are o poveste convingătoare.

Cinci ani…

Totul din cauza titlului.

Scriitorii sunt animale ciudate. În acei cinci ani m-am tot pregătit să scriu, şi într-un final am scris, un roman intitulat *American Gods,* despre ce s-a întâmplat când zeii şi zânele şi creaturile legendare au ajuns din Lumea Veche în cea Nouă.

Aşadar, aveam *Zânele punkiste din New York,* dar nu îndrăzneam s-o citesc. Era, după cum citisem pe copertă, despre zânele din Scoţia care au ajuns la New York. Nu-mi trebuia să citesc mai mult. Eram deja destul de supărat. Pentru mine, şi probabil pentru orice scriitor, cea mai mare grijă e să nu scrie altcineva cartea pe care o scriu eu, s-o scrie el primul. Sau, în orice caz, că altcineva va scrie o carte asemănătoare cu cea pe care sper eu s-o scriu. Dacă se întâmplă asta, şi o scrie, atunci nu am voie să citesc acea carte până termin de scris cartea

mea. În mare parte deoarece, dacă altcineva a scris cartea mea, aş renunţa pe loc şi aş fi foarte trist. De asemenea, nu vreau să trăiesc cu grija că am copiat cărţile altora, şi cel mai bine este ca pur şi simplu să nu le citesc.

Scriam – sau, cel puţin, la început, mă gândeam să scriu – o carte cu titlul *American Gods,* unde toate lucrurile în care oamenii crezuseră dintotdeauna veneau în America: zei şi zâne şi vise; iar acum cineva – cineva a cărui operă îmi plăcea – scrisese o carte în care zânele veniseră în New York. Eram terminat, mă gândeam. Aşa că am cumpărat cartea, am pus-o pe raft, şi abia câţiva ani mai târziu, după ce propria-mi carte ieşise din mintea mea şi se aşternuse pe hârtie, am îndrăznit să pun mâna pe *Zânele punkiste din New York.*

M-am liniştit când am descoperit că aborda un teritoriu diferit de cel din cartea mea, dar mai ales am fost fericit să o citesc, şi mi-am dorit s-o fi citit mai înainte.

Millar scrie aşa cum ar fi scris Kurt Vonnegut dacă s-ar fi născut cu cincizeci de ani mai târziu, într-o altă ţară, şi s-ar fi învârtit într-un anturaj greşit. Glumeşte cu o faţă serioasă, şi glumele sale nu sunt urmate de un ghiont în coaste sau un sunet de ţambal, în schimb el spune povestea, amuzantă şi emoţionantă şi înţeleaptă şi presărată cu personaje la care ţii, chiar dacă unele dintre acestea sunt foarte mici, iar altele au obiceiuri care, să fim sinceri, lasă de dorit.

Millar a început bine, cu stilul său inconfundabil, să scrie cărţi precum *Milk, Sulphate and Alby Starvation* (o carte pe care am descoperit-o amuzat, o dată, pusă greşit pe raftul „Medicină: Nutriţie”), *Ruby and the Stone Age Diet* şi *Lux the Poet.* A fost bun şi apoi a devenit tot mai bun.

Zânele punkiste din New York este o poveste care începe când Morag şi Heather, două zâne de 45 cm, cu săbii şi kilturi şi păr vopsit strident, zboară prin fereastra celui mai jalnic violonist din New York, un tip supraponderal şi antisocial pe nume Dinnie, şi vomită pe covorul acestuia. Cine sunt ele, cum au ajuns în New York şi ce legătură are asta cu simpatica Kerry, care locuieşte în blocul de vizavi, suferă de boala Crohn şi face un alfabet floral, şi ce legătură are asta cu celelalte zâne (de toate naţionalităţile) din New York, fără să menţionăm bietele

zâne oprimate din Britania, toate astea formează subiectul acestei cărţi. Este povestea unui război, o deosebită punere în scenă a *Visului unei nopţi de vară* de Shakespeare, şi a solo-urilor de chitară ale lui Johnny Thunders interpretate de New York Dolls. Şi-ar putea dori cineva mai mult de la o carte?

Când am citit-o prima dată, am presupus că nu voi avea mult de aşteptat până ce *Zânele punkiste din New York* vor deveni un musical pe Broadway, sau chiar un film, cum este *Shrek* pentru adulţi. Nu s-a întâmplat încă aşa, datorită – sunt obligat să concluzionez – lipsei de imaginaţie a producătorilor de pe Broadway şi ezitării celor de la Hollywood să cheltuiască sute de milioane de dolari pe Morag şi Heather, pe Dinnie şi Kerry. Nu înţeleg deloc ezitarea lor; nu înţeleg nici de ce Martin Miliar nu este la fel de omagiat precum Kurt Vonnegut, la fel de bogat precum Terry Pratchett, la fel de faimos precum Douglas Adams. Dar lumea e plină de mistere.

Această carte se adresează fiecărui violonist care şi-a dat seama, la jumătatea interpretării unei vechi arii scoţiene, că melodia „I Wanna Be Sedated” a celor de la Ramones spune totul despre muzica folk, şi l-a făcut să vireze în acea direcţie. Se adresează fiecărei fete care-şi vopseşte părul acasă, care are aripi de zână şi care nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat seara trecută. Se adresează persoanelor cu orice siluetă şi talie, cărora le place să citească o carte bună.

Cartea era la mine de mai mult de cinci ani înainte de a o citi, apoi am împrumutat-o cuiva care mă gândeam că trebuie s-o citească şi nu mi-a mai fost înapoiată niciodată. Nu faceţi niciuna din greşelile mele. Citiţi-o acum, apoi spuneţi-le prietenilor voştri să-şi cumpere exemplarele lor. Într-o bună zi îmi veţi mulţumi.

Neil Gaiman

Octombrie 2004 102 kilometri de New York

Unu

Dinnie, un duşman supraponderal al umanităţii, era cel mai jalnic violonist din New York, dar repeta de mama focului, atunci când două zâne mici şi drăguţe trecură prin fereastra sa de la etajul patru şi vomitară pe covor.

— Scuze, spuse una din ele.

— Nu-ţi fă probleme, spuse cealaltă. Cu siguranţă voma zânelor le miroase frumos oamenilor.

Totuşi, în timpul ăsta Dinnie cobora scările, cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Două zâne au aterizat prin fereastra mea şi au vomitat pe covor! strigă el ieşind în Strada Fourth, fără să-şi dea seama pe de-a-ntregul ce efect va avea asupra trecătorilor, până când bărbaţii asudaţi ce cărau nişte saci pe lângă maşina de gunoi se opriră să râdă de el.

— Ce-ai zis?

— Sus, gâfâi Dinnie. Două zâne, cu kilturi şi viori şi săbii mici… kilturi verzi…

Bărbaţii se holbau la el. Monologul lui Dinnie făcu o pauză.

— Hai, strigă şeful de echipă, lăsaţi-l în pace pe prostănacul ăsta homo şi înapoi la muncă. Haideţi, la treabă!

— Nu, pe bune, protestă Dinnie, dar publicul său se împrăştiase. Deznădăjduit, Dinnie se uită lung în urma lor.

Nu m-au crezut, gândi el. Nu-i de mirare. Nici eu nu mă cred.

La colţul străzii, patru portoricani îşi pasau o minge de tenis de la unul la altul. Îl priviră cu milă pe Dinnie. Umilit de ironia publicului, acesta se furişă în vechiul teatru de la parterul clădirii sale. Camera sa era la ultimul etaj, al patrulea, dar Dinnie nu era sigur dacă vroia să urce sau nu.

— Îmi place să am intimitate, mormăi el. Şi mintea întreagă.

Se hotărî să-şi cumpere o bere de la magazinul de vizavi.

— Dar dacă găsesc două zâne în camera mea când mă întorc, am dat de dracu'.

Alte cinci zâne, toate suferind de o imensă confuzie provocată de bere, whisky şi ciuperci fermecate, fugeau în acel moment,

într-o teroare alcoolică, din haosul de pe Park Avenue spre adăpostul relativ din Central Park.

— Ce parte de Cornwall e asta? se văicări Padraig, scăpând milimetric de sub roţile tarabei unui vânzător de alune glazurate.

— Numai Zeiţa ştie, răspunse Brannoc, încercând să o ajute pe Tulip, care se încurcase în hăţurile ce legau un cal de-o brişcă.

— Cred că tot mai am vedenii, se smiorcăi Padraig, în timp ce un val de alergători năvăleau pe potecă spre el. Îl salvă Maeve, care-i zori spre adâncimea păduricii.

Se prăbuşiră pe un petec de pământ, să se odihnească.

— Suntem în siguranţă?

Erau încă înconjurate de zgomot, dar nu se zărea niciun om. Asta era o uşurare. Zânele erau invizibile pentru majoritatea oamenilor, dar atâtea picioare alergând reprezentau pentru ele o teribilă ameninţare.

— Cred că da, răspunse Brannoc, cea mai în vârstă zână şi un fel de lider al lor. Dar încep să bănuiesc că nu mai suntem în Cornwall.

O veveriţă ţopăi spre ele.

— Bună, spuse Brannoc politicos, în ciuda mahmurelii sale groaznice.

— Voi ce naiba sunteţi? întrebă veveriţa.

— Suntem zâne, răspunse Brannoc, şi veveriţa căzu pe iarbă râzând în hohote, pentru că în New York veveriţele sunt creaturi cinice şi nu cred în zâne.

Între timp, înapoi pe Strada Fourth, Dinnie trase o duşcă din berea mexicană, îşi scărpină bărbia umflată şi merse cu paşi mari şi încrezători spre camera lui, convins că toată povestea se petrecuse doar în imaginaţia lui.

Două zâne dormeau liniştite în patul lui. Brusc, Dinnie se simţi deprimat. Știa că nu are destui bani să meargă la terapeut.

Doi

De partea cealaltă a străzii, Kerry tocmai deschidea ochii în patul său moale, cu perne vechi. Pe lângă faptul că era nemaipomenit de simpatică, Kerry era în stare să transforme cu uşurinţă orice zdreanţă veche într-o pernă foarte frumoasă, sau într-o pălărie ori o vestă.

Era de asemenea o talentată pictoriţă, sculptoriţă, cântăreaţă şi scriitoare, o devotată hoaţă din magazine şi o serioasă colecţionară de flori. Mai era şi o pătimaşă chitaristă, dar tehnica ei era îngrozitoare.

Cei mai mulţi o îndrăgeau, dar în ciuda acestui fapt, în dimineaţa aceasta nu era fericită. Nefericirea ei izvora din patru surse principale. Prima era o ştire la televizor despre teribilele inundaţii din Bangladesh, cu imagini ale cadavrelor, care a necăjit-o foarte tare, iar a doua era boala cronică de care suferea, şi care îi slăbea corpul. A treia era lipsa ei de îndemânare la chitară. Deşi repetase ore întregi, încă nu putea să interpreteze solo-ul de chitară al lui Johnny Thunders din „Pirate Love”.

A patra, de departe cea mai importantă dintre toate, era neputinţa completă de a se hotărî ce anume îi stă mai bine în păr: garoafele sau trandafirii. Coafura lui Kerry era inspirată oarecum dintr-un tablou de Botticelli, şi era esenţial să găsească florile potrivite.

Se aşezase posomorâtă în faţa oglinzii, încercând pe rând cu una, apoi cu alta, reflectând cu amărăciune că nu are niciun rost să-ţi vopseşti părul într-un minunat albastru argintiu, dacă mai ai încă astfel de probleme de rezolvat.

Alfabetul floral se contura binişor, avea acum cincisprezece din cele treizeci şi trei de flori necesare.

***

În clădirea de peste drum, zânele deschideau ochii.

— Unde sunt prietenii noştri? murmură Heather, dând la o parte părul auriu din frumoşii săi ochi.

Dinnie o privi încruntat.

— Nu ştiu ce sunteţi voi şi nici nu-mi pasă, spuse el. Dar indiferent ce sunteţi, ieşiţi naibii din camera mea şi lăsaţi-mă în pace.

Dinnie MacKintosh nu era renumit pentru politeţea lui. De fapt, nu era renumit pentru nimic în afară de bădărănia, intoleranţa şi uriaşul său apetit.

— Numele meu este Heather. Sunt o zână-ciulin. Iar ea este Morag. Îmi dai un pahar cu apă, te rog?

— Nu! tună Dinnie. Nu-ţi dau. Ieşiţi afară!

— Ce mod e ăsta de a ne vorbi? întrebă Heather, proptindu-se pe cotul ei mititel. Acolo, de unde venim, oricine ar fi onorat să ne aducă un pahar cu apă. Ar vorbi despre asta ani întregi, dacă le-am apărea în cale. Am apărut lângă tine pentru că te-am auzit cântând la vioară un cântec din Scoţia.

— Cântând foarte prost, adăugă Morag, trezindu-se încet.

— Da, aprobă Heather, foarte prost. Vioara avea un sunet interesant, dar sincer a fost cea mai proastă interpretare a „Dansului din Tulloch” pe care am auzit-o vreodată, şi asta înseamnă ceva. A fost mai proastă decât interpretarea fiului potcovarului de acasă, din satul Cruickshank, deşi n-aş fi crezut că aşa ceva este posibil.

— Nu cânt chiar atât de prost, protestă Dinnie.

— Ba da. Cu adevărat îngrozitor.

— Nu v-a invitat nimeni aici să ascultaţi, spuse Dinnie supărat.

— Dar nu te îngrijora, continuă Morag, atingând micuţa ei vioară. Îţi vom arăta cum să cânţi mai bine. Suntem zâne bune.

Şi suntem mereu fericite să ne oferim ajutorul. Acum te rog frumos, adu-ne nişte apă.

— Bună, spuse cu voce joasă o femeie goală la televizor, frecându-şi un telefon pe sâni. Suntem fetele dulci şi-o facem criminal de bine, în fund, gură sau păsărică. Sună-ne la 970 P Ă S Ă.

— Tot mai am vedenii, spuse Morag. Jur că nu mă mai ating niciodată de vreo ciupercă fermecată. Poate doar în scopuri strict medicinale.

Dinnie făcu nişte paşi uriaşi spre pat şi le ceru cu voce tare lui Heather şi Morag să plece imediat, întrucât el nu crede în zâne. Zânele izbucniră în râs.

— Eşti haios, chicoti Heather, dar hohotele de râs îi tulburară mahmureala şi vomită din nou, pe braţul lui Dinnie.

— Ei bine, acum sigur ne crede! strigă Morag.

— Stai liniştită, spuse Heather. Voma de zână e cu siguranţă frumos mirositoare oamenilor.

Adormiră amândouă, şi nicio manevră de-a lui Dinnie nu le-a putut trezi.

Trei

Cei fără adăpost se adunaseră peste tot în New York. Fiecare colţ de stradă avea cerşetorii săi cu ochii trişti, care cereau trecătorilor mărunţiş, cu slabe şanse de a primi ceva. Fiecare parc era vărgat şi peticit cu corturi provizorii din plastic şi pături împuţite, înfăşurate drept saci de dormit. Oamenii străzii duceau cea mai deznădăjduită viaţă. Niciun plan guvernamental nu le-ar da vreodată o şansă. Nicio fundaţie de binefacere n-ar fi vreodată atât de înstărită încât să-i adăpostească pe toţi. Niciun angajator nu le-ar da vreodată de lucru, cât timp ei n-au unde trăi, sau n-au măcar nişte haine curate, iar hainele curate n-ar apărea niciodată pe cineva care transpiră ziua întreagă într-un parc înăbuşitor. Tot ce puteau face era să se descurce cât mai bine până când ar da colţul, dar din punctul de vedere al cetăţenilor New Yorkului, aceasta nu se întâmpla suficient de repede.

Un bătrân fără adăpost se aşeză pe Strada Fourth să se odihnească, suspină, închise ochii şi muri.

— Încă unul mort, murmură Magenta, ajungând la faţa locului. Magenta însăşi era o cerşetoare fără adăpost, dar una destul de tânără. În ritmul ăsta, rămân fără detaşament.

Salută războinicul căzut şi se târî spre Broadway, uitându-se mereu cu precauţie după diviziile persane de cavalerie. Deşi era încă destul de departe de armata lui Antaxerxes şi nu se aştepta să aibă probleme, ştia că pe teritoriul inamic trebuie să fie atentă.

***

În Cornwall, în Anglia, regele Tala era cât se poate de supărat din cauză că Petal şi Tulip îşi luaseră zborul. Fiind copiii şi moştenitorii săi de drept, deja umblau zvonuri că l-ar putea înlocui cu succes.

— Găseşte-i, îl instrui pe Magris, şeful tehnician, şi adu-i înapoi.

Bineînţeles, regele zânelor din Cornwall nu putea şti că în acest moment două dintre evadate se trezeau din somn într-o cameră goală de pe Strada Fourth.

Imediat începură să se certe.

— Mă simt groaznic.

— Ei bine, e din vina ta, spuse Morag. Halul în care ai turnat ciuperci şi whisky în tine.

— Ce vrei să spui? Tu eşti cea care a vomitat pe kiltul cel nou.

— Nu-i adevărat. Tu ai vomitat pe el. Nu rezişti la băutură. Cum spune un proverb foarte cunoscut, nu-i da niciodată unui MacKintosh un pahar de whisky sau o vioară.

— Ăsta nu-i un proverb foarte cunoscut.

— În familia mea, este.

— Morag MacPherson, o să mă omori. Şi dacă te mai iei vreodată de stilul în care un MacKintosh cântă la vioară, te omor.

— Nu există niciun stil.

Se uitau fix una la cealaltă.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Nu ştiu. I-am pierdut când ai leşinat şi a trebuit să te ajut.

— Nu eu am leşinat, tu ai leşinat. Nicio zână MacPherson nu rezistă la whisky.

— Orice MacPherson rezistă mai bine decât un MacKintosh.

Cearta se amplifică până când deveni prea mult pentru mahmurelile lor. Heather trase o înjurătură scoţiană mai puţin cunoscută şi coborî din pat, frecându-şi tâmplele. Se apropie de fereastră. Chiar şi în cele mai bune condiţii, aripile unei zâne-ciulin sunt bune numai pentru zboruri scurte, iar acum, slăbită de ciuperci, whisky, bere şi diferenţa de fus orar, Heather abia putea să dea din aripi până sus spre pervazul ferestrei.

Reuşi într-un final şi privi deasupra Străzii East Fourth I se tăie respiraţia. Pentru o zână-ciulin din Scoţia, obişnuită numai cu dealurile, văile şi sătucul liniştit pe nume Cruickshank, era o privelişte uluitoare. Peste tot maşini şi oameni, copii, căţei, hărmălaie şi cel puţin zece magazine pe o rază de douăzeci de metri. În Cruickshank era un singur magazin şi doar câteva maşini.

— Ce loc e ăsta? Unde suntem?

Morag veni lângă ea. Primul contact cu mediul nou în care se trezi o făcu să uite de cearta cu Heather şi să-i strângă mâna acesteia.

— Cred că e un oraş.

— Ce e aia un oraş?

— O localitate mare. Cam ca nişte sate laolaltă. Probabil suntem în Glasgow.

— Dar eram în Cornwall, protestă Morag. Cornwall nu e aproape de Glasgow, nu-i aşa?

Heather scutură din cap. Nici ea nu credea asta, dar cunoştinţele ei de geografie erau la fel de vagi ca ale lui Morag. De când părăsiseră Scoţia, niciuna din ele nu a avut nicio idee unde s-au aflat în cea mai mare parte a timpului.

Priviră cu atenţie în jos, spre trotuarul unde un bărbat zdrenţăros cu o sacoşă mergea cu paşi greoi, împingându-i pe copilaşi la o parte din drum.

***

Acest bărbat zdrenţăros era Joshua. O căuta pe Magenta, care se făcuse nevăzută împreună cu reţeta lui pentru cocktailul Fitzroy, o băutură compusă din cremă de pantofi, alcool metilic, suc de fructe şi un amestec secret de ierburi.

După ce a urmărit-o pe First Avenue, a pierdut-o din vedere când a ajuns la metrou. Era un adversar priceput, dar el n-ar renunţa niciodată la căutarea reţetei sale, lucrul cel mai de preţ pe care l-a avut vreodată.

***

— Ce s-a întâmplat cu prietenii noştri? Unde sunt Brannoc şi Maeve şi Padraig şi Petal şi Tulip?

Imposibil de precizat. Ar putea fi oriunde in acest oraş. Niciuna din ele nu-şi putea aminti prea multe în afară de faptul că s-au trezit într-o maşină imensă ce se zgâlţâia, după care au fost aruncate pe stradă într-o ladă de bere. Probabil că prietenii lor au fost duşi mai departe de maşină. Începură iar să se certe cine era de vină.

— Voi două, spuse Dinnie, intrând cu paşi apăsaţi în cameră. Ieşiţi imediat şi să nu vă mai prind pe aici.

— Ce-i cu tine? întrebă Heather, scuturându-şi părul auriu. Oamenii ar trebui să fie mulţumiţi, încântaţi şi onoraţi când

întâlnesc o zână. Să sară în sus zicând: „O zână, o zână!” şi să râdă de plăcere. Nu să-i ceară să plece imediat şi să nu se mai întoarcă.

— Bine-aţi venit la New York, mârâi Dinnie. Acum ştergeţi-o.

— Foarte bine, spuse Heather. Vom pleca. Dar să nu vii plângând la noi dacă neamul tău e blestemat până la a şaptea generaţie.

— Sau chiar până la a treisprezecea.

Se holbau unii la alţii. Un gândac se ivi de după aragaz, apoi plecă la treaba lui.

Morag, în general cea mai raţională dintre cele două zâne, încercă să calmeze situaţia.

— Dă-mi voie să mă prezint. Sunt Morag MacPherson, zână-ciulin, din Scoţia.

— Iar eu sunt Heather MacKintosh, zână-ciulin. Şi cea mai bună violonistă din Scoţia.

— Ce? protestă Morag. Eu sunt cea mai bună violonistă din Scoţia.

Heather se tăvălea pe jos de râs.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine? Sunt Morag MacPherson, campioana campionilor, continuă zâna brunetă.

— Iar eu sunt Dinnie MacKintosh şi voi două puteţi să vă luaţi tălpăşiţa.

Acum Morag izbucni în râs.

— Ce e atât de amuzant?

— E un MacKintosh, chicoti Morag. Nu-i de mirare că abia scârţâie din vioară. Niciun MacKintosh nu-i în stare să cânte o melodie.

Heather păru incomodată.

— E doar începător, spuse ea, dar Morag râdea în continuare fără să se controleze. Se amuza foarte tare de cum evoluaseră evenimentele. În ochii ei, cearta era câştigată.

— Cum îndrăzneşti să râzi de un MacKintosh, urlă Heather, care nu suporta să-şi vadă neamul ridiculizat în niciun fel. Chiar şi un om MacKintosh valorează mai mult decât un MacPherson mincinos şi şarlatan.

— Cum îndrăzneşti să spui că MacPhersonii sunt mincinoşi şi şarlatani, zbieră Morag.

Ochii verzi ai zânelor străluceau.

— Uite ce e, spuse Dinnie, dar nimeni nu-l luă în seamă.

— Eşti o mincinoasă. Mincinoasă, şarlatană, hoaţă, de doi bani…

— Heather MacKintosh, sper să nu te mai văd vreodată! strigă Morag, şi sări pe fereastră.

Se făcu linişte.

Heather se încruntă. Din colţul străzii urcau vociferările unor jucători de fotbal.

— Sună la 970 C L I T pentru cea mai fierbinte linie de sex din New York, şopti o femeie goală pe ecranul televizorului.

— M-am rătăcit într-un oraş ciudat şi acum prietena mea a plecat, numai din cauza viorii tale stupide, spuse Heather şi începu să plângă.

Patru

— Da, recunoscu Kerry, îndesind o pereche de mănuşi sub vesta sa. Am viciul furtului din magazine.

— De ce? vru să ştie Morag. E vorba de cleptomanie, despre care am citit într-un ziar de-al oamenilor?

— Nu, dar mă enervează că sunt lucruri drăguţe peste tot, iar eu nu-mi permit să le cumpăr.

— Eşti săracă?

Era.

— Şi deseori deprimată. Dar m-am mai înveselit de când ai apărut tu. Când ajunseră în stradă, Kerry probă cu satisfacţie mănuşile sale noi.

După ce se certase cu Heather, zâna zburase vizavi, unde a avut norocul s-o întâlnească pe Kerry, una din puţinele fiinţe umane din New York care putea vedea zâne.

Oricine o cunoştea pe Kerry, cu părul ei lung, albastru argintiu, hainele hippie, alfabetul floral şi misiunea ei quijote-ească de a interpreta solo-urile de chitară ale celor de la New York Dolls, nu ar fi fost surprins să afle că ea poate vedea zâne. Ar fi doar surprins că n-a mai văzut una până acum.

Se împrieteni imediat cu Morag şi împreună mergeau regulat la furat din magazine. Kerry o hrănea pe Morag, îi dădea whisky şi o asculta cântând la vioară şi spunând poveşti, îi arătă complexitatea alfabetului floral şi motivele pentru care îi plăceau New York Dolls şi de ce era hotărâtă să se răzbune pe Cal, un chitarist perfid şi mincinos care făcea repetiţii cu trupa sa vizavi, în teatrul vechi.

— Răzbunarea mea pe Cal va fi cumplită şi completă, îi spuse ea zânei. Va regreta amarnic că mi-a promis să mă înveţe toate solo-urile de chitară de pe primul album al celor de la New York Dolls, iar apoi m-a lăsat baltă. Mai ales după ce m-am culcat cu un tehnician scârbos şi plictisitor, ca să-mi dea o chitară.

— Excelent, aprobă Morag. Arată-i iadul.

Kerry avea în minte mai multe metode de răzbunare, dar în principal plănuia să-l lase fără Premiul Asociaţiei Artistice a Comunităţii din Strada East Fourth.

— Pun în scenă o versiune a *Visului unei nopţi de vară,* explică ea. Cal e regizorul. Îşi închipuie că anul acesta vor câştiga premiul. Dar nu-l vor câştiga. Eu o să-l câştig. Noua mea versiune revoluţionară a vechiului alfabet floral celtic, proaspăt adunat pentru prima dată după multe secole, va câştiga premiul. Şi asta-i bine, pentru că îmi plac foarte mult florile. Când eram mică, le luam cu mine în pat.

— Şi eu la fel, spuse Morag.

Pe Strada Fourth, un cerşetor le ceru bani.

— Îmi pare rău, nu am, spuse Kerry. Dar ia asta.

— Ce i-ai dat? întrebă Morag.

— O vedere cu *Venus şi Marte* de Botticelli, îi răspunse Kerry. Cel mai frumos tablou.

Lui Morag nu-i era prea clar cum ar putea asta să ajute un cerşetor flămând, dar Kerry spuse că-i va prinde bine.

— Dacă mai mulţi oameni ar avea picturile frumoase ale lui Botticelli, peste tot ar fi mai puţine necazuri. Aranjamentul din părul meu este inspirat din *Primăvara,* cel mai frumos tablou din lume.

***

— Faceți-mă să pricep, spuse Spiro, şeful veveriţelor din Central Park, care, alertat de rapoartele subordonaţilor săi, le făcu o vizită ciudatelor creaturi noi. Spuneţi că sunteţi zâne. Sunteţi invizibile pentru majoritatea oamenilor. Veniţi dintr-un loc numit Cornwall. Aţi trăit foarte bine acolo până când o zână cu mintea tehnică pe nume Magris a inventat un motor cu aburi şi a grăbit revoluţia industrială în societatea zânelor. Prin urmare Tala, regele vostru, a început să le transfere pe zânele anterior mulţumite din câmpuri şi grădini, în ateliere, creând astfel aproape din senin un regat nefericit şi oprimat, completat cu securitatea poliţiei şi permisele de muncă. Până aici am dreptate?

Brannoc şi celelalte zâne încuviinţară.

— Astfel că voi, fiind în principal ocupate cu muzica şi mâncatul ciupercilor şi neavând niciun interes să lucraţi

douăsprezece ore pe zi într-o fabrică, aţi şters-o spre Irlanda, ajutate de două zâne irlandeze. Pe drum, aţi întâlnit două zâne scoţiene care mai întâi au susţinut că au fost alungate din oraşul natal pentru că au interpretat la vioară cântecele trupei Ramones, iar apoi că au fost alungate din Scoţia pentru un alt delict pe care n-au vrut să-l recunoască, după care aţi găsit un câmp de ciuperci fermecate şi le-aţi mâncat pe toate. În loc să zburaţi mai departe.

— Eram obosite.

— Într-adevăr. După aceea, aţi băut mai mult whisky şi bere decât vă puteţi aminti, apoi aţi şters-o cumva cu un camion şi următorul lucru de care ştiţi e că mergeaţi pe Fifth Avenue, după ce în prealabil aţi fost încărcate într-un fel de cargo-avion. Aşa e?

Zânele încuviinţară triste. În Central Park era mai bine decât pe străzile furioase din urmă, dar nu era ca acasă.

— Hai, înveseliţi-vă, spuse Spiro. Nu e chiar atât de rău. Cel puţin, aţi ajuns în America. Mai mult sau mai puţin, vorbiţi aceeaşi limbă. Vă puteţi odihni aici o vreme, şi ce v-ar putea opri să vă furişaţi pe aeroportul JFK şi să vă îmbarcaţi într-un avion spre casă?

— Nu ne putem întoarce. Regele Tala vrea să ne omoare.

— Atunci se pare că trebuie să rămâneţi aici. Dar ce e aşa rău în asta? New York e un loc bun, o să vă placă aici.

***

Undeva pe lângă clădirea primăriei, Magenta se opri să ia prânzul, desfăcu o pizza pe jumătate mâncată pe care o culesese în drumul său de pe o bancă. O mâncă, privind în toate părţile.

Era sigură că Tissaphernes se afla în zonă. Tissaphernes era conducătorul cavaleriei persane. Puterea Magentei stătea în principal în hopliţi şi pelasgi, aşa că trebuia să fie atentă ca planurile sale să nu fie dejucate. Se ridică şi îşi continuă drumul spre Broadway.

***

Afară, strălucea soarele. Înăuntru, Kerry şi Morag erau bete criţă. Asta nu era deloc bine pentru Kerry, întrucât boala ei o slăbise de energie, deşi mental se simţea mai bine.

— Două în două zile, gândi ea, referindu-se la o altă vagabondă care se întinsese pe trotuar şi murise. Kerry şi Morag puseră nişte flori lângă cadavru şi chemară ambulanţa. Obosită acum, se aşeză să se odihnească şi o întrebă pe Morag motivul nesfârşitei sale certe cu Heather.

— În parte, ne-am certat pentru că eu sunt o MacPherson, iar ea o MacKintosh, explică Morag. Şi există o străveche şi amară vrajbă între MacPhersoni şi MacKintoshi. Îţi voi povesti mai târziu. Dar chiar şi în afară de asta, Heather a dovedit de la început că avea un caracter dubios.

S-a întâmplat pe când eram copii, sau ţânci, cum se spune în Scoţia. Mamele noastre ne luaseră şi pe noi, împreună cu tot clanul, la un mare concurs de fluier şi vioară pentru zâne. Concursul se desfăşura lângă dealul Tomnahurich, care e aproape de un oraş numit Inverness.

Mama mi-a spus că în trecut concursul se ţinea chiar pe deal, pe vremea când Regina Zânelor trăia înăuntrul dealului, dar acum oamenii au construit acolo un cimitir. Thomas Versificatorul e îngropat acolo. A fost un celebru profet scoţian şi prieten al zânelor, undeva prin secolul zece. Sau unsprezece sau doisprezece. Sau cândva, am uitat când. Oricum, din cauza cimitirului nu mai puteam folosi dealul. În multe locuri nu mai putem merge din cauza oamenilor. Dar ne place în continuare acea zonă. E frumoasă şi tuturor clanurilor le convine să vină acolo să cânte.

Mi-amintesc că am trecut prin Culloden, în drum spre locul concursului. Sunt multe poveşti despre Culloden, dar toate sunt foarte dureroase pentru scoţieni, aşa că nu ţi le voi spune chiar acum. Oricum, festivalul era un eveniment minunat. Toţi marii cântăreţi din fluier şi vioară erau acolo, solişti, jongleri, acrobaţi, povestitori, alergători la curse de cai şi tot ce poţi să-ţi imaginezi, cu toţii strălucitori şi fericiţi şi coloraţi.

Morag zâmbi, amintindu-şi.

— Eram foarte emoţionată, pentru că mama mă înscrisese în concursul de vioară pentru juniori. Era prima dată când trebuia să cânt în faţa altcuiva decât cei din familia mea. Repetasem tot anul. Urma să cânt „Tullochgorum”. Melodia asta am cântat-o mai devreme la fereastra ta. Nu vreau să fiu lipsită de modestie,

dar în prezent sunt renumită în regatul zânesc scoţian pentru interpretarea „Tullochgorum”. Este un dans celebru, un fel de dans scoţian vioi, dar foarte greu de cântat bine. O violonistă scoţiană îşi poate clădi reputaţia chiar numai pe modul în care îl interpretează. Rabbie Burns, cel mai mare poet din lume, l-a numit „regele cântecelor”.

Râse.

— Mama vroia ca eu să cânt ceva mai puţin dificil, dar eu eram un ţânc foarte hotărât. Şi de fapt, deşi toţi marii violonişti erau prezenţi, cântând în concurs ziua şi pentru distracţie seara, auzisem pe unii din ei interpretând cântecul meu, dar nu mă gândeam că cineva o va face mai bine ca mine.

Ei bine, în ziua competiţiei juniorilor, eu eram un pachet de nervi. Deşi avea multe lipsuri, mama se pricepea la vioară, îmi turnă pe gât un strop de whisky şi-mi spuse să-mi văd de treabă. Băutura mă calmă şi când i-am auzit pe ceilalţi tineri competitori mi-am dat seama că sunt o violonistă mai bună decât oricare din ei. Urma să intru eu şi începusem să fiu încrezătoare când o zână micuţă, palidă şi cu aspect bolnăvicios, cu un neobişnuit păr auriu, se ridică şi cântă. Cântă „Tullochgorum”, şi a fost cea mai bună interpretare care se auzise la acest festival. Publicul era în delir. Normal, eu eram furioasă.

— Normal, recunoscu Kerry. O manevră mârşavă.

— Cu siguranţă. Şi poate aş fi renunţat dacă nu vedeam că zâna blondă poartă kiltul familiei MacKintosh, iar eu nu puteam să las o MacKintosh să mă învingă. Trebuia să mă gândesc la mândria familiei mele. În plus, mama ar fi turbat.

Aşa că m-am ridicat, am închis ochii şi am cântat. Şi am fost bună?

— Ai fost?

— Am fost senzaţională. Cea mai bună interpretare a „Tullochgorum” din acest secol, conform unor martori independenţi.

— Şi ai câştigat?

— Nu, Heather şi cu mine am fost la egalitate. Ea a fost votată de milă, pentru aspectul ei de copil bolnăvicios. De asemenea, s-a zvonit că familia MacKintosh ar fi mituit juriul. Şi nu m-ar fi

deranjat să fim la egalitate, dacă – şi ştiu că-ţi va părea greu de crezut – Heather şi mama ei n-ar fi început să se plângă că interpretarea lui Heather a fost evident superioară şi n-ar fi sugerat că familia MacPherson a mituit juriul pentru mine! Poţi să-ţi imaginezi?

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am atacat-o pe Heather şi-am încercat să o omor. Din păcate, era mai puternică decât părea şi-a urmat o luptă teribilă. Amândouă ne-am ales cu zgârieturi şi vânătăi urâte şi câţiva dinţi lipsă până ne-au despărţit. După aceea, ne-am împrietenit.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da. La urma urmei, noi am fost cele mai bune violoniste din concurs. Şi pe când doamna vraci ne bandaja, am început să ne plăcem. În felul ăsta ne-am cunoscut, eu şi Heather. Şi în felul ăsta ne-am ales cu excelentele noastre viori. Le-am primit ca premiu. Dar nu va recunoaşte niciodată că am cântat mai bine „Tullochgorum” decât ea.

— Şi această tensiune implicită vă face să vă certaţi?

Morag nu ştia prea bine ce înseamnă „tensiune implicită”, dar recunoscu că aceasta ar putea fi cauza.

— În plus, susţine că a fost ideea ei să înfiinţăm un grup celtic radical, dar a fost ideea mea. Eu am ascultat „Ramones” mai întâi. Fiul potcovarului scosese primele sale trei înregistrări.

Morag căzu pe gânduri.

— Iar acum am ajuns în New York, de unde sunt ei. Este cu siguranţă mâna destinului, noi am plecat din Cruickshank în primul rând pentru că celelalte zâne se aliaseră împotriva noastră, cântam versiuni punk ale dansurilor scoţiene şi purtam kilturi sfâşiate. Nu le plăcea nici părul nostru vopsit.

Îşi ridică vioara, cântă o impresionantă versiune tradiţională a „Tullochgorum”, apoi se apucă să exerseze notele din solo-ul de chitară „Bad Girl” al celor de la New York Dolls. După ce reuşeşte să-l cânte, i-ar putea arăta şi lui Kerry, deşi ar fi presupus o muncă intensă, întrucât Morag nu era chitaristă, iar cunoştinţele muzicale ale lui Kerry erau limitate.

— Mizerabilul de Cal poate să cânte acest solo, bombăni Kerry, şi ochii îi sclipeau cu duşmănie.

***

Vizavi, Dinnie se uita pe fereastră.

— Ciudat, şopti el, sunt sigur că am auzit pe cineva cântând la vioară acolo.

— Nu te mai gândi, spuse Heather. Era doar o pisică în călduri. Spune-mi, sigur nu mai ai pe undeva un stropişor de whisky?

Cinci

După plecarea lui Morag, Heather rămase cu Dinnie. Acesta nu era deloc entuziasmat de situaţie.

— Vezi-ţi de viaţa ta în altă parte, îi spuse el.

Heather îi răspunse că nu poate părăsi un MacKintosh care are probleme.

— Nu am nicio problemă.

— Ba ai.

În realitate, Heather nu ştia unde să se ducă. Dar, întrucât părea evident mâna destinului cea care a făcut ca prima persoană pe care o întâlneşte în acest oraş să fie un MacKintosh, era mulţumită să rămână. Pentru că era în stare să se facă invizibilă, Dinnie n-o putea goni, deşi tare mult ar fi dorit.

Acum, îi mânca biscuiţii şi butona telecomanda. Obişnuită doar cu oferta mică de programe din Britania, era fascinată de cele cincizeci de canale venite prin cablu pe televizorul lui Dinnie.

Dinnie plecase, încerca să câştige nişte bani. Mârâise la Heather că a rămas în urmă cu plata chiriei şi e în pericol să fie evacuat.

— Bine, bine, spuse Heather, neavând nici cea mai mică idee ce însemna asta.

Petrecuse o dimineaţă mizerabilă lălăind-o pe lângă sediul firmei de curierat, aşteptând să primească de lucru. În calitate de curier pe bicicletă, Dinnie era un dezastru. Prea gras să pedaleze destul de repede şi prea certăreţ ca să accepte o treabă mai puţin bună, era norocos să câștige orice bănuţ, şi servea mai ales drept model de ridicol pentru ceilalţi biciclişti.

Ziua de azi, ca mai toate zilele, se dovedise pierdută şi Dinnie pedala spre casă intr-o dispoziţie proastă, întrebându-se de unde va face rost de banii de chirie.

Cotind spre Fourth East, o depăşi pe Kerry. Dinnie se încruntă cât putu de tare. O vedea deseori pe Kerry, şi nu o putea suferi.

— Coardă stricată, bodogănea în sinea lui în timp ce ea dansa.

— Chitarist de rahat, şuiera el în urma oricărui tânăr suplu şi atractiv care mergea lângă ea.

— Târfă, mormăia, zgâindu-se de la fereastra sa în dimineaţa în care Kerry cobora dintr-un taxi, chicotind beată, ajutată de şofer să găsească scările spre apartamentul ei.

Dinnie era foarte atras de Kerry.

Heather îi salută voioasă apariţia.

— Să nu te-aud, mârâi el. Am hotărât să nu cred în tine, poate aşa vei dispărea.

— De ce eşti aşa bădăran cu mine?

— Pentru că sunt o fiinţă umană sensibilă şi nu am timp de zâne mici şi obraznice.

Dinnie deschise o conservă de carne tocată de vită, o încălzi într-o tigaie, mâncă şi adună vasele morman în chiuvetă. Era dezgustător de murdar. În cele două camere nimic nu era curat sau la locul lui. Pentru chiria pe care o plătea, stătea într-un spaţiu neobişnuit de mare, întrucât camerele pe care le ocupase deasupra teatrului nu erau destinate locuirii. Le sub-închiria ilegal de la îngrijitor. Din această cauză, se temea mereu că va fi dat afară, chiar şi atunci când nu întârzia cu plata chiriei.

— Am văzut o emisiune uimitoare, spuse Heather, despre o familie mare care deţine puţuri de petrol în Texas. Îţi vine să crezi că unul din ei a avut un accident de maşină şi nu mai putea respira din cauza rănilor, iar secretara sa, care avea studii de medicină, i-a tăiat gâtul cu cuţitul, a vârât un pix în trahee şi a suflat prin el până la sosirea ambulanţei, salvându-i astfel viaţa? Mi se pare că i-au spus traheotomie de urgenţă. Când o ţinea de mână în ambulanţă, spunându-i că o iubeşte, mi-au dat lacrimile.

Fără s-o bage în seamă, Dinnie îşi luă vioara şi plecă, pedalând hotărât spre Second Avenue.

— Unde pleci? spuse o voce fără trup de pe ghidon.

Dinnie ţipă şi căzu de pe bicicletă.

— Nu mă mir că nu faci bani din curierat, spuse Heather, scuturându-şi praful de pe kilt. Cazi într-una.

Dinnie tuşea şi bolborosea ceva.

— Ai nevoie de traheotomie? întrebă Heather plină de speranţă, scoţându-şi din teacă sabia mititică.

— Ce naiba cauţi aici?

— Vroiam să iau aer.

Dinnie se ducea să cânte pe stradă, o soluţie la care apela doar în cazuri de restrişte.

Îşi legă bicicleta în piaţa St. Mark. Doi cerşetori tineri, zdrenţăroşi şi fără adăpost, îi cerură câţiva bănuţi, dar el nu-i băgă în seamă şi începu să cânte.

Heather scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Dinnie cânta groaznic. Trecătorii traversau strada doar să nu-l mai audă, şi strigau insulte spre el. Micul traficant de droguri de la colţul străzii plecă în pauza de prânz. Zdrenţăroşii fără adăpost, care suferiseră prea mult ca să fie alungaţi de o vioară, întoarseră privirea în altă parte.

După jumătate de oră de tânguire dureroasă, Dinnie nu câştigase nimic. Îşi dezlegă trist bicicleta şi se pregăti să plece.

Heather era îngrozită să vadă un MacKintosh atât de umilit.

— Nu pleca, şopti ea.

— Ce rost are să mai stau?

— Mai cântă o dată, îl instrui Heather, alunecând peste vioara lui, amuţindu-i corzile. Nevăzută de restul lumii, ea cânta la vioară, în timp ce Dinnie mima. Interpretă câteva emoţionante dansuri scoţiene – „The Salamanca”, „Miss Campbell of Monzie”, „Torry Burn” şi altele, toate legate de câteva din refrenele ei preferate ale celor de la Ramones – înainte de a plonja într-o versiune răscolitoare a „Tullochgorum”.

Mulţimea izbucni în aplauze furtunoase. Monezile zburau spre cutia viorii lui Dinnie. Acesta le pescui din cutie şi-şi făcu o ieşire triumfală. Era atât de încântat de bani şi de aplauze, încât catadicsi să-i mulţumească lui Heather, şi ar fi fost o experienţă memorabilă dacă n-ar fi descoperit că i-a fost furată bicicleta.

— Zână proastă! urlă el. De ce m-ai făcut să cânt după ce am dezlegat bicicleta?

— Dar n-am ştiut că o să ţi-o fure, protestă Heather. În Cruickshank nu se fură biciclete.

— La naiba cu Cruickshank! zbieră Dinnie şi porni ca o vijelie.

***

Magenta pedala senină pe First Avenue. În spatele ei, Joshua strânse pumnii frustrat. Aproape o prinsese, când Magenta, dând dovadă de o tactică măreaţă, se cocoţă pe o bicicletă dezlegată şi se făcu nevăzută.

Incapabil să alerge distanţe lungi, Joshua abandonă urmărirea şi se prăbuşi pe trotuar.

Începu să tremure. Privat de dozele sale regulate din cocktailul Fitzroy, Joshua avea simptome de deficienţă, dar mintea lui era atât de confuză încât nu era în stare să-şi amintească ingredientele fără bucăţica de hârtie furată de Magenta.

Un cerşetor pe care-l cunoştea veni agale spre el şi-i oferi o înghiţitură de vin, care-i făcu bine, deşi numai puţin.

— La naiba cu Magenta, mârâi Joshua. Şi cu fanteziile ei idioate.

— Am ştiut întotdeauna că e o greşeală s-o inviţi la un pahar în bibliotecă, spuse prietenul ei. Acum cine se mai crede?

— Un general antic grec, bombăni Joshua.

***

— Nu e vina mea că trăieşti într-un oraş plin de hoţi şi criminali, spuse Heather fluturând din aripi în urma lui Dinnie. Am câştigat bani pentru tine, nu-i aşa?

— Douăzeci şi trei de dolari. De unde îmi iau eu bicicletă cu douăzeci şi trei de dolari?

— De la magazinul de biciclete, sugeră Heather, dar asta păru că-l înfurie şi mai tare pe Dinnie.

O bătrână cu trei haine ponosite şi jegoase atârnându-i pe umeri îi ceru nişte bănuţi, dar el o înjură violent.

Când au ajuns la teatru, păşi peste un cadavru aflat la capătul scărilor, fără să-i arunce nici măcar o privire. Heather se opri să se uite. Încă un vagabond mort. Mort de prea mult timp pentru o traheotomie.

E îngrozitor cum mor oamenii pe străzi aici, gândi ea. De ce nu are nimeni grijă de ei?

Pe scena teatrului se desfăşurau repetiţiile pentru producţia lui Cal, *Visul unei nopţi de vară.* Când auzi bubuind vocile actorilor, Dinnie le strigă nişte vorbe de ocară prin scândurile duşumelei. Nu era fan Shakespeare.

— Să nu mai vorbeşti niciodată cu mine, îi spuse Dinnie lui Heather, care-l consideră nerecunoscător.

Cu toate acestea, era obişnuită cu lipsa de recunoştinţă. După ce ea şi Morag petrecuseră nenumărate ore în Scoţia, îmbunătăţindu-şi tehnica la vioară, vopsindu-şi părul şi experimentând inhalarea vaporilor de clei de zâne, niciuna din familiile lor nu era foarte mulţumită. De fapt, ambele mame le ameninţaseră cu expulzarea din clan dacă nu încetează să mai corupă tineretul din regatul scoţian al zânelor. Mai târziu, când l-au întrebat politicos pe Callum MacHardie, un celebru meşter de instrumente pentru zâne, dacă ar putea să le facă un amplificator electric, el le-a turnat la Conducătoarele Clanului, care le-au ţinut lungi prelegeri despre ce însemna şi ce nu însemna comportamentul adecvat unei zâne.

— E în regulă să te plimbi pe pajişti, le spuseseră conducătoarele. Şi să ajuţi copiii rătăciţi să ajungă acasă. De asemenea, să sporeşti producţia de lapte a vacilor fermierilor prietenoşi. Dar iese complet din discuţie răscularea pe scară largă a tineretului. Aşa că mergeţi acasă şi purtaţi-vă cum se cuvine.

Imediat după ce au auzit asta, Heather şi Morag au zburat deasupra văii, purtând tricouri pictate manual cu „Prima zână mohicană din cartier”, dar nimeni altcineva nu ştia cum arată un cartier, astfel că gluma lor nu a prins.

***

Morag fura orice bucăţică de mâncare pe care o putea lua cu ea, biscuiţi şi covrigei, şi-i hrănea pe oamenii străzii, înainte, în satul ei, nu-şi dăduse seama, dar aici putea să vadă că a fi om putea implica mai multe lucruri neplăcute. În ciuda acestora, era încă fascinată de minunile New Yorkului.

Kerry avea douăzeci şi cinci de ani şi trăia în New York de la vârsta de cincisprezece ani, aşa că nu mai era fascinată, dar îi plăcea.

Stăteau într-un bar pe Strada Houston, bând bere direct din sticlă. Zâna povestea entuziasmată despre nişte muzicieni sud-americani care făceau street-performance pe Broadway.

— Ce muzicieni buni. Şi ce ritm aveau.

— Mmmm, replică Kerry.

— Nu-i aşa că erau foarte romantici cei doi băieţi care se sărutau pe scara de incendiu?

Morag era înnebunită după scările de incendiu care şerpuiau pe faţada clădirilor, şi adesea se fâţâia în sus şi-n jos pe ele, privind pe ferestrele oamenilor.

— Mmmm, spuse Kerry.

— Sunt sigură că ne distrăm mai bine decât Heather şi umflatul de MacKintosh. Îţi spun că el e prea rău ca să dăruiască flori sau cărţi poştale cu Botticelli cerşetorilor.

Kerry era tăcută.

Un barman tinerel adună voios sticlele de pe masa lor, rânjind încrezător spre Kerry. Kerry privea pierdută în spaţiu.

— E plăcut cum îţi zâmbesc mereu oamenii, Kerry.

O lacrimă se prelinse pe faţa ei.

— Hai să mergem acasă, spuse Kerry.

Merseră pe jos până acasă, observând în drumul lor o cerşetoare strecurându-se preocupată printre maşini şi felinare spre Strada Third.

— Altă nebună. Sunt o mulţime pe aici.

Magenta nu era chiar nebună, dar nu se simţea foarte bine după ce zburase peste ghidonul bicicletei din cauză de prea mult alcool. Dispăru pe o uşă, înşfăcă exemplarul furat al *Expediţiei în Persia* de Xenophon şi încercă să-şi vindece mahmureala cu o lectură.

***

Păsările şi animalele şuşoteau în Central Park.

— Am auzit de la o mierlă, îi spuse un porumbel unei veveriţe, care a auzit de la un pescăruş, că albatroşii caută nişte creaturi care seamănă cu aceste zâne.

Porumbeii şi veveriţele le priviră pe zâne şi se întrebară dacă le vor aduce belele pe cap.

— Mi-e dor de Heather şi Morag, spuse Brannoc.

— Mie nu, răspunse Padraig, acordându-şi vioara. N-am mai întâlnit în viaţa mea nişte zâne atât de certăreţe. Nu mă miră că au fost alungate din Scoţia. Dacă ajung vreodată în Irlanda, vor fi alungate şi de acolo.

Odată vioara acordată, Padraig începu recitalul. Cântă „Giga de pe Miltdown”, mai întâi lent, după care tot mai rapid, apoi

explodă într-o versiune uimitoare a cântecului „Jenny e binevenită în Charley”, un dans scoţian lung şi complicat. Zânele-muzicieni aveau controlul magic al volumului instrumentelor lor, astfel că cele două s-au îmbinat perfect.

Animalele s-au oprit din şuşotit ca să asculte şi să privească. Maeve şi Padraig erau cele mai bune zâne-muzicieni din Irlanda, iar asta era aproape sinonim cu a spune că erau cei mai buni muzicieni din lume, deşi Heather şi Morag ar fi putut avea ceva de spus în privinţa asta.

***

Apartamentul lui Kerry era format din două camere mici. Patul era înălţat pe o platformă, iar dedesubt îşi depozitase hainele. Se aşeză pe pat. Morag veni lângă ea.

— În Scoţia, spuse zâna, sunt renumită pentru perspicacitatea mea. Şi mă uimeşte faptul că, de când am ajuns aici, tu n-ai fost niciodată cu adevărat fericită. Am dreptate?

Kerry izbucni în lacrimi.

— Am fost nefericită cu mult timp înainte de a ajunge tu aici, spuse ea.

— De ce? Pari a duce o viaţă bună. Chiar splendidă. Toată lumea te îndrăgeşte. Iubiţii tăi stau la coadă la uşa ta, deşi îi goneşti pe toţi.

Kerry privea lung spre afişul cu New York Dolls. Membrii grupului se uitau lung spre ea, bosumflaţi.

— Îi gonesc din cauza bolii mele, explică ea.

Kerry suferea de boala Crohn, o afecţiune foarte neplăcută, care-i rodea intestinele.

— După un timp, va trebui ca doctorii să taie părţile afectate.

Morag se înfioră. Asta depăşea imaginaţia ei.

Kerry îşi desfăcu bluza. Pe partea stângă, avea o pungă lipită de piele.

Rostul şi modul de funcţionare ale unei pungi de colostomie îi erau necunoscute lui Morag, până să-i explice Kerry despre ce era vorba.

Morag privea mâhnită pe fereastră. Viaţa se scurgea pe lângă ea, dar ea nu se amuza. Îşi imagina cum ar fi să aibă o gaură într-o parte, prin care materiile fecale să treacă într-o pungă.

Soarele era astăzi neobişnuit de puternic. Căldura era copleşitoare. Pietonii mergeau transpiraţi pe trotuare, iar şoferii înjurau şi claxonau.

Kerry mângâie macul său galez cu trei boboci, o floare incredibil de rară, mândria colecţiei sale. Faptul că l-a găsit crescând sălbatic printre ruinele unei clădiri a determinat-o să înceapă colecţionarea alfabetului floral. Îl sărută, îl mângâie şi îi vorbi foarte frumos.

Apoi, se uită să vadă ce face noua sa *Mimulus cardinalus,* o floare drăguţă roşie cu galben, cea mai nouă achiziţie a alfabetului său. Floarea tăiată atârna cu josul în sus, la uscat. După ce se va usca, o va da cu fixativ pentru conservare şi o va pune lângă celelalte cincisprezece flori care-i acopereau podeaua.

Cal n-a mai vrut să iasă cu ea din clipa în care a aflat de colostomia ei, spunând că nu se vede într-o relaţie cu cineva care-şi elimină fecalele într-o pungă. Din pricina asta, Kerry se simţea foarte rău.

Morag suspină. A fi om chiar presupunea câteva lucruri neplăcute.

Şase

— Nu vreau nicio lecţie de vioară, declară Dinnie. Şi nu vreau nici să stai aici. Du-te şi stai cu prietena ta.

— Nu e prietena mea, protestă Heather. E doar o persoană pe care am avut ghinionul să o întâlnesc. Mi-e milă de ea. Să-ţi spun sincer, mă plictisea de moarte.

Heather se linişti cu o înghiţitură mică de whisky, şterpelit măiastru de la barul din colţ.

— Laude, laude şi numai laude. Doar pentru că avea câteva puteri paranormale. Şi ce dacă? Zânele au puteri paranormale cu toptanul. Impresionant ca o balegă. Eu nu văd asta ca pe un dar. Bineînţeles, marea ei problemă este gelozia nebună faţă de spectaculosul meu păr auriu, care i-a fermecat pe toţi masculii-zâne din Scoţia. Asta a înnebunit-o pe ea. Domnii preferă blondele, cum obişnuiam să spunem în Highlands.

— Amândouă vă vopsiţi părul, preciză Dinnie, privind cu dezaprobare spre vârfurile stacojii ale pletelor sale blonde.

— Dar al meu a arătat întotdeauna mai bine, jubilă Heather. Părul lui Morag e prea închis să se vopsească bine.

Dinnie se uita posac spre perete. Dacă ar fi crezut în zâne, nu s-ar fi aşteptat ca ele să-şi petreacă timpul bârfind coafura celorlalte.

Privirea i se opri pe vioara lui. O expresie de înfrângere se aşternu pe faţa sa mare şi roz. Era prea complicat pentru el. Nu va progresa niciodată. Nici măcar nu-i mai plăcea instrumentul, deşi atunci când l-a văzut prima dată în piaţa de vechituri, sub un morman de trompete, i s-a părut că are un sens.

La şcoală învăţase să cânte numai puţin înainte de a abandona. Cumpărase vioara şi partiturile pentru că îi aminteau de şcoală, ultima perioadă în care mai avusese prieteni.

— Ridic-o, îi porunci Heather.

— Nu.

Toată povestea era foarte frustrantă pentru Heather. Dacă Dinnie nu învaţă să cânte la vioară, atunci ea va fi umilită în faţa

lui Morag. I se lăudase prosteşte că, prin tehnicile ei superioare de vioară, va fi foarte uşor să-l înveţe pe Dinnie să cânte.

Acum îşi dădu seama că Morag o provocase să facă această afirmaţie pripită luându-i intenţionat peste picior pe MacKintoshi.

— Dacă vei şti să cânţi mai bine, vei câştiga bani cântând pe stradă.

— Nu suficient de repede încât să mă scape de evacuare, bombăni Dinnie. După ce-i fusese furată bicicleta, spectacolele stradale deveniseră un subiect delicat.

Heather îşi trecu degetele prin părul auriu, se admiră în oglindă şi se gândi cu disperare. Mai degrabă moare decât să-şi recunoască eşecul în faţa lui Morag MacPherson.

— Ce spui de asta, propuse ea. Voi încerca să te învăţ. Dacă faci progrese, vei fi mulţumit. Dacă nu faci niciun progres, promit că plec şi te las în pace. Şi vei fi de asemenea mulţumit.

Ideea că Heather va dispărea în cotloanele Manhattanului îi surâdea foarte tare lui Dinnie.

— De acord, învaţă-mă ceva.

— Te voi face să-mi lingi păsărică, vierme împuţit, mârâi o voce de femeie. Sună acum la 970 P U S I!

— Opreşte, te rog, canalul 23, spuse Heather. Nu te ajută deloc să stăpâneşti vioara.

Dinnie râse.

— Ar fi trebuit să ştiu că voi, zânele, faceţi pe mironosiţele.

— Nu fac pe mironosiţa. În Highlands eram considerată cea mai fierbinte amantă de la marea zână-fluierar Mavis MacKintosh încoace, care s-a culcat într-o singură noapte cu optsprezece bărbaţi, doisprezece femei şi conducătoarea zânelor Mac Auly, lăsându-i pe toţi satisfăcuţi, dar extenuaţi. Nu-mi place să mă domine un telefon, atâta tot. Opreşte-l, te rog.

***

În Central Park, Brannoc îi privea iritat pe Petal şi Tulip ţinându-se de mână sub un tufiş. Ca frate şi soră, aveau tot dreptul să se ţină de mână, dar asta îl făcea pe Brannoc să se simtă gelos. Îi plăcuse de Petal din ziua în care sosise în Cornwall, un menestrel rătăcitor plecat din districtele reci şi necunoscute din nordul Angliei.

Maeve şi Padraig le întrebau pe veveriţe unde ar putea găsi un strop de Guiness.

— În multe baruri, le spuse una din veveriţe. Locul ăsta e plin de irlandezi cărora le place să bea Guiness, barurile lor au un trifoi pe perete, afară. Dar asta ar însemna să mergi pe străzile pline de oameni. Şi, deşi susţii că în Irlanda orice om ar fi încântat să se oprească din treabă şi să-ţi aducă nişte bere, aici nu sunt prea sigură.

Maeve declară că ea va pleca în acel moment să găsească bere, întrucât ea era Maeve O'Brien din Galway şi nu se temea de oameni şi nici de altceva, dar Padraig era cel prudent, şi-i spuse că ar fi bine să mai aştepte.

Petal şi Tulip erau pierduţi într-un vis. Dispăreau adesea într-o stare de vis ca o transă, ca să uite de tatăl lor. Erau copiii regelui Tala şi ştiau că el n-ar renunţa niciodată să-i caute.

— Măiculiţă, strigă Spiro când află asta. Sunteţi copiii regelui. Imaginaţi-vă! Capete încoronate! Chiar aici, în Central Park!

Dar Maeve îl tratã cu dispreţ, pentru că ea ura familia regală englezească. Dezaproba certurile dintre Petal şi Tulip şi tatăl lor, ca fiind un exemplu de stupiditate aristocratică tipic englezească.

— N-au muncit o singură zi în viaţa lor, murmură ea şi începu să cânte la flaut un dans înverşunat.

Brannoc zdrăngănea încet la vioară. El le preda mandolina şi fluierul lui Petal şi fratelui ei. Atunci când nu visau, învăţau cu aviditate.

***

Dinnie nu învăţa cu aviditate.

— Foloseşte arcuşul cu delicateţe. Nu trebuie să tai vioara în jumătate.

La cinci minute după începerea lecţiei, Heather începea să aibă regrete. La fel şi Dinnie. Stătea drept, înalt, gras şi ciudat.

— M-am răzgândit, spuse el. O să învăţ altădată.

Heather strânse din dinţi.

— Dinnie, îmi pui răbdarea la încercare. E o mare onoare să te înveţe o zână să cânţi la vioară. Aşa că bucură-te.

— A dracu' onoare, spiriduş prost ce eşti, scârţâi Dinnie.

— Mănânci rahat, nenorocit gras ce eşti, scârţâi Heather. În barul din colţ învăţase deja câteva expresii folositoare.

Se uitau fix unul la altul.

— Ridică vioara.

— Am alte lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Ce planuri ai pentru diseară? Îţi vizitezi prietenii, probabil?

Dinnie îşi încruntă peste măsură ochii mici şi îndesaţi.

— Nu ai niciun prieten, nu-i aşa?

— Are vreo importanţă?

— Are. În ciuda incredibilei tale bădărănii faţă de mine, de fapt îţi place să mă ai în preajmă, altfel n-ai mai avea pe absolut nimeni cu care să vorbeşti. În tot oraşul ăsta enorm, tu nu ai nici măcar un prieten. Greşesc cumva?

Dinnie apucă telecomanda şi deschise televizorul. Heather sări vioaie pe telecomandă şi îl închise.

— Nu trebuie să te simţi prost din cauza asta, Dinnie. Am aflat multe lucruri despre acest loc. Se pare că singurătatea nu e ceva neobişnuit. Ştiu asta pentru că am citit un articol într-o revistă pentru femei pe care o citea un bătrân într-un bar. În Cruickshank, toată lumea se poartă prieteneşte cu toată lumea. Mă depăşeşte faptul că aici, unde sunt atâţia oameni, lumea nu se poartă deloc prieteneşte. Dar pot rezolva problema asta pentru tine.

— Nu te osteni, mormăi Dinnie.

— Nu e deloc osteneală. Sunt faimoasă între zânele din Scoţia pentru uşurinţa cu care-mi fac prieteni. Desigur, cu părul meu auriu şi frumuseţea nepământeană, în general vor toţi să se împrietenească cu mine – întâmplător, chestia asta o înnebunea pe Morag – dar chiar şi aşa, l-aş putea câştiga de partea mea şi pe cel mai neprietenos trol, sau pe Scufiţa Roşie.

— Foarte bine. Daca întâlneşti vreun trol pe Strada Fourth, nu vei avea nicio problemă.

— Sunt cea mai bună violonistă din lume. În curând vei fi şi tu la fel de bun, pentru că te ajută o zână MacKintosh. Ar fi trebuit să-l auzi pe Neil Gow înainte ca mama mea să-i arate câteva şmecherii.

— Cine e Neil Gow?

— Cine e Neil Gow? A fost cel mai vestit violonist scoţian din toate timpurile. S-a născut în Inver, aproape de locul de unde vin eu. A fost îngropat în curtea bisericii din Little Dunkleld, un loc foarte drăguţ, deşi noi zânele, ca regulă, nu avem nicio treabă cu bisericile. Ţi-aş putea spune multe poveşti interesante despre Neil Gow.

— Şi cu siguranţă mi le vei spune.

— Mai târziu. În orice caz, tehnica sa era îngrozitoare, până a intrat pe mâna mamei mele. Familia mea s-a ocupat de toţi violoniştii celebri din Scoţia, şi sunt sigură că te pot învăţa şi pe tine. Aşa că nu te mai zgâi la telecomandă şi să începem. Lecţia unu. „Podul peste Balaster”, un dans lent, dar înflăcărat în mâinile unui maestru.

Heather cântă „Podul peste Balaster”. Era un dans lent, dar înflăcărat în mâinile sale. Fiecare dans scoţian se declanşa într-un mod rar auzit de la Neil Gow încoace. Pe pervaz se opriră câteva păsări, să asculte. Afară, pe stradă, Rachel, o cerşetoare bătrână, auzind ce frumos cântă Heather se aşeză pe treptele teatrului, să-şi odihnească picioarele obosite.

— Mă bucur că am auzit ceva atât de minunat înainte să mor, şopti pentru ea, încălzindu-şi măruntaiele sub aura zânei celei bune.

Sus, Heather îi preda legătura lui Dinnie.

— Acum încearcă şi tu.

Cu exemplarul său şifonat din „Colecţia de dansuri scoţiene a lui Gow” tremurându-i pe genunchi, Dinnie bâjbâi spre „Podul peste Balaster”. Păsările îşi luară zborul, iar Rachel fu împinsă împotriva voinţei sale înapoi pe tărâmul celor vii.

— Groaznic, spuse Heather cu sinceritate. Dar în curând va fi mai bine. Uită-te. În muzică, simbolul ăsta înseamnă o întoarcere, şi se cântă astfel… Iar acest simbol înseamnă tremolo, şi se cântă aşa… încearcă.

Dinnie încercă. Scoase şi de data asta un zgomot îngrozitor. Heather suspină. Ca profesor, avea mult mai puţină răbdare decât îşi imaginase.

— Dinnie, văd că se impun măsuri disperate. Şi ar fi bine să crezi că asta e intr-adevăr o rară onoare, care ţi se face doar

pentru că eşti un MacKintosh la ananghie. Precum şi pentru că urechile mele nu vor mai rezista mult timp. Întinde palma.

Îi atinse degetele. Dinnie le simţi încălzindu-se.

— Acum mai încearcă o dată.

Dinnie îşi privi degetele calde şi mai încercă o dată. Pentru prima oară în istorie, reuşi să producă un sunet care putea fi considerat muzical.

***

Aelric se aşeză pe vine sub un tufiş. În toiul nopţii, liniştea plutea peste Cornwall. Cei cinci care-l însoţeau se aşezaseră în spatele lui, încordaţi şi pregătiţi. La semnalul lui Aelric, plutiră în aer peste şopronul cu războaie de ţesut, scăpărară foc din degete şi îl incendiară.

Şopronul arse intens, dar înainte ca alarma să se declanşeze, Aelric şi tovarăşii lui zburară, protejaţi de întunericul nopţii.

Aelric era liderul Mişcării de Rezistenţă a Zânelor din Cornwall şi singura rază de speranţă pentru zânele oprimate de conducători. Cu toate acestea, întrucât mişcarea sa de rezistenţă era compusă doar din el şi încă cinci partizani, iar Tala era de departe cel mai puternic conducător pe care îl avusese vreodată regatul, misiunea sa părea lipsită de speranţă.

Totuşi, incendierea şopronului era un însemnat act de sabotaj economic. Aelric aflase despre sabotajul economic dintr-o carte despre tehnicile teroriste pe care o găsise într-o bibliotecă a oamenilor, şi până acum părea că merge bine.

***

Dinnie făcea oarecare progrese, dar curând începu să se plângă că îl dor degetele.

— Mai cântă o dată, îl îndrumă Heather.

— Mă dor degetele.

— Domoleşte meliţa, grăsane! strigă zâna în cele din urmă.

— Nu mă lua cu expresiile tale scoţiene, spuse Dinnie. Şi prefer să fiu un grăsan decât o aberaţie de 45 cm într-un kilt mizerabil.

— Cum îndrăzneşti? Şi asta după ce te-am învăţat o melodie.

— Aş fi învăţat-o oricum.

Heather turba.

— Eşti talentat ca un cârnat, spuse ea şi dispăru în noapte.

Foarte puţini oameni, precum Kerry, se nasc cu abilitatea naturală de a vedea zâne. Alţii, precum Magenta, îşi dezvoltă această abilitate după îngurgitarea câtorva poţiuni ciudate, din alcool metilic, cremă de ghete şi suc de fructe.

— Înţeleg că eşti un servitor nepământean al lui Tissaphernes, tiranul regiunii persane? spuse Magenta.

— Nu, sunt Heather, o zână-ciulin din Scoţia.

Magenta nu era prea convinsă, aşa că puse mâna pe sabie.

— Ei bine, eu sunt Xenophon. Îi conduc pe mercenarii greci în ajutorul lui Cyrus, fratele regelui Antaxerxes, împotriva aceluiaşi Antaxerxes. Şi dacă îl slujeşti, spune-i că sfârşitul e aproape.

O maşină cu difuzoare în portbagaj hurducăi pe lângă ele, făcând aerul să vibreze în ritmul muzicii.

Mi-ar plăcea să cânt la vioară într-o instalaţie de genul ăla, gândi Heather, ceea ce o făcu să-şi amintească de planurile ei şi ale lui Morag de a înfiinţa o formaţie. Se întristă.

Magenta mărşălui mai departe, ancorată cu putere şi fericire în fanteziile ei.

Şapte

— Toţi sunt galbeni, spuse Morag.

— Suntem în Cartierul Chinezesc, îi răspunse Kerry.

Îşi făceau plimbarea zilnică. Kerry îşi căuta în Cartierul Chinezesc floarea de Gingko Biloba, un copac chinezesc.

— Cum a ajuns floarea din copacul chinezesc în vechiul alfabet celtic? întrebă Morag.

Kerry n-avea idee. Presupunea că celţii umblaseră peste tot.

— Sau poate a crescut şi în alte locuri. Oricum, e una din rarităţile care mă împiedică să completez alfabetul floral.

Morag scană orizontul după Gingko Biloba. Când a auzit prima dată de alfabetul floral, presupusese că o floare începe cu litera A, alta cu B, alta cu C şi tot aşa, dar se părea că e mult mai complicat. Florile trebuiau să corespundă simbolurilor celtice vechi, nu literelor englezeşti din prezent, şi trebuiau să fie nu doar dintr-o anumită specie, ci şi de o anumită culoare.

Fără nicio Gingko Biloba la orizont, Morag studia oamenii.

— Ce oraş, New York-ul ăsta. Oameni negri, maro, albi, galbeni şi combinaţii. Îmi place.

— Şi mie, spuse Kerry. Dar uneori, oamenii se bat.

— De ce?

— Pentru că sunt de culori diferite.

Morag râse zdravăn.

— Oamenii sunt atât de proşti. Dacă zânele ar fi de culori diferite, nu s-ar bate din cauza asta.

Kerry se trezise azi bine dispusă, şi nici măcar punga de colostomie nu o deranja. Morag ştia că o va deranja mai târziu, totuşi, şi se străduia să găsească o soluţie. În calitate de zână, avea ceva puteri vindecătoare magice, dar care nu acopereau probleme chirurgicale complicate.

O mică broşă în formă de octogon atrase privirea lui Kerry, şi intră în magazin să se uite la ea. Era un magazin neobişnuit, un second-hand plin de cărţi şi bijuterii, cu doar câteva cărţi şi cărţi de joc înşirate pe tejghea. În spatele tejghelei erau câteva

instrumente. Morag le cerceta, în timp ce Kerry îl întrebă pe proprietarul chinez despre broşă. Nu era de vânzare.

— De ce? spuse Morag după ce ieşiră.

Kerry ridică din umeri.

— Nu ştiu. A spus doar că nu este de vânzare.

Plecară mai departe, iar Kerry scoase broşa din buzunar.

— Eşti o hoaţă foarte îndemânatică, spuse Morag cu admiraţie. Nu remarcasem nimic.

Morag zări nişte homari într-un acvariu mare, în faţa unui restaurant.

— De ce trăiesc acei homari în acel magazin? întrebă ea.

— Stau în acvariu până când un client vrea să-i mănânce. Apoi sunt gătiţi.

— Ce?!

Morag era îngrozită. În Scoţia, în timp ce hoinărea pe coasta de est, avusese multe conversaţii interesante cu homarii. Habar nu avea că oamenii îi mănâncă. Mai târziu, când ajunseră acasă, pentru ca Kerry să mănânce şi să-şi ia doza zilnică de steroizi care ţineau sub control boala Crohn, Morag se simţea cam deprimată.

Îşi scoase vioara din cârpa verde şi o puse încet sub bărbie.

— Este un cântec foarte frumos, spuse Kerry.

— Mulţumesc. Este o faimoasă elegie scoţiană. Deşi, ca să fiu sinceră, lucrurile astea mă cam plictisesc. Dacă Heather nu ar fi fost o mătură proastă şi nu am fi fost exilate din Scoţia din cauza ei, în acest moment formaţia noastră radicală celtică ar fi adunat tot poporul.

După ce o văzu şi o ascultă pe Morag distrându-se cu o elegie tristă, Kerry se posomori, şi până să apună soarele amândouă căzură de acord că nu mai era nimic de făcut decât să meargă la culcare, deprimate şi cu telefonul înăbuşit sub o pernă.

Kerry le spuse „noapte bună” florilor sale, sărută fabulosul mac galez şi se puse în pat.

***

În teatrul de vizavi, Cal căuta o tânără actriţă pentru rolul Titaniei din *Visul unei nopţi de vară.*

Heather îl privi oarecum plictisită.

— Niciuna din ele nu arăta măcar de departe a regina zânelor, se plânse ea mai târziu lui Dinnie, dar Dinnie era prea ocupat să-şi ungă biscuiţii cu unt de arahide ca s-o bage în seamă.

— Ieri am urmărit o cerşetoare, continuă Heather. Trăia cu iluzia că este Xenophon, un mercenar atenian din anul 401 î.Ch., plecat să lupte pentru Cyrus, pretendentul la tronul Persiei, împotriva fratelui lui, Antaxerxes.

— Nu-mi place când inventezi poveşti de-astea stupide, spuse Dinnie. Lasă-mă în pace.

***

Neputând să doarmă, Morag se ridică, hotărâtă să elibereze homarii.

— Sărmanele creaturi.

Se cocoţă pe o maşină care se îndrepta spre centru, simţind spiritul aventurii.

— Cam ca James MacPherson, şopti ea. James MacPherson fusese un faimos hoţ şi violonist în Scoţia secolului şaptesprezece, bun prieten al zânelor, înainte de a fi spânzurat.

O petardă explodă pe strada următoare, şi câţiva oameni mişunau pe trotuare, dar în general era linişte.

Găsi restaurantul şi îi salută voioasă pe homari. N-a fost greu să le dea drumul. Majoritatea lacătelor sunt o nimica toată pentru zâne, şi curând homarii înotau în siguranţă în canalizare.

Un succes spectaculos! gândi Morag. De fapt, un triumf. O operaţiune fără incidente, fără absolut niciun impediment.

MacPherson Pungaşul în persoană nu ar fi făcut o treabă mai bună.

— Şi ce anume crezi că faci, jefuind un restaurant din circumscripţia noastră? întrebă o voce în spatele ei. Morag se răsuci, şi spre marea ei uimire văzu o zână foarte mânioasă, cu pielea galbenă sclipind spre ea.

Morag îşi luă tălpăşiţa.

La colţul Străzii Canal se agăţă de o motocicletă care gonea mult mai repede decât era ea în stare să zboare, temându-se pentru viaţa ei. In spatele său, o ceată de zâne chineze supărate o ameninţau cu pumnii şi căutau maşini cu care s-o ajungă din urmă.

— Diavol alb, strigau ele. Ne jefuieşti restaurantele.

Când motocicleta se apropie de Strada Fourth, Morag sări spectaculos, riscând să se rănească, apoi fugi spre casă. Privi rapid peste umăr, dar nu văzu pe nimeni urmărind-o. Se ruga să fi scăpat de ele. Din fericire, motociclistul era beat şi condusese ca un nebun.

Aha! gândi Magenta, târându-se pe Broadway şi văzând cum zânele chineze o urmăreau fără succes pe Morag. O primă ambuscadă. Antaxerxes l-a trimis pe căpitanul său Tissaphernes şi o armată de soldaţi orientali. Se gândi că sfârşitul e aproape şi, ca să-şi calmeze nervii, trase o duşcă zdravănă din cocktailul Fitzroy. Crema de ghete îi coloră buzele într-un roşu macabru, dar ea era foarte bine dispusă.

Gândindu-se că ar trebui să se adăpostească, se îndreptă spre Strada East Fourth şi se culcuşi în teatru.

Înăuntru, Cal îi dădea instrucţiuni actorului care îl interpreta pe Theseus, ducele Atenei.

— Eşti duce. Fii măreţ.

— E ilogic, anunţă Magenta, apărând în culise. Theseus nu a fost niciodată ducele Atenei.

— Ce-ai spus?

— Theseus nu a fost niciodată ducele Atenei. În primul rând, rangul de duce nu a existat în Atena.

— Şi de unde naiba ştii tu? întrebă Cal.

Magenta se ridică ţanţoşă. Viaţa pe străzi nu o afectase pe Magenta. În vârstă de treizeci şi cinci de ani, musculoasă, cu părul gri-metal tăiat scurt, putea intimida pe oricine atunci când se ridica în picioare.

— De unde ştiu? M-am născut acolo.

— Şterge-o, mamaie, spuse actorul.

Magenta îi aplică o lovitură peste ureche fără drept de apel.

— Îmi dau demisia, spuse actorul, căzut la podea. Un actor adevărat nu poate lucra în asemenea condiţii.

***

Morag năvăli în camera lui Kerry, la adăpost. Kerry se trezise şi stătea pe o pernă, meşterind o pălărie asortată cu părul ei albastru deschis, în timp ce bea o bere şi asculta radio-ul.

— Ale dracului zâne galbene… începu Morag, dar Kerry o întrerupse.

— Morag, tocmai mă gândeam la tine. Ascultă ştirile.

Prezentatorul descria evenimentele zilei din Brooklyn, unde situaţia era tensionată între coreeni şi dominicani, care se bătuseră într-un magazin. Incidentul se transformase într-un mare scandal, şi magazinul era acum înconjurat de soldaţi.

— Altă încăierare rasială, spuse Kerry. Ce păcat că oamenii nu pot fi ca zânele, aşa cum spuneai azi-dimineaţă.

— Exact, spuse Morag, uitându-se în tavan.

Kerry opri radio-ul şi căzu pe gânduri.

— Ce vroiai să spui cu „ale dracului zâne galbene”?

— Nimic, absolut nimic. E doar o binecuvântare scoţiană. Spunem adesea aşa când întâlnim un vechi prieten.

Morag îşi pescui rezerva de whisky şi se băgă în pat.

— Cred că mă culc. Dacă mă caută cineva, spune-i că nu sunt acasă.

***

— Chiar trebuie să stai pe umărul meu? se plânse Dinnie.

— De ce să nu stau? Este un umăr mare şi gras. E destul spaţiu.

— Umărul meu nu e gras.

— Ba da, este.

Se opriră la colţul străzii să se certe. În oricare alt loc, această discuţie aprinsă între un violonist şi o zână invizibilă ar fi atras atenţia. La colţul străzii East Fourth nimeni nu-i băga în seamă.

Îşi continuară drumul, Dinnie mai morocănos decât de obicei, dar Heather complet neafectată de discuţie. Dinnie se îndrepta spre supermarketul de pe Second Avenue, unde făcea cumpărături ieftine şi-şi lua biscuiţii preferaţi.

— Ai ceva mărunţiş? îl întrebă o cerşetoare. Dinnie o ignoră. Răutatea lui o întristă pe Heather. Nu credea că se cuvine ca un MacKintosh să refuze să-i ajute pe săraci.

— Nu are casă. E îngrozitor să nu ai unde sta.

— Nu mă interesează. Dacă îţi pasă atât de mult, du-te şi fă-i tu o casă. În felul ăsta ieşi din părul meu.

— Nu m-am atins niciodată de părul tău. E prea murdar.

Părul lui Dinnie era negru şi gros, stufos şi nepieptănat.

Asociat cu înălţimea lui, uneori îl făcea să pară un sălbatic, mai ales atunci când nu se bărbierea – fie din cauză că nu îl deranja, fie pentru că nu avea apă caldă.

Nu aprecia criticile la adresa lui venite din partea unei zâne, şi încercă să-şi continue drumul. Dar nu era posibil, cu Heather pe umărul său.

— De ce se ridică aburi din caldarâm?

— Habar n-am. Şi să ştii că astea se cheamă trotuare.

— Serios? N-am ajuns încă?

— Nu.

— Bine. În timp ce mergem o să-ţi spun o poveste. O să-ţi spun trista mea poveste, de ce am fost gonită din lacurile şi vâlcelele din Scoţia. De ce nu mă pot întoarce să văd frumoasele dealuri acoperite cu iarbă neagră şi crestele acoperite cu zăpadă din Glencoe. De ce nu voi mai avea niciodată plăcerea de a savura berea şi whisky-ul de iarbă neagră, fabricate şi distilate de experimentatele zâne MacKintosh, şi nu voi mai vedea niciodată frumoasa curticică a bisericii din Inver.

Dinnie scrâşni din dinţi.

— Să auzim.

— Vroiam doar să creez puţină atmosferă. Oricum, intr-o noapte întunecată, furtunoasă şi cu o ploaie ca un bici, eu şi Morag călătoream spre Skye, o insulă lângă coasta vestică a Scoţiei. Mergeam să participăm la marele concurs de vioară pentru zâne, MacLeod. Vremea era groaznică, dar sunt o MacKintosh, aşa că nu mă deranja prea tare. Morag, în schimb, se plângea şi se văicărea mai mult decât de obicei că era udă fleaşcă şi îngheţată. MacPhersonii nu au avut niciodată caracter. Vroia să se aşeze undeva şi să renunţe, dar m-am ocupat de problemă şi am găsit un castel unde să ne adăpostim.

— Ai găsit un castel? Aşa, pur şi simplu?

— Castelele nu sunt ceva nemaiîntâlnit în Scoţia. De fapt, Scoţia e plină de castele. Am găsit o cameră drăguţă, uscată. Nu se vedea niciun pat, dar am dat de o lădiţă confortabilă, aşa că ne-am urcat în ea. Nu era nimic înăuntru, doar o bucată mare de pânză verde.

Un taxi trecu pe lângă ei, claxonând camionul din faţă, care claxona maşina din faţă, blocată de o altă maşină care la rândul ei era blocată. Vehiculele din spatele taxiului se alăturară corului, claxonând nerăbdători, deşi niciun şofer nu putea face nimic, doar să aştepte. Dinnie traversă cu greu strada.

— Morag se plângea în continuare că-i e frig, bineînţeles, şi ca s-o potolesc am scos sabia şi am tăiat câteva bucăţi din pânza verde, pe post de pături. Şi am avut astfel nişte pături foarte bune. Am dormit tun. Dar ghici ce era materialul verde?

— Nu mă interesează.

— Era faimosul steag zânesc MacLeod!

Heather aştepta ca lui Dinnie să i se taie respiraţia de uimire. Nici vorbă.

— Nu eşti surprins?

— Nu.

— N-ai auzit de faimosul steag al zânelor MacLeod?

— Nu.

Heather era surprinsă. Se aştepta ca toată lumea să fi auzit de el.

— Este unul din cele mai renumite vestigii zâneşti din Scoţia, la fel de renumit şi de important pentru zânele scoţiene, precum vioara MacPherson-ilor şi sabia MacKintosh-ilor. Zânele l-au dăruit oamenilor din familia MacLeod undeva prin secolul unsprezece, iar ei l-au păstrat în străvechea lor casă, castelul Dunvegan. A salvat clanul, şi trebuie dezvăluit numai în cazuri de urgenţă. Nu poţi să te joci cu steagul zânesc MacLeod. Nimeni nu are voie nici măcar să îl atingă. Să-l tai şi să-l foloseşti drept pătură iese cu totul din discuţie. Oricum, în ziua următoare, neştiind ce am făcut, am plecat mai departe. Ne-am înfăşurat viorile în pături, gândindu-ne că poate mai încolo o să ne folosească. Dar când am ajuns la locul concursului şi ne-am despachetat viorile, a început haosul. Zânele MacLeod vroiau să ne omoare pe loc pentru că le-am mutilat steagul. Le-am spus că a fost un accident şi nu mi-am dat seama că eram în castelul Dunvegan, darmite că am tăiat din steagul zânesc, dar pesemne ele credeau că am făcut-o intenţionat. Zânele MacLeod se remarcă prin lipsa de inteligenţă. Din păcate, sunt în număr foarte mare, aşa că am plecat de urgenţă înapoi pe continent,

călare pe un delfin. După aceea, nu ne-au lăsat în pace. Ne-au urmărit peste tot. Nu a contat nici măcar faptul că suntem zâne bune şi nu am făcut niciodată vreo faptă rea. Prin urmare, eu şi Morag am zburat din Scoţia. Acum nu ne mai putem întoarce, doar pentru că proasta de Morag s-a plâns într-una de frig. Mi-a distrus viaţa.

— Dar, spuse Dinnie, simţind ocazia să o pună în încurcătură pe Heather, tu ai tăiat steagul.

— Numai ca să ajut o creatură mai slabă. Şi nu aveam de unde să ştiu că era faimosul steag MacLeod. De ce l-au lăsat aruncat într-o ladă?

Dinnie începuse să obosească. Plimbarea de la Strada Fourth până la supermarket îl făcu să gâfâie, aşa că nu vroia decât să cumpere ceva la repezeală şi să se întoarcă acasă.

— Ai putea măcar să arăţi puţină compasiune, spuse Heather, în timp ce el înhăţa nişte biscuiţi şi conserve de carne de vită tocată.

— De ce? Nu-mi pasă că v-au alungat din Scoţia.

— Dar e groaznic să nu ai un adăpost!

— Hmm!

Dinnie avu o scurtă dispută cu casieriţa, crezând că i-a luat mai mulţi bani decât trebuia, apoi se îndreptă spre casă.

— Chiar pe tine te căutam, spuse paznicul întâlnit pe scări. Te dau afară.

Dinnie bocăni până sus în camera lui şi aruncă sacoşa pe podea.

— Îmi pare rău, spuse Heather. E groaznic.

— Să nu te aud, mârâi Dinnie şi deschise cu sălbăticie o conservă de carne de vită.

***

Albatrosul ateriză cu greutate pe ţărmul din Cornwall. Magris era acolo, s-o întâmpine. Era Şeful Vrăjitorilor Regelui, deşi acum îi plăcea să fie cunoscut drept Şef Tehnician. Aripile lui erau frumos împăturite sub o mantie neagră lungă.

— Ceva veşti pentru mine?

Albatrosul scutură din cap.

— Nici urmă de ei în niciunul din regatele pe care le-am survolat. Am văzut războaie, foamete şi epidemii, vapoare,

trenuri şi maşini, furnici, cămile şi şopârle, spriggani, strigoi şi naiade, dar nu le-am văzut pe cele două zâne ale tale, nici pe prietenii lor.

Magris se încruntă. Era nervos, dar ştia că albatroşii nu trebuie criticaţi.

— Te rog să continui căutarea.

Pasărea încuviinţă din cap şi-şi luă zborul. Ca regulă generală, albatroşii nu se întind prea mult cu vorba. Magris nici atât. Era prea furios pe rebelul Aelric şi sabotajul lui economic. Magazii şi fabrici ardeau peste tot în regat.

Rebelii şopteau că, dacă Petal şi Tulip ar conduce regatul în locul lui Tala, lucrurile ar sta mult mai bine.

Petal şi Tulip se odihneau într-o poieniţă în mijlocul boscheţilor din Central Park, ascultându-i pe Maeve şi Padraig cântând din fluierele lor de tablă. Cântau „Ballydesmond” şi „Maggie în pădure”, iar Petal şi Tulip băteau din picior, în ritmul săltăreţ al polci.

— Şi mă întreb când vom mai ajunge iar în Doolin?! spuse Maeve. Doolin din Irlanda era faimos pentru fluierele de tablă, iar cele două zâne îşi petrecuseră mult timp acolo, ascultând şi cântând. Îşi amintiră, pentru câteva minute, de vremurile bune petrecute în ţinutul Clare.

***

Magenta nu se înnebunise niciodată prea tare după secolul douăzeci. Când tatăl ei a murit, electrocutat de maşina de scris după ce-şi spălase mâinile fără să le şteargă bine, Magenta a luat-o razna complet. Aşa că nu se înnebunea nici după spălat.

Povestea cu Xenophon cu care se amăgea era o evadare plăcută şi o modalitate de a-şi păstra optimismul în timp ce fugea de Joshua. Ea şi Joshua fuseseră amanţi cândva, înainte ca Magenta să-l prindă cu o altă cerşetoare şi să-i fure reţeta de cocktail drept răzbunare, ştiind că fără ea nu ar putea trăi.

Acum, însă, colindând pe trotuare, se gândea să renunţe. Puterea poţiunii alcoolice începea să se estompeze, şi era oarecum conştientă că avea foarte puţine în comun cu legendarul erou grec.

Silueta unei zâne sclipi în depărtare.

— Probabil mai am încă halucinaţii.

Heather se uita cu tristeţe la un alt cadavru, un alt vagabond mort din cauza bolilor, epuizării şi disperării. Trei în trei zile. Nu-i plăcea cum aceşti oameni expirau pur şi simplu pe străzi şi rămâneau acolo. Alţii treceau pe lângă ei şi nici măcar nu se uitau. În Cruickshank nu s-ar fi întâmplat aşa.

O zână trebuie să pună o floare pe cadavru în semn de respect, iar Heather plecă să caute una. Găsise în teatru, lângă chitara lui Cal, un extraordinar mac cu boboci roşii, galbeni şi portocalii, îl pescui şi-l aşeză pe cadavru.

Cântă o elegie tristă, apoi plecă.

Magenta ajunse lângă cadavru şi fu îngrozită să constate că era o femeie pe care o cunoştea bine, o femeie alături de care cerşise şi care-i fusese prietenă timp de cincisprezece ani.

Se aşeză posomorită şi luă o înghiţitură zdravănă din cocktailul Fitzroy. Oraşul părea un loc neprimitor.

— La naiba cu toate, bolborosea subconştientul Magentei. Se ridică maiestuos în picioare.

— Cyrus a murit, anunţă ea trupele care o aşteptau. Bunul meu prieten, binefăcătorul meu a fost ucis în bătălie. Cum ne vom găsi noi, grecii, drumul spre casă acum, prin miile de kilometri de teritoriu inamic?

Ridică floarea pusă de Heather şi se îndepărtă, mărşăluind hotărâtă.

***

Albatrosul ateriză gâfâind pe plaja din Cornwall.

— Le-am găsit, îi spuse lui Magris.

— Unde?

— Una din ele a fost zărită de o vrabie în New York, vorbind cu o femeie bătrână.

— Mulţumesc, spuse Magris, dându-i albatrosului o recompensă aurie.

Opt

Pierderea macului galez cu trei boboci era o lovitură năucitoare.

Kerry se holba la spaţiul unde ar fi trebuit să fie floarea, tremurând şocată şi furioasă. Morag, cocoţată pe un difuzor, ascultând Suicide, zbură şi-o întrebă ce s-a întâmplat.

— A dispărut macul meu.

În cartea lui Kerry de mituri celtice, macul galez era piesa de rezistenţă a alfabetului mistic. Mai mult, trebuia să aibă trei boboci, iar asta era practic de neobţinut.

— L-am găsit după ce poliţia a desfiinţat o fabrică de cocaină, se văicări Kerry. Nu mai există altul în America!

Era un mister cum a putut să dispară.

Cal sună la uşă. Îi mulţumi voios lui Kerry pentru că-i împrumutase floarea.

— Titania mea a fost speriată de o cerşetoare care a atacat teatrul. A trebuit să-i dau ceva, să o liniştesc. Am urcat în apartamentul tău, am deschis cu cheia pe care o aveam de la tine şi am luat o floare. Ştiam că nu te vei supăra. Mi-e teamă, totuşi, că cineva a furat-o din teatru. Nu era importantă, nu?

***

Zânele chineze nu erau deloc fericite că un restaurant din zona lor a fost jefuit de un intrus, dar asta nu a fost nimic în comparaţie cu groaza cu care au descoperit că le lipsea oglinda Bhat Gwa. O oglindă Bhat Gwa este proiectată să reflecte mai ales Feng Shui negativ, adică diferite forme de ghinion, şi era foarte apreciată de zânele chineze. Această oglindă mică, de formă octogonală, fusese lăsată în magazinul prietenului lor, Hwui-Yin.

Fără oglinda care să reflecte ghinionul, se puteau întâmpla tot felul de nenorociri, mai ales că se apropia Festivalul Fantomelor Flămânde, când spiritele nemulţumite colindau pământul.

Mişunară în jurul magazinului, adulmecând indiciile legate de dispariţie.

— Ciudata zână albă cu păr multicolor a fost aici, strigară ele, simţind aura lui Morag, aşa cum simt zânele. Presupuseră că ea a furat-o – o presupunere plauzibilă, deşi în realitate a fost Kerry, iar oglinda era acum înfiptă într-una din hainele ei indiene, ca o atrăgătoare decoraţie.

***

— Lovitură de maestru, spuse Morag. Mi-a amintit de vremea când a trebuit să lupt de una singură cu clanul MacDougal.

— Mulţumesc, spuse Kerry, îngrijindu-şi mâna învineţită.

— Crezi că nasul lui Cal chiar e spart? A fugit atât de repede, încât n-am apucat să văd.

Kerry spuse că spera să fie spart, şi mormăi ceva despre o teribilă răzbunare viitoare. Pierderea florii o deprima foarte tare, şi presupuse că era vorba de un sabotaj intenţionat din partea lui Cal.

În acest moment, era ocupată să-şi dezlipească punga de colostomie care trebuia aruncată. Ura zgomotul pe care-l făcea uneori.

Morag se căţără pe umărul ei.

— Cum vom înlocui floarea?

— Nu putem s-o înlocuim.

— Prostii, spuse Morag. Nu sunt aici ca să te ajut? Voi răscoli tot oraşul.

Kerry luă soluţia salină sterilă şi o periuţă, să cureţe gaura laterală. Morag zbură spre un teanc de discuri cu Velvet Underground cumpărate la negru, examinând fugar o poză a unui Nico tânăr şi trist.

— Vrei să-ţi fur puţină cocaină de la traficantul din colţul străzii? Te-ar putea inspira.

Kerry râse.

— De unde ştii?

— Pură intuiţie.

Kerry însă nu credea că era bine să fure cocaină pentru ea. Lipi cu atenţie un inel de carton pentru ca punga de azi să se potrivească pe piele.

— Deci, cum pot să te înveselesc? întrebă Morag, uşor frustrată. Nu avusese niciodată astfel de probleme, pe când încerca să le înveselească pe femeile din Cruickshank.

— Spune-mi o poveste.

Morag fu încântată.

— O idee excelentă. Îţi voi spune povestea vrajbei dintre familiile MacPherson şi MacKintosh, poveste care îţi va explica valorile culturii scoţiene şi, în acelaşi timp, te va ajuta să înţelegi cum de este Heather atât de ticăloasă.

Se aşeză confortabil pe teancul de Velvet Underground.

— Cam prin secolul doisprezece, exista o puternică alianţă a clanurilor din Scoţia, numită Clanul Chattan. Alianţa era formată din familia MacPherson, cu care e asociat tribul meu de zâne, familia MacGillivray, MacBean şi Davidson. Şi afurisiţii de MacKintoshi.

— Te rog să nu mai scuipi pe jos, spuse Kerry.

— Foarte bine. MacPhersonii erau adevăraţii conducători ai acestei alianţe. În primul rând, erau mai curajoşi şi mai isteţi decât ceilalţi. De asemenea, erau mai puternici şi mult mai arătoşi decât ceilalţi. Şi fluierarii lor erau cei mai buni, bineînţeles, atâta timp cât familia mea îi învăţa, căci noi suntem celebri şi ca fluierari, şi ca violonişti. În plus, MacPhersonii se trag din Muireach, care a în 1173 fost paroh în Kingussie, tatăl lui Gillechattan Mor, liderul necontestat al Chattan-ilor, şi al lui Ewan Mor, primul din clanul MacPherson. Aşadar MacPhersonii descind din bărbatul care a pornit linia Chattan şi au fost adevăraţii lor lideri. Dar în 1921, când Eva, fiica lui Dougall Dall a preluat conducerea Chattan-ilor, Angus, al Şaselea Moşier al afurisiţilor de MacKintoshi, a răpit-o şi a obligat-o să se mărite cu el, preluând astfel conducerea.

Între timp, Kerry îşi lipea de corp o pungă curată de plastic, care să-i colecteze fecalele din acea zi.

— Bineînţeles, MacPhersonii nu au acceptat asta niciodată, dar de-a lungul secolelor MacKintoshii au folosit fiecare truc murdar şi subterfugiu imaginabil să se agaţe de poziţia lor obţinută prin mijloace necinstite. Pentru ei, nimic nu era suficient de josnic. Înşelau, încurajau ilegalităţile, se vindeau francezilor, englezilor sau oricui îi plătea, şi în general au făcut de ruşine numele familiilor prin comportamentul lor şocant. Eu cred că fac în continuare asta. Vezi, deci, concluzionă Morag, cuprinsă de emoţie, cu un asemenea trecut era inevitabil ca

Heather să o ia pe căi greşite. Furtul, înşelătoria şi trădarea sunt pentru ea o a doua natură. Sunt în sângele ei.

— Haide, protestă Kerry. Nu poate fi chiar atât de rea!

Mica zână râse ironic.

— Ha! Nu a trecut o singură zi în Cruickshank fără ca Heather să nu comită vreun act ruşinos. Dacă lipsea laptele de la o fermă, era căutată Heather. Dacă ardea cocioaba vreunui ţăran, toată lumea ţipa „Unde e Heather?”. Să fiu sinceră, e o minune faptul că nu a fost linşată în tufişurile de păducel cu mult înainte de a fi dată afară din ţară cu scandal, îţi spun, o fi ea zâna-ciulin, dar este cea mai mizerabilă, înşelătoare, ticăloasă…

— Văleu, spuse binevoitoare Kerry. O iubeşti la nebunie, nu-i aşa?

— Cu siguranţă nu. N-a făcut decât să se laude mereu că îşi poate vopsi părul mai strălucitor decât al meu. Asta se întâmpla înainte ca tu să-mi prezinţi arta decolorării părului înainte de vopsire, bineînţeles. Dacă n-o să o mai văd vreodată, cu atât mai bine. Mi-a distrus viaţa. A fost ideea ei idioată să taie steagul zânesc MacLeod ca să facă pături. Eu stăteam foarte bine şi fără pătură. Acum sunt exilată din Scoţia, numai din vina ei. Chiar şi mai înainte de asta, şi-a asmuţit mama asupra mea, acuzându-mă că am o influenţă rea, pentru că a învăţat să cânte integral primul album Antrax la vioară. Mi-a provocat o suferinţă îngrozitoare.

Kerry, terminând de schimbat punga de colostomie, începuse să se îmbrace. Din cauza poziţiei pungii pe corpul ei, nu putea purta nimic strimt pe talie, şi ciorapii coloraţi pe care încercase să-i îmbrace o strângeau prea tare. Oftă adânc şi căută ceva mai larg. Morag o studia în timp ce se îmbrăca.

— Pe de altă parte, spuse zâna, în comparaţie cu alte lucruri, eu nu am suferit chiar atât de mult.

Kerry luă de pe raft o sticluţă cu steroizi, pentru prevenirea erupţiei bolii.

— Poate că nu, spuse ea. Dar povestea ta e tristă. Hai să mergem să cumpărăm o pizza enormă, să ne desfătăm. Apoi ne vom gândi la un mod de a înlocui macul. Voi câştiga Premiul Asociaţiei Artistice a Comunităţii din Strada East Fourth sau voi muri încercând.

Nouă

Dinnie încerca să-l convingă pe îngrijitor să nu-l dea afară, dar acesta era de neînduplecat. Îşi risca slujba dacă lăsa pe cineva să închirieze camerele de sus, întrucât era ilegal, iar dacă Dinnie nu putea plăti, trebuia să plece.

— Dar sunt singura prezenţă respectabilă de aici. Fără mine, întreaga clădire va fi preluată de poponari. Sunt un bun chiriaş, liniştit, nu fac necazuri nimănui. Mâine voi avea banii.

Îngrijitorul ezită. Din păcate, chiar în acel moment Heather cedă unei irezistibile nevoi de a se cocoţa nevăzută pe umărul lui şi de a cânta o serie de dansuri săltăreţe.

— Mâine pleci, spuse îngrijitorul şi plecă.

— De ce naiba ai făcut asta? urlă Dinnie. Zâna nu putu să ofere nicio explicaţie rezonabilă. Furiosul Dinnie aruncă ambele sandale spre ea, iar ea plecă ţâfnoasă.

Dinnie se prăbuşi în faţa televizorului.

— Ar fi trebuit s-o pocnesc cu vioara, bombăni el.

Cu Heather ca meditator, Dinnie învăţase să cânte „Podul peste Alar” şi „Morarul din Drone”, un alt dans scoţian foarte cunoscut. Începuse să repete cu mai mult entuziasm. După standardele omeneşti încă nu cânta foarte bine, după standardele zâneşti cânta chiar îngrozitor, dar cu siguranţă exista un progres. Fu cât pe ce să-şi arate recunoştinţa faţă de Heather, dar se abţinu.

— Daţi-i Domnului garanţie o mie de dolari acum, spuse un evanghelist frumuşel la televizor. Rupeţi ciclul sărăciei şi nenorocului. Daţi-mi garanţie o mie de dolari şi necazurile dumneavoastră vor dispărea cu ajutorul Domnului.

Dinnie îl înjură cu voce tare pe evanghelist şi schimbă canalul.

— Aşteptăm apelul tău, spuse blând o femeie dezbrăcată, frecându-se cu un telefon roşu. Bună, roz, caldă, tânără, udă, la 970 S E X Y.

— La ce te uiţi? întrebă Heather, sărind pe fereastră cu un rânjet satisfăcut pe faţă, mirosind a whisky.

— Nu e treaba ta.

— Ce înseamnă bună, roz, caldă, tânără, udă?

— Îndrăzneşti să-ţi arăţi faţa pe aici?

— Nu-ţi fă griji, spuse Heather. Te-am iertat că ai aruncat sandalele în mine.

***

La periferiile Raiului era agitaţie mare. Trupurile treceau încoace şi încolo, vorbind emoţionate şi privind spre Pământ.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Johnny pe prietenul său, Billy.

— Se apropie Festivalul Fantomelor Flămânde, îi răspunse Billy. Billy murise cu câţiva ani înaintea lui Johnny şi ştia mai multe despre ce se petrecea acolo. Toate spiritele chineze cu anumite treburi, poate afaceri care n-au mers prea bine sau socoteli neîncheiate, au şansa de a coborî să privească, poate să mai termine din treburi.

— Asta-i interesant, murmură Johnny. Şi cu siguranţă vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu chitara mea.

***

Aelric îşi părăsi însoţitorii şi zbură spre oraş. Odată ajuns acolo, se duse glonţ la secţia documentare a bibliotecii publice. Era un efort foarte mare pentru o zână mică, să ia o carte de pe raft şi s-o citească, putând chiar să creeze panică în rândul cititorilor, dar Aelric vroia cu disperare să se informeze.

Era în pană de inspiraţie, nu ştia cum să continue războiul împotriva Regelui Tala. Arta războiului nu prea era stăpânită de pacificatoarele zâne din Cornwall, iar el şi micul lui grup de susţinători trebuiau să lupte permanent cu imboldul de a merge la Tala să-i spună ceva de genul: „Uite ce e, suntem aici toate zânele. Hai să discutăm rezonabil”. Tala era un nou tip de zână tiranică, cu care nu puteai discuta rezonabil.

Aelric găsi secţia filosofie politică şi extrase un rezumat al lucrărilor preşedintelui Mao.

***

— Bună, sunt Linda, eu şi prietena mea îţi oferim cel mai bun sex oral în trei la telefon…

— De ce îţi pierzi vremea urmărind canalul ăsta ridicol de sex?

— Nu-mi pierd vremea urmărindu-l. Schimbam canalele şi am dat de el.

Heather râse.

— Simt nevoia să ascult puţină muzică scoţiană. Hai să găsim nişte muzicieni.

— Nimeni nu cântă muzică scoţiană în New York. Numai muzică irlandeză.

— Serios? Mă uimeşte. Dar nu contează, e aproape la fel. Noi i-am învăţat tot ce ştiu. Unde-i putem asculta?

Dinnie cunoştea un bar la intersecţia dintre Fourteenth şi Ninth, unde se cânta cu regularitate, dar nu avea niciun chef să meargă până acolo. Heather nu-l lăsă în pace.

— E foarte bine că-ţi plac dansurile scoţiene, spuse Dinnie îmbufnat. Dar cum să stau liniştit şi să ascult muzică, dacă mâine sunt dat afară din casă? Nu datorită ţie.

Heather se încruntă.

— Hai să lămurim chestia asta, Dinnie, pentru că nu sunt sigură că am înţeles. Trebuie să-i dai bani acelui om în fiecare săptămână, ca să stai aici. Nu i-ai mai dat bani de cinci săptămâni. Prin urmare, ţi-a spus să pleci. Până aici am dreptate?

— Ai.

— Aşadar, continuă Heather, tot ce trebuie să faci este să aduni nişte dolari d-ăştia şi să-i dai omului. Apoi totul va fi în regulă.

— Da, zână proastă, dar eu nu am niciun dolar d-ăsta.

— Dar atunci când ai făcut curierat pe bicicletă? Nu ai câştigat suficient să-ţi plăteşti chiria?

Dinnie pufăi.

— Nu am câştigat suficient să cumpăr o pizza.

— Ai putea să plăteşti chiria cu pizza?

Dinnie se încruntă.

— Te rog, lasă-mă în pace. În momentul ăsta nu am chef de aberaţiile unei zâne.

Heather îşi scoase sabia şi se opri o clipă în faţa oglinzii, îşi aranjă kiltul şi zâmbi.

— Ei bine, o să-ţi dai seama că nu există nicio limită pentru iscusinţa şi inventivitatea unei zâne-ciulin. Du-mă să ascult muzică şi voi face rost de banii pentru chirie.

Heather încă nu înţelegea pe deplin de ce trebuia să plătească cu dolari ca să trăiască într-o cameră murdară – i se părea o treabă ciudată – dar cu toate acestea, era gata să-l ajute.

Îi plăcu mult concertul. Numai de câteva ori râse dispreţuitor de muzicienii oameni, care erau într-adevăr foarte talentaţi, cântând aşezaţi în jurul unei mese la un capăt al barului, învăluiţi în fum de ţigară. Era o plăcere să asculţi cimpoaiele, fluierele, viorile, mandolinele, banjo-urile şi tobele, şi bătea cu piciorul în masă în ritmul dansurilor. Deşi ea şi Morag intenţionau să radicalizeze muzica scoţiană zânească, încă era atrasă de muzica tradiţională.

Când muzicienii cântară nişte dansuri ţărăneşti, „Băieţii din Bluehill” şi „Sărbătoarea recoltei”, câţiva irlandezi, tineri şi bătrâni, descendenţi şi expatriaţi, îşi lăsară berea şi whisky-ul, se ridicară şi dansară în formaţie.

— Sunt impresionată, spuse Heather, privindu-i învârtindu-se.

— De ce?

— Pentru că se gândesc la pământul natal.

***

Zânele italiene sunt prietene cu vântul, şi se pricep să se lase duse de el.

Trei dintre ele zburau acum ajutate de briză deasupra Străzii Houston, la nord de casa lor din Mica Italie. Studiară străzile din nord şi aşteptară.

— Uite-o, spuse cea mai tânără, arătând cu mâna. Acolo e. Stă pe umărul unei persoane mari şi rotunde.

Dinnie îşi târa picioarele pe Broadway, cu privirea fixată în pământ. Era deprimat, umilit şi furios.

— Îmi pare rău, spuse Heather pentru a douăzecea oară. Dinnie n-o băgă în seamă. Nu-i băga în seamă nici pe cerşetorii, îndrăgostiţii şi petrecăreţii care treceau pe lângă ei în întuneric. A fost o încercare curajoasă, continuă zâna. A meritat. Data viitoare va fi mai bine.

Dinnie spuse că nu va exista o dată viitoare. N-ar fi existat nici prima dată, dacă Heather nu l-ar fi şantajat să cânte că altfel se face vizibilă pentru public şi creează agitaţie. După câteva pahare de whisky, hotărî că ar fi foarte bine dacă Dinnie

şi-ar arăta măiestria la vioară, dar a fost un adevărat dezastru. Cu degetele înţepenite, scârţâi şi zgârie două dansuri scoţiene în cel mai amator mod cu putinţă, în condiţiile în care fusese tot timpul înconjurat de muzicieni profesionişti care nu ştiau dacă să zâmbească sau să întoarcă privirea, jenaţi.

Când termină groaznica reprezentaţie, se aşternu o linişte de moarte. Chiar şi beţivul necontrolabil de la masa alăturată era tăcut. Nimeni din public nu mai auzise vreodată o interpretare mai proastă; nu mai existase niciodată aşa ceva. Fiind în general gros de obraz, Dinnie nu se gândise vreodată că e posibil să fie umilit într-un asemenea hal.

Îi spuse lui Heather că nu va exista o dată viitoare pentru că nu va mai cânta niciodată la vioară, nici în public, nici în particular. Mai mult, ar aprecia dacă şi-ar lua zborul în altă parte şi l-ar lăsa în pace. Pentru tot restul vieţii.

Când trecu nepăsător pe lângă ghereta unui vânzător de alune prăjite cu miere, fără să-i arunce măcar o privire flămândă, Heather ştiu că treaba era serioasă.

— Nu fi aşa trist, insistă ea. Toţi trebuie să înceapă de undeva. Îmi pare rău că te-am pus să cânţi înainte de a fi gata. Ştiu că a fost o greşeală. Îmi dau seama că te simţi stânjenit. Dar chiar şi toţi acei buni muzicieni au fost odată începători. Ştiu şi ei cum este la început.

— Pe ei nu i-a şantajat nicio zână să cânte înainte de a fi gata şi să se facă de râs de public.

Heather trebui să admită că probabil era adevărat.

— Dar pot să mă revanşez faţă de tine. Am banii de chirie. Scoase din buzunarul kiltului un teanc de dolari mototoliţi şi-i dădu lui Dinnie.

Îi luă în tăcere. Nici măcar faptul că scăpase de evacuare nu-l putea face să se bucure după umilinţa îndurată.

— De unde-i ai? întrebă el când ajunseră în camera sa.

— Magie de zână, minţi Heather.

Dinnie deschise televizorul.

— O să-ţi ling curul, iar tu poţi să-l plezneşti pe-al meu, fredonă o femeie dezbrăcată cu părul negru lung, îngenuncheată pe o canapea. Numai doisprezece dolari pentru trei minute.

— Nu am înţeles tot, spuse Heather, încercând să pornească o conversaţie. Are vreo legătură cu păsăricile bune, tinere, roz, calde şi ude?

Dinnie o ignoră complet.

***

Zânele italiene se întorceau acasă.

— I-a dat banii furaţi.

— Ce înseamnă asta? Cine e ea?

Zânele italiene nu ştiau. Auziseră nişte bârfe legate de o altercaţie cu zânele chineze care trăiau prin apropiere, şi se întrebară dacă are vreo legătură cu ele. Nu mai avuseseră vreun contact cu ele de mult timp, dar încă mai plutea o oarecare suspiciune din trecut.

Orice ar fi însemnat, erau foarte nefericite că o zână ciudată a dat buzna într-o bancă italiană, a deschis seiful şi a dispărut cu un teanc de bani.

Zece

Kerry şi Morag bântuiau fără succes prin cartierul de est, în căutarea macului pierdut. După fapta criminală a lui Cal, care l-a sustras din apartament şi l-a lăsat în teatru, macul dispăruse.

Morag încercase să-i mai ridice moralul repetând la chitară câteva părţi din „Born to Lose”, o piesă clasică a lui Johnny Thunders, dar nici inima, nici degetele lui Kerry nu cooperau. Nu avea chef decât să bea bere.

***

Heather era descumpănită de refuzul lui Dinnie de a mai cânta la vioară. Dacă nu reuşeşte să-l înveţe să cânte, atunci Morag o va acoperi de ridicol. Ridiculizarea din partea lui Morag era mai mult decât putea Heather îndura. Deja se temea că rivala ei ar putea afla de dezastrul din bar.

— De ce m-oi fi lăudat la mizerabila de MacPherson că pot să învăţ namila asta fără valoare să cânte la vioară? M-a înşelat frumuseţea viorii lui. Are un sunet deosebit, dar am riscat mândria familiei mele pentru un imbecil. Hai, Dinnie, cântă.

— Nu cânt.

— Dacă nu exersezi, Morag MacPherson şi toţi MacKintoshii or să râdă de mine, strigă frustrată zâna.

— Aha, exclamă Dinnie. Deci ăsta e motivul pentru care vrei neapărat ca eu să învăţ. Ar fi trebuit să îmi dau seama că ai un gând ascuns. Ei bine, află că nu-mi pasă nici de MacKintoshi, nici de MacPhersoni.

Heather îşi potoli furia şi îi vorbi dulce. Încercă, stărui, se smiorcăi, îl linguşi, îl amăgi, şi într-un final făcu apel la vanitatea lui, spunându-i că, atunci când are vioara sub bărbie, este cel mai atrăgător bărbat.

— Chiar crezi asta?

Heather încuviinţă.

— Cel mai atrăgător.

Dinnie rânji, iar Heather ştiu că i-a găsit un punct slab. Unul dintre cele mai ascunse vise ale lui Dinnie era să fie atrăgător.

— Nu mă îndoiesc, continuă ea, că dacă înveţi şi alte cântece şi te întorci la acel bar, toate tinerele irlandeze vor roi imediat în jurul tău. Chiar şi săptămâna trecută am remarcat cum te priveau câteva dintre ele.

Dinnie îşi ridică vioara.

M-am întrecut pe mine însămi, gândi Heather. În sfârşit l-am făcut să iubească vioara. Coborî fericită, îndreptându-se spre bar. Cal era pe trepte, vorbind cu o fată.

— Vei fi o excelentă Titania, spuse el. Vino la audiţie. O să-ţi placă. Vei fi Regina Zânelor pe o scenă presărată cu flori.

Auzind cuvântul „flori”, Heather se gândi la prietena ei înstrăinată, Morag. În Scoţia, amândouă fuseseră foarte prietenoase cu florile. Hotărî să zboare peste drum şi să vadă ce mai punea la cale.

***

Pe partea cealaltă a străzii, Morag şi Kerry ascultau casete vechi cu Lidia Lunh şi beau bere. Kerry îi povesti lui Morag despre copilăria ei în Maine, despre părinţii ei, care muriseră când ea era tânără, lăsându-i doar o mare poliţă pentru asigurarea de sănătate, care se dovedi a fi foarte binevenită.

— Şi de atunci am fost săracă. Am încercat să fac bani din arta mea aici, în New York, dar fără prea mare succes. E foarte descurajant.

Ultimul efort artistic al lui Kerry fusese pentru prietenii lui Cal, le desenase coperta albumului pe care-l scoteau cu banii lor.

— Am desenat o femeie frumoasă, inspirată de Venus a lui Botticelli – de fapt, semăna cu mine – întinsă pe un pat plin cu petale de trandafiri. A ieşit bine, dar băieţii au spus că nu se potrivea cu titlul albumului.

— Care era titlul?

— „Rock Me, Fuck Me, Kill me”. Un album jalnic.

Acesta fusese ultimul proiect comercial al lui Kerry. De atunci, trăia practic fără bani. Acum, că Morag o ajuta cu furatul din magazine pentru a face rost de bani de chirie, situaţia se mai îmbunătăţise puţin.

— Morag, unde găsesc eu un mac galez roşu cu galben şi portocaliu? Fără floarea asta, alfabetul nu e complet, şi trebuie să fie complet dacă vreau să-l întrec pe Cal la concurs.

La auzirea numelui lui Cal, Kerry aruncă furioasă bentiţa indiană. Nu numai că o refuzase din cauza pungii de colostomie, dar Cal îi sabotase şi florile.

***

Magenta ajunse într-un mic parc de pe strada Houston şi se aşeză să-şi consulte exemplarul din Xenophon. Câţiva porumbei mişunau pe lângă ea, culegând firimiturile. Înainte de a începe să citească, fu întreruptă de un vagabond care o cunoştea bine. Luase o pauză de la spălat parbrize în intersecţii şi hoinărea de colo-colo.

— Ce-ai acolo? Xenophon? izbucni în râs. Xenophon e o aiureală. Toate sursele recente literar-arheologice au demonstrat că nu a avut un rol atât de mare în expediţii, precum s-a lăudat.

Magenta nu se opri să-l mai asculte. Se asigură că noua sa pradă, o nepreţuită floare cu trei boboci, stătea bine în sacoşa ei, apoi mărşălui mai departe.

— Să vezi când te ajunge din urmă Joshua! strigă el după ea.

***

— Cică revărsarea unei canalizări a închis ieri trei plaje din Long Island. Iar autorităţile sanitare din Nassau County au primit apeluri nervoase de la persoane care s-au îmbolnăvit după ce-au mâncat scoici contaminate.

Morag citea ziarul, după ce Kerry încercase un solo de chitară şi o lăsase baltă. Cu toate acestea, încă îi plăceau New York Dolls şi nu ar abandona niciodată pe deplin.

— Şi un adolescent din Brooklyn a fost înjunghiat mortal în Sunset Park după o ceartă.

— Mmmm.

— Şi doi tâlhari şi-au făcut de cap în Midtown, trei spargeri cu ameninţarea cuţitului în cinci minute.

Kerry se strâmbă.

— Poate ar trebui să-mi spui o poveste din Scoţia în loc de asta.

— Doar dacă insişti.

Morag înfulecă o turtă de ovăz, o udă cu puţină bere şi începu.

— James MacPherson era un faimos tâlhar scoţian şi un mare violonist. Nu se temea de nimeni, iar isprăvile lui erau de pomină, dar a fost trădat şi apoi prins în piaţa Keith. Asta se întâmpla pe la 1700, cred. MacPherson era bun prieten cu zânele şi chiar a avut o relaţie fericită cu o sirenă, care e tot un fel de zână.

Cel mai vestit meşter de viori al zânelor MacPherson, roşcatul Dougal MacPherson, a trăit cam în aceeaşi perioadă, şi era foarte legat de MacPherson Tâlharul. Obişnuiau să bea şi să cânte împreună pe dealurile din Banff. Roşcatul Dougal l-a învăţat pe James multe tehnici zâneşti de cântat la vioară şi se spune că niciun duet de viori până atunci sau de la ei încoace nu i-a întrecut. Drept răsplată, MacPherson Tâlharul obişnuia să-i aducă Roşcatului Dougal şi celorlalte zâne MacPherson burdufuri de whisky şi bijuterii alese, căpătate prin furt.

În cele din urmă, au devenit aşa buni prieteni, încât Roşcatul Dougal a făcut o vioară în care a pus tot talentul şi măiestria lui şi i-a dus-o marii Annie MacPherson, care era conducătoarea clanului zânelor MacPherson. Ea i-a dat viorii puterea de a-şi schimba mărimea, astfel încât să fie suficient de mare ca un om să poată cânta la ea, apoi Roşcatul Dougal i-a dus-o lui James.

Instrumentul avea un sunet fără pereche. În mâinile potrivite, putea hipnotiza publicul. Te putea face să râzi sau să plângi. Putea trimite războinicii să mărşăluiască prin vâlcele sau putea să adoarmă un copil. Era faimoasă peste tot în Scoţia, şi deşi MacPherson o ducea cu el, era considerată unul din cele trei mari vestigii scoţiene zâneşti, şi aparţinea în totalitate clanului.

Apoi, MacPherson Tâlharul a fost trădat, capturat şi condamnat la moarte de către şerif. A fost trimis la închisoarea din Banff. Zânele au încercat să-l elibereze, dar şeriful era prea puternic cu vrăjile lui englezeşti, aşa că nu am putut face nimic, în celula lui, MacPherson a compus un ultim cântec, faimoasa „Elegie MacPherson”.

Annie MacPherson a reuşit, prin marea ei putere, să obţină o amnistie pentru tâlhar, şi asta ar fi fost pe placul întregului popor scoţian, pentru că el nu i-a jefuit niciodată pe cei săraci, numai pe bogaţi. Dar şeriful a aflat de suspendarea pedepsei şi vicleneşte a dat înainte ora la ceasul din oraş. Astfel că execuţia

s-a desfăşurat cu o oră mai devreme, iar graţierea a venit prea târziu.

Când James MacPherson a stat lângă spânzurătoare, a cântat melodia compusă în celulă, „Elegia MacPherson”. Zânele MacPherson îl priveau şi au ţinut minte cântecul, aşa se face că acesta s-a păstrat. După ce a terminat de cântat, tâlharul a spart cu furie vioara în bucăţele pe genunchi şi a sfidat lumea în gura mare. Apoi a fost spânzurat.

Acesta a fost sfârşitul viorii MacPherson. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu bucăţelele.

***

Heather se piti lângă fereastra de la etajul doi a lui Kerry, ascultând.

— Ce păcat că s-a pierdut vioara, spunea Morag, pentru că Roşcatul MacDougal a fost cel mai mare meşter de viori din Scoţia, şi Vioara MacPherson a fost din toate punctele de vedere cel mai bun instrument pe care l-a făcut vreodată.

Dincolo de fereastră, Heather încruntă sprâncenele. Era îngrozită. Fugi înapoi în camera lui Dinnie.

Fusese un mister pentru Heather de ce vioara lui Dinnie scotea un sunet atât de tulburător chiar şi în mâinile unui interpret atât de prost, şi avu o neaşteptată viziune paranormală, pentru care nu era deloc vestită.

— Dinnie! Asta nu e altceva decât legendarul instrument zânesc, Vioara MacPherson!

Dinnie stătea tolănit în faţa televizorului şi nu-i dădu nicio atenţie lui Heather.

— Ah, scumpule, mi-ar plăcea să-ţi sug cocoşelul tare, gângurea o femeie în bikini lângă un telefon roşu. Sună la 970 SUGE pentru cel mai fierbinte sex la telefon din oraş.

S-ar putea să trebuiască s-o omor pe asta cândva, gândi Heather.

***

Morag colindă oraşul şi pe jos şi pe sus, dar nu găsi nici urmă din floarea pierdută a lui Kerry. Concursul era în mai puţin de trei săptămâni. Rămăsese un singur lucru de făcut. Se cocoţă pe o scară de incendiu, privi spre cer şi se rugă la Dianna, Zeiţa Zânelor.

Când alunecă înapoi până la nivelul străzii, o văzu pe Magenta, mărşăluind spre ea, cu floarea presată conturându-se în sacoşă.

— Mulţumesc, Dianna, spuse Morag devenind vizibilă.

Explică pe scurt cum stă treaba cu floarea şi o ceru înapoi.

Magenta o luă la goană, ordonând trupelor să formeze un careu, cu arcaşii şi călăreţii în spate.

— N-am putea găsi floarea în altă parte? întrebă Morag când se întoarse la Kerry.

***

— Nu, spuse Dinnie. Nu, nu, nu. Nu ţi-o dau.

Strânse tare vioara.

— Dar ţie nici măcar nu-ţi place.

— Ba da, îmi place. Mă face atrăgător. În curând, tinerele irlandeze vor roi în jurul meu. Chiar tu ai spus asta.

Heather se uita chiorâş la el, frustrată dincolo de orice speranţă. Îl făcuse pe Dinnie să iubească instrumentul, iar acum ea avea nevoie de el.

— Oricum, protestă Dinnie. Nu te cred. Cum poate fi asta faimoasa Vioară MacPherson, ce-o mai fi însemnând şi asta.

— E unul dintre cele mai vestite simboluri scoţiene zâneşti. Habar n-am cum a ajuns în New York, dar a ajuns. Îi recunosc sunetul. Orice zână din Scoţia l-ar recunoaşte. Doar că noi toţi am crezut că s-a pierdut cu multe secole în urmă. Trebuie să o am. Dacă mă întorc în Scoţia cu Vioara MacPherson, mă vor ierta că am stricat steagul familiei MacLeod.

— Cum poate fi ăsta un instrument zânesc? E prea mare.

— Este un instrument care îşi poate schimba mărimea.

— S-ar putea.

Dinnie şi Heather se holbau unul la altul.

— L-aş putea fura.

— Ba n-ai putea, spuse Dinnie triumfător. Eşti o zână bună. Nu ai voie să furi lucrul preferat al unui om. Mai ales al unui camarad MacKintosh.

Heather se gândea intens. Ce făceau zânele atunci când aveau nevoie de ceva de la un om şi nu puteau să-l fure? Bineînţeles. Negociau.

— Îţi dau orice pe vioară.

***

Cal suferea de stres. Încercarea de a produce „Visul unei nopţi de vară” cu un buget minim se dovedea a fi extrem de dificilă. Mai rău, se părea că se alesese cu un grup de actori iritaţi, iar întreruperile din partea unor cerşetoare nebune erau mai mult decât putea îndura.

Îşi conectă chitara, să se relaxeze. Cal era un chitarist bun. Putea să cânte aproape orice; putea să imite zgomotul traficului sau să bâzâie ca un aparat de aer condiţionat.

Cântă câteva acorduri, apoi degetele îi alunecară uşor pe solo-urile lui preferate de chitară.

Se încruntă. Se simţea vinovat să cânte vechile solo-uri de chitară ale celor de la New York Dolls, pentru că îi promisese lui Kerry să o înveţe să le cânte, apoi a părăsit-o înainte de a-i arăta.

— Ascultă, spuse Johnny, sus în Rai.

— Ce e? întrebă Billy.

— Cineva acolo jos. Încă mai cântă piesele mele.

Johnny Thunders şi Billy Murcia, membrii decedaţi ai New York Dolls, prinseră câteva vibraţii ale refrenului de la „Rock and Roll Nurse”.

— Aş vrea tare mult să ştiu ce s-a întâmplat cu chitara mea Gibson Tiger Top, repetă Johnny. Mi-e tare dor de ea. N-a mai existat vreodată una la fel. Nici măcar aici nu-i găsesc înlocuitor.

Dincolo de câmpul binecuvântat din Rai, spiritele chineze continuau pregătirile pentru vizitarea pământului, la Festivalul Fantomelor Flămânde.

***

— O zână-ciulin angajată într-o negociere este împuternicită să ofere orice, susţinu Heather. Spune ce vrei.

Dinnie îi aruncă o privire suspicioasă.

— Foarte bine, spuse el. Îţi dau vioara pentru un milion de dolari.

— Asta nu pot sa fac.

— Ha! Ştiam eu că minţi.

Heather plutea agitată.

— Nu te-am minţit. Pot să-ţi ofer orice. Dar nu bani. Nu avem voie să negociem averi. Îmi pare rău.

— Mi-ai plătit chiria.

— Asta pentru că am ajutat o fiinţă omenească aflată în nevoie. Nu a fost o negociere.

— Ei bine, să te ia naiba. Păstrez vioara.

— Haide, trebuie să mai fie şi altceva ce-ţi doreşti. Pot să-ţi dau tot ce-ţi pofteşte inima.

Dinnie se uita pierdut pe fereastră. Habar n-avea ce-i pofteşte inima şi nu avea niciun chef să renunţe la vioara sa.

— Nu vreau nimic. Aşa că nu-ţi dau vioara. Acum scuză-mă, mă duc să cumpăr nişte bere. Şi asta să fie o lecţie pentru tine. Voi, zânele, poate credeţi că sunteţi deştepte, dar în comparaţie cu un om ca mine, nu sunteţi nimic.

Foarte mulţumit că a păcălit-o pe Heather, pe care o considera prea insistentă pentru binele ei, Dinnie coborî împleticit scările, fredonând o melodie.

***

În Cornwall, Magris nu era mulţumit. Regele Tala îi ordonase să îi aducă înapoi pe Petal şi Tulip. Pentru Magris, asta însemna pierdere de vreme. Erau prea departe şi nu le putea face nimic.

Magris era mai interesat de restructurarea societăţii zâneşti din Cornwall. Deja, sub îndrumarea lui, zânele nu mai trăiau libere în pădure, ci se concentraseră în ateliere, sub conducerea unor baroni. Drept urmare, producţia crescu intens şi comerţul cu zânele din Franţa şi din restul lumii înflorise. Din punctul lui de vedere, singura problemă era Aelric şi gaşca lui, dar avea încredere că vor fi prinşi în curând de forţele de securitate.

— Te-am transformat peste noapte dintr-un lord neînsemnat al unei societăţi bazate pe vânătoare, în regele unui tărâm feudal bine orânduit, spuse Tala. Şi acum, că am inventat motorul cu aburi, nimic nu ne opreşte. Vom produce la fel de mult ca şi oamenii. Uită de Petal şi Tulip, nu sunt importanţi.

Cu toate acestea, Tala era destul de pornit şi nu putea accepta fuga lor. Îi porunci lui Magris să îi aducă înapoi. Astfel că Magris trimise mesageri cu aur ca să adune o bandă de mercenari, apoi se gândi la cel mai eficient mod de a-i trimite în America.

***

Kerry şi Morag cumpărau cafea şi bere.

— Ce se aude?

Era un zumzet îndepărtat care crescu rapid într-un freamăt puternic, cu strigătele şi cadenţa unei largi procesiuni care coti pe strada Fourth, continuându-şi drumul.

— Este un marş de protest.

— Despre ce e vorba?

— Suntem bizari, nu suntem hoinari, asta e! strigau manifestanţii.

Protestatarii întindeau braţele prin rândurile de poliţie din jurul lor, împărţind fluturaşi cu detalii despre doleanţele lor. Kerry luă un fluturaş şi îi citi lui Morag. Spunea că în ultimele săptămâni se înmulţiseră atacurile asupra homosexualilor din oraş. Găştile aşteptau afară, lângă cluburile de noapte şi barurile pentru homosexuali, hărţuind pe oricine ieşea. Asta a provocat răni serioase, iar comunitatea homosexualilor protesta că nu primesc suficientă protecţie din partea poliţiei.

— Suntem bizari, nu suntem hoinari, asta e!

Bărbaţii şi femeile care mărşăluiau erau în mare parte tineri, cu feţele îndârjite. Trupele de poliţie îi înconjuraseră şi îi conduceau mai departe. În Tomkins Square avuseseră loc serioase altercaţii, şi pe măsură ce procesiunea înainta, poliţia potolea mulţimea.

Kerry recunoscu câteva persoane şi le făcu cu mâna. Îi spuse lui Morag că numai în ultima săptămână doi dintre prietenii ei fuseseră bătuţi la ieşirea dintr-un bar de homosexuali din West Village.

Morag era complet nedumerită de întreaga situaţie. Kerry încercă să-i explice, cum se pricepu mai bine, dar când Morag începu să râdă, deveni puţin încurcată.

— Ce e atât de amuzant?

— Voi, oamenii, chiţăi Morag şi râse zgomotos. Vă faceţi singuri atâtea probleme prosteşti. Noi, zânele, nu avem asemenea dificultăţi. Chiar şi MacKintoshii, care sunt hoţi, şarlatani şi mincinoşi, au bunul simţ de a lăsa în pace două zâne masculine care se tăvălesc prin vâlcele.

— Vâlcelele astea sună din ce în ce mai interesant, spuse Kerry. Trebuie să mă duci o dată acolo.

— La o parte din drum, perverşii naibii, rosti o voce groasă din apropiere. Nu mai poate omul să iasă la o bere fără să se teamă de o adunătură de radicali homosexuali?

Era Dinnie, dând din coate spre magazin.

— Bună, Dinnie, spuse Kerry. Dinnie rămase încremenit, murmurând ceva. Ieşi fără să-i răspundă.

— Mergem în direcţia greşită, spuse Heather de pe umărul lui. Şi de ce te-ai înroşit?

Ajuns înapoi în apartamentul lui, Dinnie dădu pe gât o bere. Heather zâmbea cu înţeles.

— Te-ai îndrăgostit de Kerry.

— Nu fi ridicolă, mormăi Dinnie.

— Nu sunt ridicolă. Te-am văzut roşind, bâlbâindu-te şi mergând într-o direcţie greşită după ce te-a salutat. Nu poţi păcăli o zână cu astfel de lucruri. Ei bine, Dinnie, azi e ziua ta norocoasă. Să fac lipeala între amorezi e specialitatea mea. Niciun caz nu e lipsit de speranţă. Şi asta poate fi învoiala noastră, îmi dai Vioara MacPherson, iar eu ţi-o dau pe Kerry.

Dinnie era foarte neîncrezător faţă de propunerea lui Heather. O respinse, ca fiind ridicolă.

— Nu e nimic ridicol în asta. Este o idee foarte isteaţă. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Îmi dai vioara şi eu ţi-o dau pe Kerry.

Gândeşte-te la avantaje. Dacă ieşi împreună cu Kerry, toţi vor vrea să-ţi fie prieteni, pentru că ea este foarte populară, iar bărbatul cu care alege să iasă trebuie să fie un exemplar foarte dorit. În principiu, te vei transforma peste noapte dintr-o creatură singuratică şi demnă de milă, dispreţuită de toţi, în cel mai dorit burlac din oraş cu o prietenă fierbinte alături. Decât să te legeni în balansoar în fiecare noapte, urmărind meciuri de baseball şi canale de sex, vei putea să mergi la concerte şi cluburi de noapte cu Kerry la braţul tău, făcându-i geloşi pe toţi. Kerry este o femeie atrăgătoare, şi foarte dorită. Fericirea ta nu va avea limite.

Iar eu, de îndată ce voi avea Vioara MacPherson, mă voi transforma dintr-o criminală urmărită, în cea mai populară zână din Scoţia. Întoarcerea mea acasă, cu un obiect atât de faimos şi de mult căutat, va uimi întregul regat zânesc şi mă va spăla de

păcatul cu steagul. Va intra chiar şi în căpăţânile celor mai neştiutori din familia MacLeod că sunt o zână ce trebuie sărbătorită şi cinstită, nu vânată cu cuţite şi săbii prin munţi.

Heather se înfioră la amintirea acestui incident deosebit de neplăcut.

— Şi chiar dacă nu le intră în cap, un gest atât de eroic mă va aduce sub protecţia lui Mavis, regina zânelor scoţiene.

Heather se lumină la gândul întoarcerii triumfale pe pământul natal de lângă Tomatin. Dacă faimoasa şi preaslăvita Vioară MacPherson se întoarce în Scoţia adusă de ea, o MacKintosh, va închide gura Macphersonilor într-un mod spectaculos, şi îi va pune la punct pentru multă vreme. Poate chiar va duce la reconsiderarea deciziei juriului din concursul de vioară pentru juniori, făcându-i să admită că versiunea ei din „Tullochgorum” a fost mai bună decât cea a lui Morag.

Iar, din alt punct de vedere, dacă Dinnie se întâlneşte cu Kerry, Morag va fi cumplit de supărată. Nu fusese deloc frumos modul cum se lăudase Morag că prietena ei este populară, atrăgătoare şi haioasă, iar prietenul lui Heather este doar un pierde-vară. Ce-ar spune Morag dacă prietena ei populară şi atractivă s-ar îndrăgosti nebuneşte de măreţul Dinnie MacKintosh, mândria familiei sale?

Dinnie fu de acord cu acest târg; Heather jubila anticipat.

***

Kerry traversă strada spre teatru. Morag descuie lacătul şi se strecurară înăuntru. Kerry distruse toată recuzita „Visului unei nopţi de vară”. Sfâşie costumele cu un cuţit şi sparse decorurile cu un ciocan.

— Te simţi mai bine? întrebă Morag când ajunseră înapoi în apartament.

— Puţin, răspunse Kerry. Iar acum ce să-mi prind în păr? Un trandafir sau o garoafă?

Morag se gândi intens, dar era o întrebare prea grea.

— Ce floare îţi mai trebuie?

Se grăbeau cu alfabetul, în speranţa că vor înlocui cumva cea mai importantă floare.

Kerry îşi consultă cartea.

— O Eschscholzia portocaliu aprins. Este un mac care creşte în California. N-ar trebui să fie prea complicat.

***

Heather zbura spre micul parc de pe strada Houston, pentru a se gândi cu atenţie la idila lui Dinnie.

Sub ea, pe stradă, treceau grupuri de tineri, în drum spre un concert la fabrica de tricotaje. Studiindu-i, Heather ajunse la concluzia că nu semănau deloc cu tinerii cu care era obişnuită în micul ei sat.

Poate ar trebui să mă documentez mai bine înainte de a hotărî cum să-i cuplez, gândi ea. Mă aflu într-un oraş ciudat şi nu vreau să pierd vremea punându-l pe Dinnie să facă prostii. De exemplu, un pachet de turte de ovăz, care ar câştiga cu siguranţă inima unei zâne din Highlands, s-ar putea să nu aibă acelaşi rezultat în New York. Va trebui să planific totul cu grijă.

Mulţumită de isteţimea ei, porni în zbor să facă un mic studiu.

Ciudat, Dinnie nu mânca niciodată în oraş. Nu-i plăcea să-şi piardă timpul în restaurante, cumpăra cele mai ieftine chestii pe care le putea prăji uşor pe micul lui aragaz. Petrecu o seară liniştită mâncând o conservă de carne tocată de vită şi urmărind concursuri de cultură generală, întrebându-se dacă Heather poate să facă într-adevăr ce a promis. Deşi nu avea nici cea mai mică intenţie de a recunoaşte în faţa lui Heather, nu avusese niciodată o prietenă. Nu părea posibil ca prima lui prietenă să fie chiar Kerry, cea atât de dorită.

Învăluiţi în aura fericită creată de prezenţa lui Heather şi Morag, cei doi vagabonzi de pe scări se cufundară în vise adânci despre locuri încântătoare, atât de frumoase încât nu vroiau să se mai întoarcă.

— Bună, Dinnie, spuse Heather, făcând veselă o tumbă pe pervazul ferestrei. M-am întors. M-am gândit la problemă şi am soluţia la îndemână.

Dinnie se înroşi.

— Şi, continuă Heather, sărind pe umărul lui Dinnie, am întocmit un plan complet de acţiune. Garantat o va face pe Kerry să se îndrăgostească de tine.

Dinnie rânji dispreţuitor.

— Nu mai rânji. Pot s-o fac. Te-am ajutat să cânţi un dans scoţian dificil, nu-i aşa? O sarcină aproape imposibilă, având în vedere halul în care cânţi. Ei bine, pot să ţi-o dau pe Kerry.

Heather sări chiar pe capul lui Dinnie, ceea ce el ura cu înverşunare, apoi îl privi de deasupra frunţii.

— Acum să nu crezi, Dinnie, că subestimez problema. Sunt foarte conştientă de faptul că şansele tale de a câştiga inima lui Kerry par extrem de fragile. Poate nici nu există. În cele din urmă, ea este o tânără foarte simpatică şi practic poate avea totul, în timp ce tu eşti un pierde-vară gras, fără nicio trăsătură atrăgătoare demnă de menţionat.

— Mulţumesc foarte mult, mormăi Dinnie.

— De asemenea, să nu crezi că nu cunosc moravurile sociale din New York. Le cunosc. Ştiu că un pachet cu turte de ovăz nu va avea aici profundul efect pe care l-ar putea avea asupra zânelor din satul meu. Am avut o experienţă din cele mai plăcute după ce i-am adus unui prieten patru turte de ovăz şi un borcan de miere. Trei săptămâni de sex non-stop şi orgii într-o peşteră liniştită. A fost minunat. Cu toate acestea, aici lucrurile stau cu totul altfel. Kerry este o rockeriţă tânără şi trebuie să acţionăm în consecinţă.

Sări jos pe masă, cu părul roşcat şi auriu răvăşit, şi faţa radioasă.

— Şi cum de ştiu toate astea? întrebă ea. Îţi voi spune cum de le ştiu. Am petrecut toată după-amiaza spionându-le pe Kerry şi prietena ei, proasta de Morag, apoi toată seara în cafenelele de pe Avenue A, ascultându-i pe tinerii în pas cu moda şi citind revistele de rock-and-roll. Ştiu ce-i place şi ştiu cum să te aduc aproape. Tu trebuie doar să faci ce-ţi voi spune.

Dinnie rămase tăcut. Nu-i venea să creadă. Heather schimba câteva bârfe mici cu un gândac de bucătărie care trecea în goană pe lângă aragaz, adunând firimiturile. Aragazul, necurăţat de ani de zile şi îngrozitor de murdar, era un fertil teren de vânătoare.

— Aşadar, Dinnie, asta ne e învoiala. Promit s-o fac pe Kerry să se îndrăgostească de tine. În schimb, îmi vei da Vioara MacPherson. De acord?

Dinnie era de acord, chiar şi când Heather îl anunţă că de acum înainte va trebui să facă exact ce-i va spune ea, sau va considera ruptă învoiala şi va pleca cu vioara.

— Oricui rupe o învoială cu o zână i se poate întâmpla aproape orice.

Zâna privi în jos pe fereastră.

— Ah, nu, strigă ea. Nu pot să cred. Alţi doi vagabonzi au murit pe scări.

Dinnie nu reacţionă.

— Fă ceva, Dinnie.

— Cum ar fi?

— Telefonează cui telefonaţi voi în New York atunci când moare cineva. Urăsc să îi ştiu întinşi acolo.

Dinnie rosti printre dinţi că din partea lui nu era nicio problemă dacă vor rămâne acolo un an întreg.

— Dinnie, ascultă-mă bine. Din câte am văzut la Kerry, în afară de faptul că e prietenă cu afurisita de MacPherson, este o fiinţă umană amabilă şi caldă. Fără îndoială, îi plac bărbaţii care sunt de asemenea persoane amabile şi calde. Rezultă că vei deveni şi tu o fiinţă umană amabilă şi caldă. Dacă nu eşti în stare, te vei preface. Aşa că pune mâna pe telefon.

Dinnie făcu ce i se spuse.

Unsprezece

Morag sări pe fereastra lui Kerry cu un boboc de Eschscholzia şi o privire încurcată.

— Am găsit asta la o gheretă cu flori în Midtown, îngăimă ea, apoi începu să-i povestească lui Kerry o poveste tristă.

— Am văzut o fetiţă plângând după ce îşi scăpase acadeaua în canalizare. Normal, am apărut în faţa ei, s-o înveselesc. În Scoţia, asta ar fi generat strigăte de bucurie, încântare şi alte asemenea din partea copilului. Din păcate, în New York nu s-a întâmplat aşa. Fetiţa s-a speriat şi a sărit în stradă.

Morag se încruntă.

— Durează îngrozitor de mult în oraş ăsta până ajunge o ambulanţă.

Kerry fu de acord, şi spuse că măcar fusese bine intenţionată, dar Morag nu putea fi consolată atât de uşor. Provocase un accident serios şi era convinsă că ceva groaznic urma să i se întâmple şi ei. După spusele lui Morag, karma zânească era foarte puternică.

Cu toate acestea, nu era nimic de făcut decât să se grăbească cu programul de azi, care presupunea găsirea cerşetoarei în posesia căreia ajunsese macul galez cu trei boboci.

***

După-amiaza fusese dezagreabil de fierbinte. Magenta se aşezase să se odihnească la colţul dintre Avenue C şi Fourth. Astăzi, după socoteala ei, mărşăluise o distanţă de patruzeci de parasangi, hărţuită în permanenţă de Tissaphernes.

Locotenentul lui Antaxerxes era un adversar îndemânatic, care în acest stadiu se mulţumea doar să-i hărţuiască trupele, evitând un atac frontal direct. Situaţia convenea de fapt ambelor părţi, întrucât hopliţii greci ai lui Xenophon erau incomensurabil mai disciplinaţi decât cei perşi, iar dacă ar fi atacat, ar fi provocat pierderi cumplite, dar în cele din urmă, numărul mai mare al perşilor va conta pe acest teritoriu inamic.

O maşină de pompieri trecu pe lângă ea. Magenta nu o băgă în seamă şi cercetă acoperişurile, în căutare de arcaşi ascunşi.

Negăsind niciunul, trase o duşcă din băutura ei şi-şi îngădui un pui de somn la intrarea într-o sală, cu un steag atârnând deasupra uşii.

***

Kerry era ocupată cu punga sa laterală. Nu există vreo cauză cunoscută a bolii Crohn, şi nici tratament, astfel că atunci când Morag o întrebă pe Kerry dacă într-o zi se va face bine, Kerry nu putu decât să răspundă că e posibil.

— S-ar putea să mă vindec pe dinăuntru, şi apoi doctorii mi-ar putea face o operaţie de inversare şi nu aş mai avea nevoie de pungă de colostomie. Sau s-ar putea să rămân în situaţia asta pentru mult timp, imposibil de precizat cât. Sau s-ar putea să am mai multe crize şi să mi se îndepărteze mai mult din intestine, iar atunci nu aş mai putea face vreo operaţie de inversare.

Gândul acesta era întotdeauna de ajuns să aducă o lacrimă în ochii lui Kerry, iar Morag trebuia, în general, să schimbe subiectul.

Kerry căută prin maldărele de pe podea hainele cu culorile cele mai aprinse – fusta lungă, jerpelită, galbenă, bluzonul vopsit roşu, albastru, roz şi violet, haina indiană verde, acoperită cu broderii şi cioburi de oglinzi, mărgelele sale şi bentiţa, ochelarii rotunzi cu lentile albastre, geanta din piele întoarsă cu ciucuri şi alte zorzoane, ghetele de baseball împroşcate cu întregul conţinut al unei truse de pictat pentru copii, şi o garoafă de prins în păr.

— Ar merge mai bine un trandafir?

— Încă nu mă pot hotărî, spuse Morag. Ce zici de o margaretă?

— Hai să mergem.

Odată ajunse afară, Kerry, care în mod regulat era fluierată şi strigată de către bărbaţii de pe stradă, fu ţinta unui val prelungit de fluierături neplăcute, când trecu pe lângă un grup de muncitori. Nu-i plăcu asta, dar nu le răspunse.

— Mi-ar plăcea să stau între bucile tale!

— Ce deprimant, spuse Morag, pe umărul ei. Poate ăsta e începutul karmei mele negative.

Kerry o asigură că nu despre asta era vorba, întrucât i se întâmpla de fiecare dată.

Sub soarele fierbinte, trecătorii se târau nefericiţi, iar traficul era peste tot încurcat şi aglomerat. Nu părea a fi o zi bună.

Când Kerry şi Morag ajunseră pe Avenue B, locul unde Morag o zărise pe Magenta, o maşină făcu o manevră violentă pe trotuar, încercând să scape de blocajul din trafic, iar Kerry fu nevoită să sară ca să-şi salveze viaţa. Morag se rostogoli peste un prag şi ateriză zgomotos.

— Karma mea, hohoti ea.

— Sunt sigură că e doar o coincidență, spuse Kerry, scuturând praful de pe kiltul zânei. Morag nu era prea convinsă, şi când la colţul următor doi demenţi pe skateboard-uri o făcură pe Kerry să se ferească brusc din drumul lor, aruncând-o pe Morag încă o dată la pământ, zâna declară că va fi mulţumită să se mai afle în viaţă la sfârşitul zilei.

— Mărunţiş, aveţi ceva mărunţiş?

Kerry scoase câteva monezi, i le dădu cerşetorului, se scuză că nu avea la ea nicio vedere cu Botticelli, apoi cercetă orizontul. Un ghiveci de flori căzu din senin, la câţiva centimetri de ea.

Kerry era tulburată.

— Nu poţi să faci nimic, Morag?

— Există o singură posibilitate. Va trebui să fac o faptă foarte bună, ca să alung karma negativă.

Priviră în jur încercând să găsească ocazia de a face o faptă bună, dar nu se întrezărea nimic.

— Va trebui să aştept, şopti Morag, şi să mă rog să am şansa de a face o faptă bună înainte de a mi se întâmpla ceva groaznic.

***

Dinnie şi Heather îl întâlniră pe Cal la ieşirea din teatru. Braţele lui Cal erau pline de flori. Dădu din cap spre Dinnie, amabil.

— Vii să vezi „Visul unei nopţi de vară”?

— Aiureli de zâne, răspunse Dinnie în mod intenţionat. Ce-ai spune dacă n-ai mai face atâta zgomot la repetiţii?

— Cine era ăsta? întrebă Heather, venind în urma lui Dinnie, plecat să cumpere bere.

— Cal. Gură spartă, persoană foarte importantă în comunitatea teatrală de la parter. A avut ideea tâmpită de a face un spectacol în care el cântă toată muzica la chitară. Toată treaba va fi un dezastru. Vrea doar să întâlnească actriţe tinere şi să se culce cu ele.

***

Magenta se trezi, simţind pericolul.

— Uite-o acolo, strigă Morag.

Magenta încercă să scape pe uşa din spatele ei.

Kerry şi Morag se grăbiră să o prindă, dar înăuntru era o mică galerie cu foarte mulţi oameni, astfel că era dificil să se mişte, iar prada lor nu se zărea nicăieri.

Era un eveniment de caritate, unde mulţi artişti locali îşi expuneau lucrările, iar poeţii recitau. Teoretic, trebuia să fie distractiv, dar pentru că aerul era insuportabil de fierbinte, părea mai mult un chin pentru toată lumea.

Prinse în mulţime, Magenta nicăieri, Kerry şi Morag nu puteau decât să stea şi să-şi întindă gâturile, pentru a vedea ce se întâmplă.

O tânără cu părul roşcat urcă pe scenă.

— O cunosc, şopti Kerry.

Era Gail, o prietenă de-ale ei, pregătindu-se să-şi recite poeziile.

Din păcate, în acel moment nimeni nu mai dădea atenţie la nimic, cu excepţia transpiraţiei şi gândului de a pleca.

— O, doamne, murmură Kerry. Toată lumea e supărată din cauza căldurii şi nimeni nu o va asculta pe Gail, deşi e o mare poetă.

Aşa cum prezisese Kerry, puținі oameni îi dădură atenţie. Atmosfera nu era deloc favorabilă pentru poezie, sau orice altceva. Morag văzu în asta şansa ei de a alunga karma negativă. Îşi scoase vioara şi cântă, la limita auzului uman. Efectul fu imediat. Publicul fu hipnotizat de cuvintele lui Gail şi muzica zânei. Tăcură şi ascultară, încremeniţi.

Când Gail citi o poezie despre tristeţe, Morag cântă o elegie şi toţi abia se abţineau să nu plângă. Gail recită un poem

vehement despre investitorii imobiliari care se mutaseră în zonă şi alungau sărăcimea, iar Morag cântă un dans săltăreţ. La sfârşit, publicul era pe punctul de a devasta birourile investitorilor imobiliari şi a-i alunga din oraş. Gail încheie cu o poezie de dragoste, iar Morag cântă „Iubirea mea e ca un trandafir roşu, roşu”, şi fiecare din mulţime simţi că e într-adevăr îndrăgostit de cineva, şi totul va fi bine.

Se dezlănţuiră aplauzele, iar Gail zâmbi. Avusese un succes extraordinar. Morag zâmbi şi ea. Această faptă bună a alungat cu siguranţă karma negativă.

— Uite-o acolo, strigă Kerry, zărind-o pe Magenta în depărtare. Morag încercă să o urmărească, dar bărbatul de lângă ea, aplaudând furios, îi azvârli vioara la podea. Pentru el era invizibilă, şi călcă pe ea.

Kerry o găsi pe Magenta pe când se pregătea să o şteargă şi-şi recuperă floarea într-un asalt frontal hotărât. Mai târziu, puse bobocul la locul lui, ca mândria colecţiei. Acum era fericită, dar Morag de neconsolat.

Priviră vioara spartă.

— Este cea mai proastă zi din viaţa mea, spuse Morag.

Doisprezece

Veveriţa Spiro se opri din mestecat o nucă pentru a o privi pe Maeve.

— De ce eşti tristă?

— Mi-e dor de Irlanda, răspunse ea, iar Padraig încuviinţă şi el. Regretau ziua în care se urcaseră în feribotul spre Anglia, doar ca să vadă cum e.

— Şi voi de ce sunteţi trişti, Petal şi Tulip?

— Ne e teamă că regele, tatăl nostru, ne va găsi chiar şi aici, şi va vrea să ne întoarcem, spuseră ei.

— Ştie cum să se urce într-un avion cu reacţie?

— Magris ştie totul, spuse Brannoc, şi se gândi cum să-l omoare.

În depărtare, câţiva alergători îşi trăgeau sufletul după un lung tur de parc.

— Cântaţi-ne ceva, spuse Spiro. Tot parcul a părut mai liniştit de când aţi venit aici. Cântaţi ceva şi vă voi arăta unde găsiţi cele mai mari ciuperci de pe această parte a Atlanticului.

Astfel că zânele cântară în Central Park, iar animalele şi oamenii se opriră să asculte. Alergătorii, bicicliştii şi jucătorii de baseball se opriră să se odihnească. Toţi cei care ascultaseră plecară acasă fericiţi şi rămaseră fericiţi întreaga zi. Nu au mai fost discuţii sau certuri, nu s-au mai comis crime în timpul în care au cântat zânele din parc.

***

Cornwall era mai puţin fericit.

— Nu se poate ca fiul şi fiica mea să fugă din ţară, spuse regele Tala. Asta va încuraja grupurile de rezistenţă.

Magris ridică din umeri. Era mai interesat să inventeze maşini noi şi eficiente pentru producerea bunurilor.

— Aş putea încerca să deschid un curcubeu lunar până la New York. Dar va lua ceva timp generarea energiei necesare pentru a trimite o armată întreagă.

Tala era însă nerăbdător. Îşi vroia copiii înapoi chiar acum.

— Ai măcar suficientă energie pentru a trimite un grup mai mic?

Magris încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Adună câţiva mercenari.

Tala avea o coroană de aur executată cu măiestrie. De asemenea, avea doisprezece baroni puternici care controlau poporul zânesc din Cornwall. Asta însemna că autoritatea lui nu mai era chiar atât de mare ca în trecut. Cu toate acestea, cu mintea concentrată asupra producţiei sporite prin reorganizarea de către Magris a societăţii lor, nici nu simţise când se întâmplase asta.

Având acum o şedinţă cu baronii, păşi într-un coridor de copăcei, dar pe drum fu oprit de un mesager, care-i aduse vestea şocantă că Aelric şi gaşca lui de partizani au incendiat hambarele regale, distrugând astfel rezerva de mâncare a regelui şi a curtenilor săi. Cerealele vor trebui înlocuite de unul din baroni, iar asta va genera privaţiuni pe teritoriul lui.

Magris ţinea în mână o foaie de propagandă, distribuită de Aelric. Îndemna zânele din Cornwall să-şi scoată lanţurile şi să-i susţină pe îndrăgiţii Petal şi Tulip ca noii conducători ai regatului.

— Rebelii au încercat să le distribuie, îi spuse Magris regelui. Din fericire, trupele noastre i-au oprit.

— Acest Aelric trebuie prins, urlă regele, şi ordonă ca cei mai puternici zburători din armata lui să fie trimişi să păzească din aer instalaţiile, pentru ca foile dăunătoare să nu mai fie distribuite.

***

— Trebuie să beau nişte whisky, spuse Padraig, lăsând jos vioara, şi nimeni nu-l contrazise. De mult timp nu mai băuseră ceva zânele din Central Park. Veveriţele, deşi erau prietenoase, nu puteau fi convinse să le aducă băutura. Spuneau că e o încercare prea periculoasă. Maeve era cea mai dezgustată.

— În Irlanda, spuse ea celorlalţi, o veveriţă ar lăsa totul baltă ca să-i aducă nişte whisky unei zâne. Şi în mod normal nu ar fi nicio problemă, pentru că acolo oamenii sunt prietenoşi şi în general ne lasă şi nouă nişte whisky.

Nu era nimic de făcut, decât să organizeze o expediţie pe străzile de dincolo de parc.

— Intrăm în primul bar întâlnit.

***

Pierderea macului galez cu trei boboci, la atât de puţin timp după ce-l recuperase în mod dramatic, era o lovitură zdrobitoare pentru Kerry. Se holba furioasă la biletul de răscumpărare lăsat de zânele chineze.

— Cum îndrăznesc să-mi ia macul ostatic!

Kerry îşi vedea ambiţiile năruindu-se. Fără macul galez nu va putea câştiga Premiul Comunităţii Artistice de pe Strada East Fourth, iar fără vioara lui Morag nu va putea învăţa niciun solo de chitară al lui Johnny Thunders.

— M-am hotărât, spuse Johnny Thunders. Nu pot sta liniştit, nici măcar în Rai, până nu aflu ce s-a întâmplat cu chitara mea Gibson Tiger Top din 1958. Am lăsat-o pentru un minut pe un scaun la bar în CBGB, iar când m-am întors dispăruse. N-a mai existat chitară ca asta.

Billy Murcia încuviinţă în semn de simpatie.

— Şi chiar aş avea nevoie acum de chitara mea cea mai bună, adăugă Johnny. Pentru că din câte ştiu, pe aici nu prea sunt multe formaţii bune de rock. Mulţi hipioți şi multe coruri de gospel, dar nimic important. Astfel că, atunci când aceste zâne chineze se vor duce la Festivalul Fantomelor Flămânde, voi pleca cu ele.

***

Zânele din Central Park înaintau precaute pe străzi.

— Acela pare a fi un bar, sâsâi Brannoc după un timp, deşi era greu de confirmat. Clădirile erau foarte diferite de căsuţele din Cornwall şi din Irlanda cu care zânele erau obişnuite. Din cauza acestei incertitudini, pătrunseseră in Harlem mai adânc decât îşi propuseseră, iar acum parcul nu se mai zărea deloc.

Oamenii roiau pe aceste străzi, iar fumul din trafic înţepa ochii zânelor. Erau toate nervoase, deşi Brannoc şi Maeve refuzau să o arate. Se opriră să lase să treacă patru copii cu un radio imens, şi se pregătiră să atace barul.

— Umpleţi-vă cât mai repede sticlele cu whisky şi pungile cu tutun, apoi ieşiţi. Cu cât ajungem mai repede înapoi în parc, cu atât mai bine.

„Cel mai prietenos bar din Harlem”, scria pe un panou proaspăt vopsit. Se grăbiră să intre. Câţiva clienţi stăteau cu o bere în faţă, privind televizorul de pe perete. Nevăzute, zânele se puseră pe treabă. Scoaseră whisky şi adunară tutun din spatele tejghelei.

— Exact ca atunci când am invadat barul O’Shaugnessy din Dublin.

— Şi ne-am făcut praf în noaptea aia!

Operaţiunea se desfăşură în linişte. În câteva minute, cinci dintre zâne se adunaseră lângă uşă, gata să se întoarcă în sanctuarul lor.

— Toată lumea e gata? întrebă Brannoc. Foarte bine, să mergem.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse o voce în spatele lor, dar cumva voi tocmai aţi jefuit acest bar?

Se întoarseră, şocaţi. Erau două zâne negre, care nu păreau deloc mulţumite.

Neştiind de drama care se petrecea, ascunsă privirilor lor, oamenii treceau în sus şi în jos pe trotuar. Un grup de trei bărbaţi, proaspăt ieşiţi de la o şedinţă privind înfiinţarea unei fundaţii care să ajute foştii jucători de baseball aflaţi în nevoie, intrară în bar să continue discuţiile. Doi muncitori intrară să-şi petreacă restul după-amiezii sorbocăind câte o bere, pentru că în zilele astea afacerile în construcţii mergeau îngrozitor de prost.

— Afacerile au scăzut cu 2,6% în ultimul an, scria în ziarul lor. Nimeni nu mai avea bani să le dea de lucru.

Barmanul simpatiza cu necazurile lor. Nici afacerile lui nu mergeau prea bine.

Afară, zânele scăpară cu fuga.

***

Patruzeci şi doi de mercenari se adunară la căderea serii în Bodmin Moor din Cornwall. Magris îi studie, apoi îşi ridică privirea spre nori. Murmurând câteva cuvinte din limba veche, făcu să apară câţiva stropi de ploaie. Ca om de ştiinţă, Magris

avea o aversiune faţă de magie, dar îi era necesară. Aşteptă să apară luna.

Mercenarii, zâne fără adăpost din insulele britanice – Şepci Roşii scoţiene, spriggani englezi, bwbachozi galezi, firbolgi irlandezi, aşteptau în linişte, hotărâţi. Douăzeci şi unu dintre ei vor începe o misiune de căutare şi distrugere a lui Aelric, în timp ce ceilalţi douăzeci şi unu de mercenari vor fi trimişi prin curcubeul lunar în America, pentru a-i prinde pe fugari.

***

În Central Park, Tulip era posomorit.

— Ce ghinion am avut!

— Da, fu de acord Petal. Ar fi trebuit să fie frumoasă întâlnirea cu alte zâne. Habar n-aveam că mai există şi alte zâne.

— Am încercat din răsputeri să fiu prietenos.

— Şi eu la fel.

O priviră acuzator pe Maeve.

— Ar fi fost bine dacă nu reacţionai atât de nechibzuit, spuse Brannoc furios.

Maeve îşi scutură pletele roşcate.

— Ne-au ameninţat. Nimeni nu ameninţă o zână O'Brien.

— Era complet inutil să îl ameninţi şi tu că îi smulgi capul. Aşa procedezi în Irlanda?

— Da.

Brannoc se întoarse, dezgustat. Episodul fusese un dezastru. Reuşiseră să adune provizii, dar, datorită temperamentului lui Maeve, înstrăinaseră un clan necunoscut de zâne negre.

— Ar fi putut să ne fie de ajutor în viitor, să ştii. Acum va trebui să le evităm.

Maeve nu cedă. Spuse că nu-i păsa cât de folositoare ar putea fi vreodată, nimeni nu putea ameninţa o zână O'Brien şi scăpa aşa uşor. Bău nişte whisky şi îi spuse lui Brannoc să se întoarcă şi să se împace cu ele, dacă vroia.

— Deşi sper să faci o treabă mai bună decât au făcut până acum englezii în Irlanda.

Maeve îşi luă cimpoiul şi începu un dans vesel, ca să arate că nu-i pasă. Padraig se alătură şi el cu fluierul lui din cositor, dar melodia lui se chema „Alungă nenorocul". Deşi nu avea nimic împotriva lui Maeve, simţea că aceasta nu procedase foarte

bine. În fond, zânele negre aveau motiv să protesteze. Nici el, nici Maeve nu ar fi fost tare încântaţi dacă vreunul din barurile din Galway ar fi fost jefuit de nişte străini.

„Alungă nenorocul” este un dans foarte norocos. Generaţii întregi de celţi l-au cântat cu optimism, ceea ce i-a dat puterea magică de a face lucrurile să meargă bine. De când ajunseseră în New York, Padraig îl cânta din ce în ce mai des.

***

Barmanul din Harlem observă cât de goale deveniseră sticlele de whisky.

— Cu siguranţă am vândut mult whisky săptămâna asta, le spuse el muncitorilor din construcţii. Poate că, totuşi, afacerile vor creşte.

Asta era o veste încurajatoare, şi muncitorii se înveseliră. După senzaţia plăcută lăsată de prezenţa zânelor, simţiră că vremurile mai bune sunt foarte aproape.

Treisprezece

— Dinnie, am citit revistele găsite pe afară, prin rigole.

— Şi?

— Concentrează-te asupra învoielii noastre.

— De ce?

— Pentru că e timpul să slăbeşti.

Dinnie scoase un scheunat. Ultimul lucru pe care vroia să-l facă era să slăbească. Heather ştia că va fi un început dificil al planului ei de a-l transforma pe Dinnie, dar era hotărâtă.

— Un studiu recent din revista Cosmopolitan afirmă că excesul de greutate este cauza principală pentru care femeile americane îi refuză pe bărbaţi. Kerry este o femeie americană. Prin urmare, pentru a-i câştiga inima trebuie să slăbeşti. Cu alte cuvinte, nu se va îndrăgosti niciodată de un grăsan ca tine. Aşa că treci la regim.

— Ai spus că o vei face să se îndrăgostească de mine, bolborosi Dinnie. Nu ai spus niciodată că mă vei face să sufăr.

— Am spus că o voi face să se îndrăgostească de tine dacă faci întocmai ce-ţi spun. Şi-ţi spun că trebuie să slăbeşti.

Dinnie refuză pe loc, dar Heather îl informă că asta ar însemna ruperea învoielii, şi astfel ar putea să micşoreze vioara la o dimensiune zânească potrivită şi să plece cu ea.

Dinnie era încolţit. Ţinea strâns pachetul lui de biscuiţi, cuprins de panică. Simţea că leşină în timp ce perspectiva îngrozitoare a unui regim alimentar se contura în faţa ochilor lui.

Heather, care nu se dădea în lături de la a-l păcăli pe Dinnie, zâmbi maliţios.

— Dar nu dispera, prietenul meu gras. Revista afirma că este uşor să te saturi cu mese hrănitoare şi apetisante şi în acelaşi timp să pierzi din greutate. Am memorat reţetele şi vei începe de azi.

Tânguieli pasionale se strecurară prin podele, Lysander, Demetrius, Hermia şi Helena se chinuiau cu dificila lor poveste de dragoste. Dinnie strigă nişte cuvinte de ocară la adresa interpreţilor.

— Hei, hei, îl mustră Heather. Adu-ţi aminte că şi tu devii o fiinţă umană plăcută şi civilizată. Fiinţele umane plăcute şi civilizate nu strigă străinilor că au făcut sex cu mamele lor.

Reţeta de azi este cu roşii şi nuci. Plus foi de varză chinezească, pentru că trebuie să mănânci legume verzi. Cumpără nişte nuci de la magazinul cu alimente sănătoase de pe First Avenue şi câteva roşii de la magazinul din colţ. Roşiile sunt chestiile alea rotunde de culoare roşie. Eu voi căuta foile de varză chinezească, pentru că mi-ar prinde bine puţin aer proaspăt. Pe drum, vezi poate găseşti un mac galez cu trei boboci. Am aflat că este foarte important pentru Kerry.

Heather sări pe pervaz.

— Dacă te întorci înaintea mea, exersează noul dans pe care ţi l-am arătat, „Localnicii din Atholl”. Este un dans foarte frumos şi îl găseşti în carneţelul tău, dacă nu ţi-l aminteşti. Ai grijă să nu-l confunzi cu „Voluntarii din Atholl”, „Marşul din Atholl”, „Terciul de ovăz din Atholl” sau cu „Faleza din Atholl”. Un loc foarte popular în cântece, acest Atholl. Sal’tare.

***

Nota de răscumpărare lăsată de zânele chineze era o lovitură teribilă pentru Kerry şi Morag.

„DĂ-NE OGLINDA ÎNAPOI SAU NU VEI MAI VEDEA NICIODATĂ MACUL GALEZ”.

Kerry rămăsese cu privirea pierdută. Părea că forţe magice de necrezut sunt implicate.

— Cum a ajuns macul meu galez la ele? Unde l-au găsit? De unde ştiau că este important? Şi de unde ştiau că eu am furat oglinda?

Morag făcu o mică buclă în aer înainte de a se aşeza pe umărul lui Kerry.

— Zânele pot intui multe lucruri, explică ea. Bănuiesc că atunci când m-au urmărit, după regretabilul incident cu homarii, au simţit că am fost în magazinul unde era oglinda. Probabil m-au căutat chiar de atunci, iar când m-au zărit nu au pierdut ocazia de a-ţi jefui apartamentul.

Azi ai purtat haina pe care ai pus oglinda, aşa că nu au putut să o găsească, dar au luat altceva. Poate prin puterile lor paranormale au aflat că macul galez e important pentru tine.

Poate au aflat şi datorită faptului că ai scris cu cerneală roşie deasupra lui „Aceasta este averea mea cea mai de preţ”.

Morag se oferi să facă schimbul.

— Sunt sigură că nu va fi prea periculos. Noi, zânele, suntem creaturi rezonabile, şi le voi arăta că a fost doar o neînţelegere. Dacă aşa nu merge, voi afirma că eşti o cleptomană care urmează un tratament.

***

— Acesta a fost cel mai antipatic client întâlnit vreodată, spuse o vânzătoare de la magazinul cu produse sănătoase către colegul său. Ai putea crede că eu l-am forţat să cumpere o pungă cu mix de alune.

— De ce anume te-a acuzat?

— Habar n-am. Spunea ceva de o colaborare cu zânele, pentru a otrăvi oraşul.

— Ce ciudat. Ai văzut ce haină avea?

Se înfiorară.

Dinnie se târa spre casă. Uşoara satisfacţie de a arunca nişte injurii vânzătoarelor nu îl făcu să se simtă mai fericit în legătură cu evenimentele zilei.

Aruncă nucile pe un raft şi se lungi pentru somnul de după-amiază.

***

Morag plutea ameninţătoare deasupra străzii Canal, oarecum incomodată de perspectiva întâlnirii întregului neam de zâne chineze, dar încrezătoare că lucrurile se vor desfăşura bine şi se va putea întoarce la Kerry cu floarea uscată. Pentru Morag, era extraordinar de importantă câștigarea Premiului Comunităţii Artistice de către Kerry, întrucât asta o va face foarte fericită, iar Morag citise la secţiunea medicală dintr-o librărie de pe Second Avenue că fericirea este foarte importantă pentru cei care suferă de boala Crohn. O Kerry nefericită ar fi însemnat o Kerry bolnavă, iar o Kerry bolnavă ar fi trecut prin mai multe operaţii de îndepărtare a intestinelor.

***

În acest timp, Heather se îndrepta spre Cartierul Chinezesc, în căutare de varză chinezească.

— Foarte frumos, gândi ea, pieptănându-şi leneşă părul lung, în timp ce un camion de marfă o ducea pe Broadway, spre strada Canal. I-aş putea duce orice foi ofilite de varză. Nu şi-ar da seama niciodată. Dar în reţetă scria că sunt necesare foi de varză chinezească, şi sunt dispusă să fac un efort pentru un camarad MacKintosh.

Privi în sus spre cerul orbitor de senin, şi tresări de uimire. Morag se afla acolo sus, înconjurată de nişte ciudate zâne galbene. Heather nu era chiar atât de clarvăzătoare ca alte zâne, dar simţi cu uşurinţă ostilitatea străinelor faţă de Morag. Privindu-le, părea că sunt pe cale să-i smulgă o broşă strălucitoare.

Îşi scoase din teacă sabia şi pumnalul şi se ridică în aer.

— Jos mâinile de pe prietena mea, strigă ea, aruncându-se în mulţimea de zâne plutitoare, agitând pumnalul cu sălbăticie.

***

Dinnie dormea liniştit, nederanjat de cei patru jucători de fotbal portoricani care se agitau în jurul unei mingi de tenis.

— Strângeţi rândurile! bubui Heather în fereastră, cu Morag în spatele ei, spre imensa disperare a lui Dinnie.

— Suntem atacate de o armată de zâne chineze!

— Ce?

— Scoate-ţi sabia. Ne atacă peste dealuri!

— Vrei să nu mai ţipi?

— Baricadează uşile! zbieră Heather. Suflă în cimpoi!

— Vrei să taci, imbecilo! ţipă Dinnie. Ce înseamnă asta, să dai buzna aici urlând? Ştii că trebuie să dorm după-amiaza!

— Uită de somnul tău. Zânele galbene cu arme stranii se adună la graniţă.

— Pentru Dumnezeu, nu mai eşti în Highlands.

— A trebuit să mă lupt ca să ies de pe strada Canal. Numai o spadasină neînfricată ca mine ar fi reuşit. Apoi am scăpat cu ajutorul unei maşini de poliţie, dar ne vor găsi. Haide, Morag. Se întoarse spre prietena ei. Scoate-ţi sabia.

Atitudinea lui Heather era acum sfidătoare. Sări pe pervaz şi începu să patruleze în sus şi în jos.

— Cine are curaj să se pună cu mine! striga ea pe fereastră. Nu atinge pisica atunci când şi-a scos ghearele!

Acesta era motto-ul clanului MacKintosh, de neînţeles chiar şi după standardele scoţiene.

Se aplecă să verifice inamicul. Nu se zărea niciunul.

— Ei bine, spuse ea, se pare că am scăpat. Ha! E nevoie de mai mult de câteva zâne ciudat colorate pentru a prinde o luptătoare MacKintosh.

Îşi mai flutură o dată sabia către lume în general, apoi sări înăuntru.

— Ei, Morag, poate că am avut neînţelegerile noastre, dar nu poate spune nimeni că nu am vrut să intervin într-o criză.

Morag, încă năucită de evenimentele recente, scutură din cap.

— Heather, spuse ea, eşti complet idioată.

***

Magenta patrula, rânjind cu satisfacţie. Zeii erau cu siguranţă alături de ea. Şi avea tot dreptul să aştepte ca ei să fie alături de ea, pentru că ea îi consulta cu asiduitate cu orice ocazie pe Zeus, Apollo şi Atena, şi întotdeauna le urma sfatul.

Cu numai o zi în urmă, o hipiotă îi luase macul. Zguduită de această înfrângere, Magenta se aşezase să consulte un oracol, măruntaiele unui porumbel mort. O agitaţie în cer o făcu să-şi ridice privirea, şi văzu o bătălie între diverşi monştri perşi înaripaţi.

Poate că Cyrus murise, dar ea nu se întorcea acasă cu mâna goală. Macul galez cu trei boboci şi o oglindă octogonală îi aterizară în poală. Recunoscând o captură preţioasă, Xenophon le adună şi-şi luă tălpăşiţa.

***

— Dar nu aveam de unde să ştiu că eşti implicată în afaceri necurate în numele proastei de Kerry, protestă Heather. Am crezut că eşti jefuită.

Heather era indignată. Îşi riscase viaţa să-şi salveze colega scoţiană din mâinile inamicului, şi nu primea în schimb decât injurii.

— Acum nu mai avem oglinda şi nici floarea. Ai stricat totul. De ce trebuie să te arunci cu capul înainte în orice situaţie? Sau cu sabia înainte?

— Noi, MacKintoshii, suntem obişnuiţi să luptăm, replică Heather cu răceală. Aminteşte-ţi că a trebuit să ţinem piept ticăloşilor de Cameroni generaţii întregi.

— Am crezut că MacPhersonii au făcut asta, spuse Dinnie.

— Am avut şi noi un conflict cu Cameronii. O grozăvie, dar nu atât de rău cum a fost cu dezgustătorii de Comyni. Ăla da conflict. Erau morţi peste tot.

Dinnie scutură disperat din cap. Morag plecă, scârbită.

— La naiba, rânji Heather. E ultima dată când îmi risc viaţa pentru ea. Totuşi, e interesant de ştiut că Kerry vrea să câştige Premiul Comunităţii Artistice de pe Strada Fourth. Această informaţie ne va fi de folos.

Reveni la subiectul regimului alimentar al lui Dinnie.

— Momentan, va trebui să te descurci fără foile de varză chinezească.

— Cum? Vrei să mănânc goale toate nucile astea? Mi-ai promis legume verzi.

— Asta-i bună, doar nu ai fi vrut să mă întorc cu braţele pline de varză chinezească, de vreme ce întreaga piaţă era plină de zâne galbene care mă urmăreau cu săbii şi topoare! Te descurci fără ea. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să trag o binemeritată duşcă.

Paisprezece

— Sigur nu poate fi reparată?

— Nu, nu se poate.

Morag stătea cu faţa în jos pe o pernă, cu capul apăsând greoi pe o casetă cu noul album al formaţiei L7. În vremuri normale îi plăcea cum zbierau aceste femei şi cum îşi loveau chitarele, dar acum căzuse în hăurile unei incurabile depresii. Misiunea sa de salvare se desfăşurase dezastruos, iar vioara ei era încă bucăţele.

— Vioara asta a fost făcută de Callum MacHardie, cel mai mare meşter de viori din Scoţia. Generaţiile de MacHardie, oameni şi zâne, au făcut întotdeauna cele mai bune viori. Această vioară i-a luat lui Callum trei ani, plus încă un an de aşteptare înainte de a fi lăcuită. E făcută din lemn de arţar, pin, abanos şi merişor turcesc, iar lacul de chihlimbar pe care îl foloseşte Callum e un secret ştiut doar de el. Acum e ţăndări. Nici măcar nu ştiu dacă însuşi Callum ar putea-o repara, în atelierul lui de sub Frasinul Sfânt. Cine ar putea-o repara aici?

— Cu siguranţă sunt şi în New York meşteri de viori talentaţi.

— Pot ei repara o vioară de zece centimetri?

Kerry se lungi pe pernă lângă Morag. Floarea ei cea mai de preţ lipsea. Nu putea fi înlocuită. Când Morag căzuse din cer în timpul fiascoului cu zânele chineze, floarea dispăru din nou, iar ea deja cutreierase sălbăticia unde crescuse. Nu mai era o alta la fel.

Kerry cântă o versiune apatică a „Lonely Planet Boy” a celor de la New York Dolls, dar fără acompaniamentul lui Morag nu suna la fel, şi curând îşi îndreptară atenţia spre cântecele celor de la Swans.

Mai erau trei săptămâni în care se putea înscrie în concursul de Arte. Kerry, care şi-ar fi adunat florile rămase chiar şi fără recentele obstacole, părea înfrântă. Cal şi versiunea lui din „Visul unei nopţi de vară” păreau că vor câştiga premiul, indiferent cât de îngrozitoare se va dovedi piesa lui. Ceilalţi

participanţi de care ştia Kerry erau poeţi, iar poeţii nu erau la modă în acel moment.

Pe neaşteptate, Heather zbură prin fereastră. Simţea că se impun nişte scuze şi, după ce băuse suficient whisky, venise pentru a le obţine. Spuse că îi pare rău pentru încurcătură şi se oferi să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a îndrepta situaţia.

Era destul de sinceră, deşi gândea pe ascuns că, cu cât ştia mai multe despre alfabetul floral al lui Kerry, cu atât mai multe ar fi putut face în favoarea lui Dinnie. Fu atentă să nu dea ceva de bănuit, ştiind că Morag ar fi enervată la culme de ideea unei căsătorii între simpatica ei prietenă şi neatrăgătorul Dinnie.

***

Era o zi frumoasă în Cornwall, genul de zi în care zânele ies să cânte şi să miroasă florile. Cu toate acestea, cele mai multe dintre ele trudeau în ateliere, iar cele câteva care nu munceau se ascunseseră într-un hambar, plănuind o revoluţie.

— Aşadar, Aelric, care e pasul următor?

— Continuăm subminarea economiei, spuse Aelric.

— Dar nu suntem în număr atât de mare pentru a distruge economia regelui, aşa cum ai spus că trebuie.

Aelric recunoscu drept adevărat, şi le spuse că în etapa următoare vor stârni revolta.

— Avem nevoie de o revoluţie a ţăranilor, deşi nu sunt sigur cum vom proceda. Conform indexului din bibliotecă, Preşedintele Mao pare a fi expertul recunoscut în acest subiect, dar sunt foarte multe cărţi scrise de el şi încă nu mi-am însuşit tehnicile lui.

Se rugară cu toţii la Dianna, Zeiţa Zânelor, să îi ajute, pentru că ar fi fost de-a dreptul şocant să nu o facă, chiar dacă, aşa cum descoperise Aelric, Preşedintele Mao avea obiecţii puternice împotriva acestor lucruri.

***

Morag şi Heather se aflau pe scara de incendiu de pe clădirea lui Dinnie.

— Nu te îngrijora, o linişti Heather. Părul tău arată foarte frumos cu toate aceste culori, iar mărgelele pe care ţi le-a dat Kerry ţi se potrivesc foarte bine. Când ne vom întoarce în Scoţia, îţi vei lua o vioară nouă. Eşti o violonistă atât de bună, încât

Callum MacHardie va fi fericit să-ţi facă una nouă, chiar dacă nu e de acord să cânţi melodii de Ramones cu ea. Iar între timp, poţi să o foloseşti pe a mea.

Lui Morag îi mai crescu puţin moralul. Cel puţin, era bine că se re-împrietenise cu Heather.

— Vă odihniţi? se auzi din spate vocea lui Dinnie.

Dinnie le privea mânios. Deşi nu ar fi recunoscut nici măcar în sinea lui, era gelos pe relaţia dintre Heather şi Morag. Nu-şi dorea ca ele să fie iar prietene, caz în care Heather îl va lăsa singur.

— Parcă trebuia să-mi dai lecţii de vioară.

— Domoleşte meliţa, spuse brusc Heather.

— Ce-ai spus?

— Taci.

— Ah, bine, spuse Dinnie. Vorbeşte-mi urât. Nu-mi amintesc ca asta să fie parte din învoiala noastră.

— Ce învoială? întrebă Morag.

— Nimic, nimic, ciripi Heather.

Începură să vorbească în limba gaelică, ceea ce-l făcu pe Dinnie să se simtă şi mai frustrat. Un gând maliţios îi intrase în cap. Exista un mod uşor de a scăpa de Morag şi de a o păcăli pe Heather, pentru care simţea încă ura de a-l pune la regim.

— Heather, când termini poţi să vii să mă înveţi cum să cânt la minunata mea vioară MacPherson?

Se aşternu tăcerea.

— Minunata lui ce? întrebă Morag.

Heather era uşor palidă.

— Nimic, nimic.

— A spus „minunata vioară MacPherson”, susţinu Morag. Şi încep să am una din acele viziuni în care…

Se repezi în cameră şi se căţără pe instrument, să îl studieze. Heather îşi duse mânuţa la frunte şi-şi rezemă capul de aragazul murdar. Ştia ce avea să urmeze.

Morag ţipa încântată.

— E vioara MacPherson! Adevărata vioară MacPherson! Ai găsit-o!

Dansă fericită.

— Ce coincidenţă extraordinară. Comoara familiei mele, chiar aici pe strada East Fourth. Şi singura vioară pe care aş cânta, în afară de a mea! Totul merge bine acum. Heather, ajută-mă să o micşorez la dimensiunea noastră, pentru a putea cânta!

— Ba nu va face asta, declară Dinnie cu infatuare. Este vioara mea, până în momentul în care i-o voi preda lui Heather. Este învoiala noastră. Aşa că şterge-o.

— Ce înseamnă asta? întrebă Morag. Vioara este a mea. Sunt o MacPherson.

— Are o învoială cu mine, repetă Dinnie, şi învoiala nu poate fi ruptă.

— E adevărat?

— Mmm… spuse Heather, care nu putea nici să recunoască, nici să rupă învoiala.

— Dar vioara mea e spartă. Am nevoie de ea.

— Ghinion, spuse Dinnie, care se distra de minune.

Morag fu cuprinsă de furie. Heather nu o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Morag susţinea că vioara este a ei, întrucât era o MacPherson, şi o făcu hoaţă pe Heather, şarlatană şi mincinoasă.

Dinnie râdea pe înfundate. Ştia foarte bine ce s-ar întâmpla dacă Morag ar afla de învoială.

— Nu am ce să fac, protestă Heather. Am făcut o învoială cu un om, iar o bună zână-ciulin nu are voie să rupă învoiala.

Faţa albă a lui Morag era acum stacojie de furie.

— Vioara aparţine familiei mele, şopârlă ce eşti!

— Morag, te rog…

— Eşti o seducătoare de spiriduşi şi o ruşine pentru Scoţia!

Asta era deja prea mult, chiar şi pentru o Heather chinuită de remuşcări.

— Ei bine, în primul rând voi, ignoranţii de MacPhersoni, nu ar fi trebuit să o pierdeţi.

— Voi, MacKintoshii, sunteţi nişte lepădături, zbieră Morag. Scuip în laptele mamei tale!

Cu această insultă aproximativă, pe care o auzise într-un restaurant mexican, Morag ieşi vijelioasă pe fereastră.

Heather lăsă capul în jos. Ce dezastru. Slavă Zeiţei, Morag nu întrebase care era cealaltă parte a învoielii. Dacă ar fi aflat că

Heather intenţiona să îi cupleze pe Dinnie şi Kerry, situaţia putea deveni violentă.

— Dragă, dragă, spuse Dinnie. Ce ceartă teribilă. Ce lipsă de tact din partea mea.

Heather îi aruncă o privire feroce, dar nu îi răspunse.

— Următoarea lecţie. Cum se ţine arcuşul. Şi de data aceasta, încearcă te rog să nu mai tai afurisita de vioară în două.

Cincisprezece

Peste tot erau zâne nemulţumite. Nu numai că aveau probleme una cu cealaltă, dar Heather şi Morag provocaseră probleme şi pentru celelalte zâne.

— De unde sunt banii ăştia? întrebară Dinnie şi Kerry în acelaşi timp, băgând de seamă că şi lui Heather, şi lui Morag îi plăcea ca în casă să se afle suficiente provizii.

— Magie zânească elementară, minţiră ele.

Dar pe strada Grand, zânele italiene erau foarte nefericite. Băncile protejaţilor lor continuau să fie sparte de necunoscuţi.

— De patru ori luna asta, bombăneau ele. Nu putem lăsa ca afacerile prietenilor noştri italieni să fie ruinate de aceşti hoţi.

Pe strada Canal, zânele chineze încă spumegau de furie pentru că oglinda lor Bhat Gwa fusese furată. Binecuvântatul Lao Tzu dăruise zânelor chineze acest important obiect înainte ca el să părăsească Pământul, cu două mii de ani în urmă. Era comoara lor cea mai de preţ, şi o păstrau în magazinul lui Hwui-Yin, ca simbol al prieteniei dintre zâne şi oameni.

Acum, când fuseseră atât de aproape să reintre în posesia ei, intenţiile le-au fost zădărnicite de o altă zână necunoscută, care şi-a fluturat sabia spre ele şi le-a strigat cuvinte de ocară cu un accent barbar îngrozitor.

— Suntem un neam paşnic. Dar nu putem tolera astfel de lucruri.

Se întrebau cine e de vină. Ar putea fi zânele italiene, pe care le cunoscuseră în trecut, dar cu care nu avuseseră niciun contact până în acel moment, deşi locuiau la câteva străzi depărtare.

În Harlem era mare supărare după incidentul de la bar. Era foarte nepoliticos din partea unor străini să vină să jefuiască pe

teritoriul lor, iar ameninţările violente ale unei necunoscute cu părul roşcat provocară o mare îngrijorare.

— De generaţii întregi nu au mai fost aici alte zâne, spunea ele. Şi acum vin să ne jefuiască. Trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

În Central Park, Brannoc era complet nemulţumit. Tocmai îi descoperise pe Tulip şi Petal făcând dragoste entuziasmaţi sub o tufă de trandafiri. Nu era interzis ca o zână să facă dragoste cu fratele ei, dar pe Brannoc asta îl enerva cumplit. Turba de gelozie.

Maeve şi Padraig erau beţi şi sentimentali. Stăteau într-un copac, cântând din fluiere. Brannoc fu nevoit să se recunoască impresionat că aceşti muzicanţi irlandezi puteau cânta atât de bine după ce băuseră atât de mult, dar nu avea chef să fie înţelegător.

Petal şi Tulip nu se zăreau. Probabil îşi exersau încă tehnicile sexuale zâneşti, deşi din câte observase Brannoc, erau deja într-un stadiu destul de avansat.

Brannoc se simţea singur. Îşi dădu seama că doar ceva mai la nord exista un alt neam de zâne cu care se putea împrieteni. Dacă ar trebui să se întoarcă, cu siguranţă ar putea repara neînţelegerea. Era o zână rezonabilă. Nu vedea niciun motiv pentru care nu ar fi astfel. Nu era bine să-ţi faci duşmani într-un astfel de loc.

— Unde te duci? întrebă Padraig.

— Să mă împac cu zânele negre, răspunse el.

— Succes. Adu-ne nişte whisky.

Nemulţumirea exista şi în Cornwall. Zânele pământeşti nu mai aveau voie să aducă tribut Zeiţei lor Dianna. Festivalurile lor fuseseră înlocuite de ceremonii dedicate unui zeu nou puternic, care le va învinge duşmanii.

Luna se ivi din spatele norilor. Magris mai rosti câteva cuvinte în limba veche, apoi un curcubeu lunar cu şapte nuanţe de gri alunecă din cer.

Jumătate din mercenari se urcară pe curcubeu şi dispărură în noapte. Urcară până când nu se mai zăriră, fără să facă vreun zgomot. Magris se întoarse şi şopti către ceilalţi mercenari,

începuseră să mărşăluiască în noapte, pe urmele rebelului de Aelric.

Briza care însoţea producerea unui curcubeu lunar se agăţă de mantaua lui Magris, care plecă şi el.

***

Magenta era agitată, dar nu era nemulţumită. Privi zgârie-norii care se întindeau pe First Avenue şi instinctul ei soldăţesc îi spuse că acesta era un loc potrivit pentru o ambuscadă. Joshua, acum contopit în mintea ei cu Tissaphernes, ar putea aştepta-o la orice colţ. Luă o înghiţitură din cocktailul ei, îşi notă în minte că trebuie să mai cumpere alcool metilic şi cremă de ghete, apoi răsfoi grăbită exemplarul din Xenophon.

Unul din aspectele cele mai impresionante ale cărţii era încrederea grecilor în zei. Chiar şi în cele mai periculoase circumstanţe, când era necesară o acţiune imediată, aceştia nu făceau nimic până când nu aduceau sacrificiile cerute şi nu consultau oracolele.

Magenta se uită în jur, după un sacrificiu potrivit. Un porumbel zdrobit zăcea într-un şanţ. Magenta îl zări şi se repezi să-i cerceteze măruntaiele. Era cam greu să le descifreze, întrucât porumbelul fusese călcat de mai multe maşini, dar în ansamblu, Magenta consideră că arătau favorabil.

— Întocmai, strigă ea. Avansaţi.

***

În Cornwall erau mai multe zâne nemulţumite. Într-un colţ al Bodmin Moor, după o piatră străveche, un colţ la fel de gri şi rece ca Atlanticul peste care trecuseră mercenarii, curcubeul lunar se pierdea în lumina dimineţii. Din tufişuri se iviră patru siluete tăcute, cercetând cu prudenţă zona.

— Unde duce? şopti una din ele, cu privirea aţintită spre cele şapte benzi gri.

— Cine ştie? spuse o alta. Dar Heather MacKintosh şi Morag MacPherson vor fi la capăt lui. Hai să urcăm înainte de a dispărea.

Începură să urce fără să mai spună vreun cuvânt. Erau patru zâne-războinic din clanul MacLeod. Toate erau înalte, suple şi puternice, şi înarmate până în dinţi. Intenţionau să recupereze steagul furat şi niciuna din ele nu părea că se joacă.

***

Un copilaş scăpă o monedă pe trotuar. Brannoc se opri amabil, o ridică şi o înapoie.

— Nu pot să cred, se auzi o voce. Nu se mulţumesc să jefuiască barurile, acum fură banii copiilor.

Brannoc era înconjurat de un grup de zâne negre supărate.

— Albii ăştia sunt mai răi decât altădată.

— Nu înţelegi, protestă Brannoc.

— Cineva mi-a furat bănuţul, se văită copilul.

Brannoc plecă grăbit, învăţând cu repeziciune tehnica, deja bine ştiută de Heather şi Morag, de a scăpa în situaţii de urgenţă cu ajutorul unui taxi.

— Ce s-a întâmplat? strigară Tulip şi Petal când Brannoc se prăbuşi în siguranţa oferită de tufişurile lor. Brannoc refuză să discute, deşi menţionă că taximetriştii din New York erau, din fericire pentru el, îngrozitor de nechibzuiţi.

Şaisprezece

— Am văzut o mulţime de poliţişti afară, spuse Morag, în timp ce Kerry îşi lua steroizii de după-amiază.

Kerry îi spuse că probabil se îndreptau spre Tompkins Square, unde se desfăşura un festival cu intrarea gratuită.

— Nu-mi place să văd atâta poliţie.

— De ce? vru Morag să ştie. Poliţiştii sunt buni. În Cruickshank, poliţistul din satul nostru, Sergentul MacBain, este un om pe cinste. În fiecare după-amiază, după ce ia cina şi câteva păhărele la cârciumă, se duce să se culce în spatele tufişurilor unde stăm noi, şi de multe ori lasă nişte tutun pentru zâne. Toţi copiii îl iubesc, pentru că îi plimbă cu bicicleta. Şi nici nu cântă rău la fluier. Acum că mă gândesc, sunt sigură că l-am auzit spunând într-o zi că are un văr irlandez care este poliţist în America. Sunt sigură că şi el este un om pe cinste.

Kerry spuse că ea nu cunoştea niciun astfel de poliţist, iar şansele ca vreun poliţist din New York să lase tutun pentru zâne erau foarte mici, dar Morag nu înţelese complet ce vroia să zică.

— Deci, ce facem astăzi?

— E festival în Tompkins Square. Cal cântă la chitară, împreună cu formaţia prietenului său, aşa că putem să mergem să-i înjurăm.

— Sună bine.

Kerry se chinui să intre în salopeta ei roz cu verde, pentru că azi avea nevoie de multe buzunare pentru bere. Plecară, după o lungă şi amănunţită discuţie cu Morag despre ce să-şi prindă în păr, asta presupunând studiul intens al „Primăverii” lui Botticelli şi alte treburi asociate.

***

În Cartierul Chinezesc, zânele chineze făceau ultimele pregătiri pentru Festivalul Fantomelor Flămânde, asigurându-se că aveau suficientă mâncare şi băutură pentru sărbătorire şi ofrande, precum şi tămâia potrivită şi bancnotele ce trebuiau arse. În mod normal, aceste momente ar fi trebuit să fie vesele, dar comunitatea era cuprinsă de nelinişte datorită pierderii

nepreţuitei lor oglinzi Bhat Gwa. Ce spirit nou şi nemulţumit va apărea printre ele, dacă nu mai aveau oglinda care să reflecte Feng Shui-ul negativ?

Lu-Tang, înţeleapta şi atotştiutoarea, trimisese mesageri peste tot să caute oglinda, dar nimeni nu ştia unde ajunsese aceasta după ce căzuse din cer pe strada Canal.

Cercetările ulterioare în apartamentul lui Kerry arătară că nu se afla acolo, deşi zânele chineze care supravegheau strada East Fourth priviră cu interes cum Heather se furişă în apartament pentru a arunca o privire.

Heather profită de ocazie ca să pătrundă în apartamentul lui Kerry şi să adune mai multe informaţii despre ea. Cu cât ştia mai multe despre gusturile fetei, cu atât îi va fi mai uşor să-l transforme pe Dinnie în genul de persoană care i-ar fi plăcut acesteia.

Se întrebă unde plecaseră.

— Să se distreze pe undeva, cu siguranţă, murmură ea gânditoare, răscolind prin uriaşa colecţie de casete a lui Kerry, dorindu-şi încă o dată să fi găsit un prieten uman căruia să-i placă să se distreze, nu unul care stătea toată ziua şi urmărea programe dubioase la televizor.

***

Îi luă ceva timp lui Kerry să o convingă pe Morag că nu ele erau responsabile pentru tărăboiul din Tompkins Square, şi că era doar o coincidenţă faptul că scandalul se declanşase după ce aruncaseră o sticlă pe scenă, spre formaţia lui Cal.

— Sunt sigură că ar fi fost scandal oricum, declară Kerry, în timp ce scăpau din haos. Nu are decât puţin sau deloc de-a face cu faptul că am băut atât de mult. Poliţiştii abia aşteptau ocazia să dea năvală cu bastoanele lor.

Victimele însângerate ale altercaţiei treceau pe lângă ele, spre disconfortul lui Morag.

— Poliţiştii de aici au mâna foarte grea, spuse ea, cutremurându-se la vederea răniţilor. Când mă întorc în Scoţia, îi voi spune câteva cuvinte sergentului MacBain de-o să mă ţină minte.

Imediat ce se îndepărtară de zona de conflict, intrară într-un magazin să cumpere o bere.

— De ce aici se vinde bere în pungi maro? întrebă Morag.
— Este ceva legat de legislaţie.
— Aha. Am crezut că are un gust mai bun. Totuşi, ar trebui să respectăm legea dacă nu vrem să ne trezim cu un baston peste ceafă.
Magenta zorea pe cealaltă parte a străzii, scăpând din încăierarea vicioasă cu perşii. Morag o văzu şi porni în urmărirea ei.
***
— Ei bine, cugetă Johnny Thunders, plutind uşor spre Tărâmurile de Jos. Aud zgomot de chitară şi vociferări. Seamănă a New York.
Avea dreptate. Era New York.
— Cum o să-mi găsesc chitara mea Gibson Tiger Top din 1958?
***
În goana nebună prin regiunile muntoase, hărţuită zdravăn de arcaşii perşi călare, motocicletele poliţiei din New York şi o zână scoţiană, Magenta fu nevoită să abandoneze o parte din prada adunată până atunci în campania sa.
Regretabil, întrucât – ca tuturor mercenarilor – prada era una din motivaţiile ei principale. Plata mercenariatului nu era suficientă pentru a compensa pericolele şi neajunsurile vieţii. Cu toate acestea, era încărcată până la refuz şi trebuia să renunţe la ceva. Aruncă macul galez cu trei boboci şi îşi continuă fuga.
Îşi proteja spatele. În faţă, Christophus Spartanul deschidea drumul. Xenophon nu avea niciun strop de încredere în Christophus.
— Cerşetoarea este mai nebună decât ceilalţi, îi spuse Morag lui Kerry. Mai tânără şi mai în formă. Am ajuns-o din urmă abia după paisprezece blocuri.
— Ce s-a întâmplat?
— I-am cerut floarea. A strigat unor urmăritori imaginari să formeze un careu, pentru că erau atacaţi. Apoi a aruncat macul.
— L-ai luat?
Morag scutură din cap.
— Exact în acel moment au venit trei maşini de pompieri. Până să ajung lângă floare, aceasta dispăruse.

Îşi privi genunchiul, era roşu.

— Când am încercat să mă strecor printre maşinile de pompieri, am căzut şi mi-am julit genunchiul. Cred că berea îmi afectase simţul echilibrului.

Kerry mergea târşindu-şi picioarele, cu Morag în buzunarul său. Avea nevoie de floarea asta, şi era timpul să se oprească din patrulat prin oraş, dar cine putea şti unde se afla acum?

Şaptesprezece

— Talia ta este cu siguranţă mai mică, anunţă Heather. Azi ţi-ai făcut exerciţiile?

Dinnie încuviinţă. Nu mai făcuse gimnastică în viaţa lui, aşa că avea dureri.

— Bine. În curând vei fi un MacKintosh voinic şi în formă. Spune-mi ce-ţi place mai mult, Velvet Underground sau Sonic Youth?

Dinnie scutură indiferent din cap, unul din multele obiceiuri care o enervau pe zână.

— Velvet Underground? Sonic Youth? Ce tot spui acolo?

— Am făcut o descoperire importantă.

— Trebuie să pleci?

— Nu, nu trebuie să plec. Ca să duc la capăt învoiala noastră, sunt pregătită să stau aici pe termen nelimitat. Descoperirea importantă pe care am făcut-o, în timpul unui raid îndrăzneţ în apartamentul lui Kerry, este că îi place foarte tare muzica. Lucrurile astea – cum se numesc? — casete? întocmai. Casete. Erau peste tot. Este aproape la fel de dezordonată ca şi tine, deşi nu chiar atât de murdară. Bineînţeles că nu am mai ascultat vreodată formaţiile de pe aceste casete, dar am luat-o pe cea pe care o ascultă cel mai des…

— Şi cum ai aflat asta? întrebă Dinnie cu oarecare sarcasm. Bănuiesc că ai întrebat un gândac?

— Nu, nu am întrebat un gândac. Am întrebat casetele.

Heather scoase ceva din buzunar.

— Iată.

Dinnie abia catadicsi să se uite la casetă. Se chema „Compilaţie de Crăciun”, cu Sonic Youth, The Ramones, New York Dolls, Lydia Lunch, Richard Hell, The Swans, Nine Inch Nails, Television şi mulţi alţii.

— Şi ce-i cu asta?

Heather se încruntă, frustrată.

— Dinnie, lasă prostiile. Dacă vrei să fii genul de prieten pe care şi l-ar dori Kerry, va trebui ca măcar să te prefaci că îţi

place aceeaşi muzică. N-ai văzut că se duce seara să asculte muzică? Evident, este important pentru ea.

Dinnie era îngrozit.

— Dar pedepsele aste nu au nicio limită? lătră el. Chiar ieri, Heather îi făcuse morală pentru că refuzase să dea bani unui cerşetor, şi imediat după aceasta îi interzise să-i spună vânzătoarei, chiar şi în particular, că e o târfă mexicană.

— Asta nu e genul de lucruri pe care Kerry le-ar asculta cu plăcere. Şi nici nu trebuie să mormăi în bărbie când pe ecranul televizorului apar negri.

Heather îi ignoră protestele şi introduse caseta în recorderul lui Dinnie.

— Acum ascultă asta şi ţine minte. Mă duc să beau ceva, şi când mă întorc va trebui să-mi răspunzi la întrebări.

Cu toate acestea, Dinnie nu terminase de protestat.

— La ce bun să-mi placă aceeaşi muzică, dacă nu voi avea niciodată ocazia să vorbesc cu ea?

Heather se plezni triumfătoare peste coapsă.

— Speram să mă întrebi aşa ceva. M-am gândit şi la asta. Când faci o înţelegere cu o zână MacKintosh, primeşti servicii complete.

Precum ţi-am mai spus, lui Kerry îi plac foarte mult florile. Se pare că le colecţionează, sau cel puţin le pune la uscat. Iar astăzi, când îmi făceam rondul de după-amiază peste acoperişuri, am zărit din întâmplare o floare neobişnuită zăcând pe caldarâm.

Îi dădu lui Dinnie macul cu trei boboci.

— Simt că, atunci când îi vei da această floare, ea te va aprecia foarte tare.

Heather se aşeză pe butonul „play” al casetofonului.

Dinnie sări ca ars când Lydia Lunch începu să se facă auzită prin cameră.

— Dar urăsc muzica asta.

— Şi ce dacă? Te poţi preface. Doar nu te aştepţi să o cucereşti pe Kerry fiind sincer, nu-i aşa?

***

Mişcarea de rezistenţă a lui Aelric în Cornwall suferise o lovitură atunci când acesta se îndrăgostise de fiica vitregă a regelui.

Stătea în hambar, meditând la nenorocul său.

— Eşti sigur că o iubeşti? întrebă Aelis, una din tovarăşele lui de încredere.

— Sunt sigur. Când am văzut-o trăgându-şi sabia şi pregătindu-se să gonească după ce am incendiat monetăria regelui Tala, am ştiut imediat.

Aelis clătină din cap în semn de simpatie. Ştia că, atunci când o zână se îndrăgosteşte la prima vedere, este practic imposibil să-şi revină, dar mai ştia că o asemenea idilă era din start sortită pieirii. Marion fiind fiica vitregă a regelui, erau puţine şanse ca ea să se îndrăgostească de Aelric, un rebel care incendia neîncetat cele mai importante clădiri ale regelui.

Bufniţele din hambar se cuibăreau în umbra din spatele lor.

Aelric privi gânditor spre tavan.

— Desigur, medită el, este fiica lui vitregă şi din câte ştiu s-ar putea să îşi urască tatăl. În familiile regale zâneşti, fiicele vitrege nu aveau o viaţă prea uşoară.

Aelis fu de acord cu această ipoteză şi promise să afle de la unul din oamenii săi de legătură, o servitoare din palatul regal, care este situaţia exactă a fiicei vitrege a regelui.

Restul unităţii de rezistenţă se strecură în tăcere în hambar, pregătindu-se pentru rondul de noapte.

***

La problema obţinerii de către Morag a viorii MacPherson aflată în posesia lui Dinnie, Kerry avu o sugestie folositoare.

— Oferă-i ceva mai bun decât are Heather. Atunci îţi va da vioara.

Morag luă în considerare această sugestie. Părea o idee bună.

— Doar că nu ştiu ce i-a oferit mizerabila de MacKintosh, se plânse zâna şi scuipă pe jos.

— În acest caz, trebuie să-i oferi ce îşi doreşte el cel mai mult pe lume. Şi, întrucât este un tip singuratic, presupun că şi-ar dori foarte mult o prietenă drăguţă. Doar dacă nu cumva este homosexual, caz în care şi-ar dori un prieten drăguţ.

Morag zbură vizavi.

— Dinnie, întrebă ea, eşti homo sau heterosexual?

— Cum îndrăzneşti! mugi Dinnie, aruncând o ceaşcă spre ea.

Zbură înapoi.

— Probabil asta înseamnă că e heterosexual, dar cu oarecare idei preconcepute, explică Kerry.

— Atunci îi voi oferi o prietenă, declară Morag. Deşi va fi o grea încercare să găsesc pe cineva care să vrea să iasă cu acest grăsan cu limbaj injurios.

***

Heather se uita cu tristeţe la cadavrul din prag. Doi poliţişti erau de faţă.

— Nu înţeleg de ce aceşti vagabonzi mor numai pe strada East Fourth, spuse unul din ei, iar celălalt scutură din cap. Era al optulea cadavru în ultimele două săptămâni.

— Sun-o pe Linda la 970 S E X Y pentru cel mai fierbinte sex în trei din oraş.

Dinnie se uita la televizor.

— Presupun că acum eşti expert în muzică New York-eză? spuse Heather, apărând într-un mod brusc, care îl enerva pe Dinnie. Opri televizorul şi puse o casetă.

— Cine cântă?

— Velvet Underground.

— Greşit. Sunt cei de la Ramones. Iar acum?

— Susans.

— Greşit. E Suicide. Ai picat testul. Mai ascultă o dată caseta. Mă duc să mă culc, dar nu-ţi fă probleme că mă deranjezi, îmi place tot mai mult acest whisky american şi acum pot să beau mai mult.

— Vrei să zici că te-ai îmbătat.

— Beată? Eu? O zână MacKintosh? Heather râse şi se prăbuşi în pat.

***

Kerry era extrem de deprimată. Alfabetul ei floral, deşi se dezvolta constant, nu avea cea mai importantă piesă. Boala ei nu părea să treacă nici măcar puţin, ceea ce o făcea să bea tot mai mult, ceea ce o făcea în cele din urmă să se simtă tot mai deprimată. Şi să-l vadă pe Cal pe scenă cu formaţia sa, fu o provocare amară.

Kerry şi-ar fi dorit să rămână cu ea şi să se ţină de promisiunea de a o învăţa toate solo-urile de chitară ale New York Dolls.

— Mi-e dor de Cal, îi spuse lui Morag. Şi nici faptul că am aruncat cu sticle în el şi i-am stricat concertul nu mi l-a scos complet din minte.

— Găseşte-ţi pe altcineva, sugeră Morag. În timp ce eu îi găsesc o prietenă lui Dinnie.

Kerry spuse că nu era chiar atât de uşor.

Morag se uita peste anunţurile de pe ultima pagină a „Village Voice”.

— Travestiţi, celibatari, bisexuali, homosexuali, toţi sunt bineveniţi, Club Eidelweiss, strada 29 Vest.

Tânăr aflat în trenul B, joi 21.06, jeanşi subţiri, coborât la Dekalb Ave, am fost prea timidă să-ţi vorbesc, mi-ar plăcea să te reîntâlnesc.

Văd că e destul de greu să-ţi găseşti pe cineva aici.

***

Când Dinnie greşi încă o dată numele formaţiei, şi el şi Heather se simţeau frustraţi. Dinnie recunoscuse în cele din urmă că era o idee bună, dar nu reuşea să dea nici măcar un răspuns corect.

— Mi se pare că toate sunt la fel. Nu voi reuşi niciodată să deosebesc Cop Shoot Cop şi Swans. Kerry nu se va îndrăgosti niciodată de mine.

Heather se bosumflă. Se dovedea a fi mai complicat decât îşi imaginase.

Îşi trecu degetele peste kilt. În Scoţia, Heather îl rupsese intenţionat, ca să o scandalizeze pe mama ei, dar acum, după ce călătorise atât de mult, era în pericol de a se destrăma complet. Îşi scoase pumnalul şi tăie o bucăţică din perna lui Dinnie ca să-şi peticească kiltul. Poate că în timp ce coase îi va veni inspiraţia. Dacă ar fi ştiut ce gândeşte Morag, de partea cealaltă a străzii, ar fi fost de acord. În acest oraş era prea greu să-ţi faci o relaţie. După cum stăteau lucrurile, Dinnie ar putea foarte bine să sune la 970 P Ă S Ă şi să-şi vadă de treabă.

Totuşi, gândi ea, mai era floarea. Macul cu trei boboci părea o floare foarte specială. Era sigură că atunci când Dinnie i-o va da, Kerry îşi va schimba părerea despre el.

Optsprezece

Plouase – o ploaie caldă, ciudată, necunoscută lui Morag. În Scoţia, ploaia era rece, tristă şi cenuşie. Această ploaie caldă de vară o nelinişti, deşi nu putea spune de ce.

— Kerry, tocmai mi-a venit o idee formidabilă.

— Da?

— În legătură cu Dinnie şi vioara lui. Ideea că o va da în schimbul unei prietene sună foarte bine. Totuşi, care sunt şansele ca o femeie să se îndrăgostească de el?

Destul de slabe şanse, recunoscură amândouă.

— Aşadar, continuă Morag, nu voi putea face o înţelegere adevărată cu el. Există o singură variantă.

— Care?

— Să joc necinstit.

— Adică să minţi?

— Nu chiar. Dacă i-aş putea minţi pe oameni, aş fura pur şi simplu vioara, dar dacă fac asta, vor urma lucruri îngrozitoare. După cum ai observat deja, karma zânească este foarte rea. Eu şi familia mea am putea fi blestemate pentru generaţii întregi.

Aşa că doar voi distorsiona puţin adevărul. Distorsionarea cu puţin a adevărului este o respectabilă tradiţie zânească.

Voi câştiga instrumentul şi mă voi întoarce triumfătoare în Scoţia. Voi fi iertată pentru tot ce am făcut. Familia mea nu mă va mai evita pentru că am cântat la vioară melodii ale celor de la Ramones. Clanul MacLeod nu mă va mai deranja, întrucât voi fi o eroină naţională. Poate chiar voi fi numită singura câştigătoare a concursului de vioară pentru juniori. Obiecţiunile afurisiţilor de MacKintoshi se vor spulbera în faţa unei fapte atât de vitejeşti. Da, sunt sigură că inducerea în eroare este calea de urmat.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Îi voi spune lui Dinnie că te pot convinge să fii prietena lui. Îi va surâde ideea. Nici nu visează el că ai putea fi prietena lui. Indiferent ce i-a oferit zdrenţăroasa de Heather, în comparaţie cu oferta mea, va fi neînsemnat. Nu trebuie decât să îl duci

puţin de nas. După ce pun mâna pe vioară, poţi să-i spui să se arunce în ocean.

***

Pe lângă faptul că asculta muzică rock, Dinnie primise instrucţiuni ferme să nu scape strada din ochi, în caz că apărea Kerry. Dacă apărea, trebuia să coboare rapid şi să-i dea macul galez.

— Va fi o excelentă prezentare, îl asigură Heather.

Din păcate, atunci când Kerry apăru în stradă, grăbindu-se să cumpere nişte bere, pe Dinnie îl lăsară nervii, aşa că ea s-a întors în apartament înainte ca el să prindă curaj să o abordeze.

— Grăsan inutil ce eşti, spuse Heather, criticându-l înverşunată pentru ruşinea pe care o aducea luptătorilor MacKintoshi. Dă-mi floarea! spuse ea, văzând că trebuie să ia iniţiativă. I-o voi duce eu şi îi voi spune că e un cadou de la tine. Acum, când mă gândesc, cred că este mai bine aşa. Orice tânără care primeşte o floare de la o zână nu se poate să nu fie impresionată. Îţi va cădea în braţe.

Acestea fiind hotărâte, puse macul în geantă, pe care o aruncă pe umăr, şi plecă, promiţând să facă rost de nişte bani pentru chirie.

***

În Cornwall, Aelis avea nişte veşti proaste pentru Aelric.

Se părea că Marion, fiica vitregă a regelui, se înţelegea de minune cu Tala, şi de asemenea cu mama ei. Erau o familie cu adevărat fericită.

— Ce deprimant, spuse Aelric. Iar Tala este un monstru. Dar îmi amintesc, la bibliotecă am văzut că şi Hitler a fost un bun familist, aşa că nu e nicio surpriză. Asta înseamnă doar că părinţii vitregi au parte de o presă rău-voitoare. Ce voi face acum? Am doisprezece partizani, nici pe departe suficient pentru a submina economia zânească din Cornwall, şi o pasiune fără de speranţă pentru fiica vitregă a regelui.

Aelis trase o duşcă zdravănă din sticla sa şi se gândi la problemă.

— Ei, Aelric, trebuie să găseşti un mod de a-i cuceri inima. Bineînţeles, incendierea proprietăţilor tatălui ei va descuraja întotdeauna relaţia voastră, dar poate situaţia se va schimba.

Omul meu de încredere de la curte mi-a spus că lui Marion îi plac foarte mult florile, aşa că poţi face ceva în această privinţă. În ceea ce priveşte recrutarea mai multor partizani, trebuie să continuăm distribuirea foilor de propagandă.

Deşi era o idee bună, aceasta se dovedi a fi o problemă. Cu cei mai puternici zburători ai lui Tala păzind spaţiul de deasupra instituţiilor vitale şi centrelor de populaţie, rebelii nu fuseseră în stare să distribuie nici măcar o singură foaie.

***

Pentru Heather, ziua începu bine după câteva înghiţituri de whisky şi o vizită în West Village, pentru a se uita prin luxoasele galerii de artă şi magazine. După aceea, situaţia se înrăutăţi foarte tare. Gonea acum agăţată de apărătoarea de noroi a unei motociclete, pe care o prinse la colţul dintre străzile Delancey şi Allen. În spatele ei, douăzeci de zâne italiene o urmăreau agăţate de capota unei ambulanţe în misiune.

— Ce fel de curier eşti tu? strigă ea furioasă, când motociclistul se opri în intersecţie. Treci pe roşu!

În urma ei, ambulanţa se opri şi ea, dar zânele italiene, folosindu-se de neobişnuita lor legătură cu curenţii de aer, alunecară înainte de la un vehicul la altul. Când semaforul se făcu verde şi motocicleta lui Heather porni, zânele italiene erau la doar patru maşini depărtare.

Heather jefuise Banca Italiei de prea multe ori. O aşteptau afară şi o prinseră cu buzunarele pline de dolari.

Gonind în sus pe strada Allen, Heather începu să fie disperată. Zânele italiene se mutaseră pe o maşină de pompieri şi mergeau foarte repede.

În ultimul moment, când maşina de pompieri se apropie şi urmăritoarele se pregăteau să sară, Heather, disperată, sări la întâmplare în stradă. Avu un mare noroc. O maşină sport, mică şi rapidă, care în acel moment era urmărită de poliţie, scrâşni lângă ea, şi se agăţă de antenă. Maşina o purtă pe strada Second şi bulevardul A, în timp ce zânele italiene, luate prin surprindere, dispărură din vedere, duse de maşina de pompieri.

Maşina lui Heather fu oprită cu un foc de armă de către poliţişti la capătul străzii Fourth, iar ea se dădu jos şi porni grăbită spre casă.

Morag era afară, să ia puţin aer curat, şi o văzu venind înnebunită.

— Ce naiba ai făcut? întrebă ea. De ce trag poliţiştii în tine?

— Nu trag în mine, idioato, exclamă Heather. Ah, nu!

Zânele italiene reapărură, călare pe o maşină din care bubuia muzica în difuzoarele imense din portbagaj.

— Puneţi mâna pe ea! strigară ele.

Cele două zâne scoţiene săriră pe un taxi şi fugiră.

***

Curcubeul lunar se întindea între Cornwall şi Manhattan, şi pe el mărşăluiau trupele de mercenari. În fruntea lor se afla Werferth, o Şapcă Roşie feroce venită de la graniţa de nord a Angliei. În urma lui mergeau trei pehi roşcaţi din Scoţia, fiecare cu câte trei câini Cu Sidth cu blana verde şi ochi răuvoitori.

Batalionul mai cuprindea şi alte Şepci Roşii înspăimântătoare, alături de bwbachozi din Ţara Galilor, spriggani din Cornwall şi alte creaturi feroce. Aveau aur în buzunare, avansul de la Magris, şi nu se aşteptau să întâmpine dificultăţi în câştigarea restului de bani. Curcubeul lunar îndoi şi deformă spaţiul şi timpul, făcând ca drumul între Britania şi America să fie străbătut în nu mai mult de o zi de marş. America se zărea acum la orizont, iar ei măriră pasul.

***

— Păi, dacă vei jefui în continuare băncile, va trebui să te aştepţi la astfel de lucruri! şopti Morag.

Se ascunseseră pe o scară de incendiu, la capătul străzii Orchard.

— Poate, şopti Heather. Dar jur că atunci când îmi strigau cuvinte de ocară de pe maşina de pompieri, spuneau ceva de *două* zâne în kilturi care le jefuiau în mod constant.

— Asta a fost o pocnitoare? bolborosi Morag. Nu am văzut în ce direcţie ne-a dus taxi-ul. Suntem cumva în apropiere de Cartierul Chinezesc?

Deodată se auziră strigăte venind de deasupra lor.

— Ele sunt!

Priviră în sus şi gemură. O armată de zâne chineze mişuna pe scara de incendiu, ţipând triumfătoare.

***

Undeva în urma mercenarilor, războinicele clanului MacLeod umblau cu paşi mari peste curcubeul lunar. Erau înveşmântate în tunici de piele închise la culoare, iar kilturile lor erau verzi cu dungi galbene şi roşii.

Cele patru surori; numele lor erau Ailsa, Seonaid, Mairi şi Rhona, iar casa lor era pe malurile Loch Dunvegan, în vestul insulei Skye. Trăiau în umbra castelului Dunvegan, străvechea casă a familiei MacLeod, conducătorii filialei omeneşti a clanului.

Aceştia purtaseră multe bătălii în trecutul îndepărtat. Fusese o vreme când oamenii din clanul MacLeod au purtat un război continuu contra celor din clanul MacDonald din Eigg, duşmanii lor transmişi din generaţie în generaţie, iar zânele MacLeod procedară la fel cu zânele din clanul MacDonald.

Zânele şi oamenii MacLeod avură o alianţă puternică, din vremea când Malcolm MacLeod, conducătorul clanului omenesc, şi-a luat nevastă o zână cu formă schimbătoare. Au avut un copil înainte ca ea să se întoarcă la poporul ei, şi legendarul steag MacLeod fusese un cadou pentru copil. Era un obiect cu o putere extraordinară şi nu putea fi arătat decât în cazuri de mare nevoie.

O dată, în timpul unei bătălii cu clanul MacDonald, cei din clanul MacLeod erau la un pas de înfrângere. Conducătorul lor a scos steagul verde zânesc şi imediat zânele au sosit în ajutorul lor, câştigând bătălia. Tăierea de către Heather şi Morag a două bucăţi din acesta a fost cel mai mare sacrilegiu care putea fi făcut vreodată. Nu era de mirare că familia MacLeod îşi trimisese luptătorii cei mai vajnici pentru a redobândi aceste bucăţi.

***

— E la fel de rău ca atunci când clanul MacLeod ne-a alungat din Loch Morar în Loch Ness, gemu Morag.

— Cu siguranţă, fu de acord Heather, şi se cutremură amintindu-şi. După o lungă urmărire, era cât pe ce să fie prinse, când, din fericire, au dat de un grup de zâne MacAndrew. Întrucât zânele MacAndrew erau aliate cu cele MacKintosh, fuseseră în stare să le protejeze pe Heather şi tovarăşa ei, ajutându-le să scape.

Dar mai târziu, nimic nu le mai proteja de puternicul clan MacLeod şi aliaţii săi. Familia lui Heather şi cea a lui Morag nu puteau intra într-un război atâta vreme cât ele greşiseră aşa de tare.

Acum stăteau pe capota unei alte maşini de pompieri, care gonea spre nord, cu sirenele urlând.

În urma lor, zânele chineze goneau pe alte maşini.

— Norocul nostru că sunt multe incendii în New York.

Heather declară că ea nu avea nimic de-a face cu supărarea zânelor chineze, şi vru să ştie ce le făcuse Morag.

— Nimic. Doar am eliberat homarii. Şi nu eu le-am furat broşa, eu doar treceam prin zonă. Evident, zânele din New York nu au absolut de loc bune maniere.

Heather încuviinţă.

— Aici ai dreptate. Adică, de ce e greşit să iei bani din bancă pentru a cumpăra mâncare? Nu trebuie să te superi pentru asta. În banca aia zac milioane de dolari. Nimeni nu va duce lipsa câtorva bănuţi. Dacă toată lumea ar lua din ei, atunci nu ar mai fi atâţia săraci care cerşesc pe străzi.

Păreau că se distanţează de urmăritoare.

— Le-am pierdut.

Maşina de pompieri se oprise lângă o clădire în flăcări. Cele două scoţiene săriră jos. O altă maşină de pompieri urla chiar alături. Atârnate de fiecare mâner disponibil, erau zânele italiene înarmate până în dinţi.

Heather şi Morag îşi luară tălpăşiţa.

***

Ailsa era conducătoarea şi cea mai în vârstă dintre surorile MacLeod. Se trăgeau din Gara, zâna care s-a căsătorit cu un om, şi toate patru erau luptătoare neînfricate. Aveau obrajii laţi, ochii negri mari şi părul negru tuns scurt. Săbiile lor ascuţite atârnau pe spate, iar pumnalele tăioase prinse de picior le fuseseră transmise din generaţie în generaţie.

— După ce le găsim pe MacPherson şi MacKintosh, le omorâm? întrebă Mairi.

— Dacă trebuie, răspunse Ailsa. Deşi am cu mine o vrajă de adormit. Vom încerca asta mai întâi. Cât mai avem de mers, Mairi?

Mairi era clarvăzătoare.

— Nu mai e mult. Simt că se apropie un pământ ciudat.

***

— Unde suntem?

Heather ridică din umeri. Nici ea, nici Morag nu mai fuseseră vreodată atât de departe în nord.

— Am scăpat de ele?

— Cred că da.

— Cum ne întoarcem pe strada Fourth?

Taxi-ul gonise până pe strada 106 East. Înainte de a vira la stânga. Heather şi Morag se dădură jos pe Fifth Avenue şi se uitară în jur.

— A fost un drum lung. Şi suntem tot în oraş. Ce loc imens!

— Priveşte! O zonă rurală!

În faţa lor, se întindea Central Park, verde şi apetisant.

— Măcar ne putem odihni pentru o vreme.

— Am găsit hoaţele! strigă conducătoarea unei armate de zâne negre. Pe ele!

***

Mercenarii ajunseseră deasupra Manhattanului. Werferth opri trupele şi se uită în jos, la terenul străin. Se însera, dar oraşul era mai luminos decât orice văzuseră până atunci.

Mulţimea imensă de clădiri omeneşti îi surprindea neplăcut, dar curcubeul lunar se întindea până spre ceea ce părea a fi un câmp împădurit.

— Gata, băieţi, spuse Werferth. Jos. Începură să coboare pe pământul străin.

***

— Nu am făcut absolut nimic care să le supere pe zânele negre, spuse Morag, agăţată de şaua unei biciclete. Nu am mai întâlnit în viaţa mea o zână neagră.

— Nici eu, spuse Heather. Evident, sunt paranoice cu străinii. Bicicleta gonea spre marginea nordică a parcului.

— Din fericire, biciclistul ăsta are picioare puternice. Heather şi Morag trecură de pe bicicletă pe o trăsură ce ducea câţiva turişti, apoi ajunseră pe Broadway cu ajutorul unui jongler pe monociclu.

— Pe aici, strigă Morag, şi sări pe o maşină care se îndrepta spre sud.

Maşina le duse hotărâtă pe Broadway.

— Cred că am scăpat în sfârşit de toată lumea, începură să se relaxeze puţin. Erau lângă Union Square, departe de zânele negre.

O limuzină mare se apropie de ele. Spre groaza lui Heather şi Morag, pe capotă stăteau patru figuri de coşmar. Înfricoşătoarele surori MacLeod îşi agitau săbiile şi se pregăteau să le atace maşina.

Nouăsprezece

Kerry stătea întinsă pe jos, lucrând la nişte benzi desenate. Aceasta era una din nenumăratele activităţi pe care le desfăşura în principal din amuzament. Banda desenată îi dădea ceva de furcă. Inspirată de Morag şi Heather, aceasta trebuia să fie o poveste despre zâne, dar nu prea avea acţiune, întrucât lui Kerry îi plăcea mai mult să scrie despre zâne sau oameni care sunt drăguţi unii cu ceilalţi. Morag şontâcăia prin încăpere.

— Morag? Ce s-a întâmplat?

Zâna se prăbuşi pe o pernă galbenă. Era atât de înţepenită şi chinuită, că abia se putea mişca.

Kerry se strădui să-i facă o cană zdravănă de ceai. Lui Morag îi plăcea ceaiul, dar Kerry, ca de altfel toată populaţia New Yorkului, nu se pricepea să-l facă.

Morag îi povesti lui Kerry evenimentele groaznice ale zilei: urmărirea de către zânele italiene, chineze, negre, şi într-un final de clanul MacLeod.

— Cum ai scăpat?

— Am sărit de pe maşină şi am luat-o la fugă, când deodată ne-a prins o persoană şi ne-a ascuns în sacoşa ei. Mai târziu, când am scos capetele afară, zânele MacLeod nu se mai zăreau. Destul de ciudat, salvatoarea noastră nu era alta decât cea care pusese mâna pe macul tău galez.

Ne-a spus să nu ne îngrijorăm, pentru că ea ne salvase de membrii tribului Carduchan, cine-or mai fi şi ăştia, şi să ţinem minte că Xenophon este cel mai bun conducător de armată, dacă vreodată se va supune la vot între ea şi Christophus Spartanul. Nu mi-e foarte clar ce înseamnă asta.

Morag îşi înclină puţin capul.

— Din păcate, a pus iar mâna pe macul galez.

— Cum? De unde l-a luat?

— De la Heather. Vroia să ţi-l aducă, din partea lui Dinnie.

— Dar cum a intrat Dinnie în posesia lui?

Morag scutură din umeri.

— Oricum, mizerabila l-a luat din buzunarul ei şi a început să-l fluture. Cerşetoarea a spus că nu se cuvenea ca nişte pelasgi de doi bani să răspundă de o comoară atât de valoroasă, şi a susţinut că ea l-a cucerit.

Kerry era înspăimântată.

— Cu siguranţă, floarea asta se plimbă.

— Eh, asta e, spuse Kerry. Măcar ai scăpat întreagă.

— Mda, oarecum. Doar că tocmai viram spre strada East Fourth când i-am spus lui Heather că, dacă vreuna din zânele italiene ar fi la fel de clarvăzătoare ca mine, s-ar putea să ne aştepte la cotitură. Şi chiar ne aşteptau. Şi-au luat banii înapoi. Ce zi îngrozitoare. Mă doare tot corpul. Bentiţa mea indiană s-a stricat. Mai avem nişte whisky?

Morag îşi sorbi băutura.

— A fost plăcut s-o revăd pe Heather, totuşi. Până când am început să ne certăm.

— Din nou pentru „Tullochgorum”?

Morag scutură din cap.

— La început, nu. M-a acuzat că mi-am pus intenţionat picioarele pe faţa ei atunci când ne aflam în sacoşa Magentei. Mătură proastă. Încercam doar să stau mai confortabil. Apoi a spus că nu e de mirare că MacPhersonii nu pot juca bine dansurile scoţiene, dacă toţi aveau picioarele atât de mari. Asta chiar nu trebuia să o spună. Apoi ne-am certat din cauza lui „Tullochgorum”. Apoi a fost incidentul cu macul şi am ameninţat că o omor pentru că ţi-a pierdut floarea. A fost într-adevăr o zi groaznică.

***

Magenta se dădea de-a dura. Era mulţumită de evenimentele zilei. Îşi salvase oamenii dintr-un atac serios şi cerşise suficienţi bani pentru a-şi completa cocktailul. Mai mult, îşi recuperase prada. Macul galez îi era acum atât de drag, la fel de drag precum fragmentele de chitară pe care le ducea în sacoşa ei, s-ar fi luptat până la moarte, şi nu ar fi renunţat la ele.

***

Kerry se grăbea spre magazin, să cumpere whisky pentru Morag. Îl întâlni pe Dinnie înăuntru.

— Bună, Kerry, spuse Dinnie, luându-şi inima în dinţi. Aveam o floare foarte frumoasă pentru tine, doar că proasta de zână Heather a pierdut-o pe undeva.

— Cum îndrăzneşti să te atingi de alfabetul meu floral! strigă Kerry şi îi trase un pumn zdravăn în faţă.

Douăzeci

Kerry şi Morag adunară un braţ de margarete de pe un petec de pământ de pe strada Houston.

Era destul pentru colecţie şi pentru a-şi prinde in păr. De asemenea, Morag lăsă să cadă câteva fire peste cadavrul unui vagabond care zăcea pe strada Fourth.

— Câte cadavre sunt acum? Nouă?

În apartament, Kerry îşi studia ierbarul.

— „Bellis perennis”, spuse ea. Una din cele mai uşoare părţi ale alfabetului meu floral.

— Mmm, făcu Morag, studiindu-se în oglindă. Sunt aproape convinsă că margaretele sunt cele mai decorative.

— Posibil, aprobă Kerry. Dar e întotdeauna dificil să-ţi dai seama imediat. Prima dată când mi-am pus pe frunte o coroniţă din lalele, am crezut că nu voi mai fi niciodată nefericită, dar m-am plictisit foarte repede de ele. Lalelele nu sunt serioase.

Brusc, îşi ridică mânioasă chitara şi o băgă în priză.

— Cum o să înlocuiesc macul? Mai sunt doar două săptămâni!

Cântă neîndemânatică „Babylon”. Morag se holba ursuză la vioara sa zdrobită şi-şi dorea să o poată ajuta.

***

Meditând la chitara sa pierdută, Johnny Thunders în formă celestă plutea peste Queens, locul unde se născuse, înainte de a vizita nişte vechi stafii din East Village. Avea sentimentul că, dacă nu o putea localiza, nu va fi niciodată mulţumit în întregime, nici măcar în Rai. Mai mult, dacă vreodată va trebui să răspundă întrebărilor ciudate ale vreunuia din nenumăraţii sfinţi din Rai, în legătură cu comportamentul său de pe Pământ, spera să poată cânta ca să scape de necaz. Aşa procedase înainte.

Se târa pe strada East Fourth, când un sunet aproape familiar îi ajunse la ureche.

— Dragă, dragă, gândi Johnny. E frumos să ştiu că oamenii îmi mai cântă încă melodiile, dar asta e o versiune groaznică a „Babylonului”.

***

Dinnie se uita pe fereastră. Cei patru portoricani tot mai băteau mingea în colţul străzii. Normal, Dinnie nu era de acord cu asta. Pentru el, toate sporturile erau o prostie, şi mai ales fotbalul era o prostie. Nici măcar nu era un sport american.

În şcoală, sportul fusese un coşmar pentru incapabilul Dinnie. Tatăl său obişnuia să-l încurajeze să joace baschet. Dinnie ar fi fost fericit dacă baschetul şi tatăl său ar fi fost scoşi în afara legii.

Se învârtea prin cameră. Heather trebuia să-i dea lecţii de vioară, dar faimoasa vioară MacPherson stătea tăcută pe pat. Zâna nu se întorsese după vizita ei matinală la bar. Fără îndoială, acum zăcea beată în vreun şanţ.

De la etajele inferioare, aceleaşi replici din Shakespeare răzbătuseră neîncetat toată dimineaţa. Astăzi se ţinea o altă audiţie, iar interpreţii patrulau în sus şi în jos, repetând la nesfârşit aceleaşi fraze neinteligibile. Ura lui Dinnie faţă de comunitatea teatrală atingea noi cote maxime.

Neavând ce face, se întrebă dacă ar trebui să cureţe aragazul, îşi înfrână pornirile şi îşi concentră atenţia asupra televizorului.

— Acest minunat lanţ din aur de paisprezece carate poate fi al dumneavoastră pentru numai şaizeci şi trei de dolari!

Bijuteria respectivă se învârtea pe o mică platformă.

Pentru Dinnie, canalul de vânzări era extrem de enervant. Nu-i plăcea când îi telefona cineva să-i spună cât de fericit îl făcuse noul lui lanţ de aur.

— Şi are un preţ atât de bun! întregul an o să mă simt minunat!

Dinnie schimbă programul.

— E cineva dintre voi, băieţi, care visează să fie îmbrăcat ca o mică târfă? Sunaţi la 970 A C U M, şi toate visele voastre vor deveni realitate.

Bărbatul din reclamă era îmbrăcat într-un corset alb. Corsetul era drăguţ, îi venea bine. Lui Dinnie nu îi plăcea.

Căldura de afară năvăli în camera lui. Astăzi era mai cald şi mai umed decât putea cineva îndura. Îşi dorea să-şi poată permite un aparat de aer condiţionat. Îşi dorea să-şi poată permite orice. De asemenea, îşi dorea să nu-l fi pocnit Kerry în

faţă. Poate că Dinnie era lipsit de experienţă, dar ştia că ăsta nu era un mod de a începe o relaţie. Dar nici nu îl făcu să o placă mai puţin pe fată.

***

Morag zbură prin fereastră, o apariţie plăcută, cu silueta ei de 45 cm învăluită în haine hippie şi părul multicolor înţesat de margarete.

— Kerry, am o veste extraordinară!

— Serios?

— Da. Fantoma lui Johnny Thunders, virtuosul chitarist de la New York Dolls, trecea pe lângă fereastra ta în timp ce cântai „Babylon”. Înţelege că ai dificultăţi în atingerea tuturor notelor, şi este scandalizat că fostul tău prieten a promis că te va învăţa şi nu s-a ţinut de promisiune. Aşa că Johnny s-a oferit să te ajute să cânţi cum trebuie.

În plus, se va gândi unde mi-aş putea repara vioara. Fireşte, el cunoaşte astfel de lucruri, întrucât şi el a fost cândva sărac, şi a cântat numai pe instrumente sparte.

Acest Johnny Thunders este o persoană minunată, adică o fantomă minunată. Mi-a spus câteva poveşti amuzante despre Queens, locul unde s-a născut, şi mi-a arătat tatuajele lui. A spus chiar că se va uita după macul tău. Drept mulţumire, îl voi ajuta să caute chitara lui Gibson Tiger Top din 1958, care se pare că era o chitară formidabilă. Se cheamă Tiger Top pentru că este în dungi.

Kerry izbucni în râs.

— Este adevărat, protestă zâna. Tu nu-l poţi vedea, pentru că este un spirit, dar eu pot să-l văd. Este foarte drăguţ. Înţeleg de ce a avut asemenea succes la femei.

Kerry continua să râdă. Tot nu o credea pe Morag, dar era o poveste interesantă.

Îşi mai împleti câteva margarete în păr, comparându-şi coafura cu cea din posterul cu „Primăvara”. Era încântată de felul cum arătau albul şi galbenul margaretelor în părul ei albastru. Ca să o mulţumească pe Morag şi să continue conform planului, urma să-l viziteze pe Dinnie şi să-şi ceară scuze că l-a lovit.

***

Dinnie trăgea de părul lui de pe ceafă. Heather făcea să îi crească o coadă.

— O coadă? Ai înnebunit de tot? De ce naiba aş vrea să-mi crească o coadă?

— Pentru că lui Kerry îi plac bărbaţii cu frizuri radicale, explică zâna. Ultimul bărbat care i-a plăcut a fost Cal. Şi Cal îşi strânge părul în coadă. Sunt convinsă că şi tu poţi avea una foarte frumoasă. Ţi-o voi vopsi în verde.

Dinnie aproape se sufoca. Gândul că el, Dinnie MacKintosh, va defila pe străzi având o coadă verde, era atât de bizar încât abia îl înţelegea.

— Zână proastă ce eşti. Doar pentru că i-a plăcut de un tâmpit cu coadă, asta nu înseamnă că se va îndrăgosti de oricine are o astfel de coadă!

— Probabil că nu. Dar va fi de folos. Îţi spun, trebuie să ai o frizură neobişnuită. Ăsta e genul de bărbaţi care îi place. Ca de altfel, şi mie şi lui Morag.

Pe Dinnie îl cuprinse disperarea când văzu că vorbeşte serios.

— Va dura ani întregi până va creşte.

— Ba nu, spuse Heather cu îngâmfare. Din întâmplare, creşterea părului este unul din trucurile pe care le poate face o zână-ciulin. Poţi avea o coadă splendidă într-un timp scurt.

Zbură în spatele lui şi îi atinse ceafa.

Dinnie îşi agită furios mâinile prin aer.

— Uiţi cumva că această femeie m-a pocnit ieri?

— O simplă ciondăneală între îndrăgostiţi, spuse Heather şi plecă să-şi ia băutura de dimineaţă.

***

Pe Bodmin Moor, Aelric şi gaşca lui erau în toiul unui raid, incendiind principala fabrică de ţesături a lui Tala, cea care producea stofe destinate exportului către zânele europene.

— Asta îi va da peste cap balanţa comercială, gândi Aelric, înfigându-şi torţa în peretele clădirii.

Dar în momentul în care Aelis încercă să arunce foile de propagandă, fu alungată de puternicii zburători pe post de gardieni. Foarte îndemânatică, Aelis, fiica lui Magris, fusese cea care realizase tiparniţa, prima tiparniţă din mâinile zânelor

britanice. Foile de propagandă păruseră o lovitură de maestru, şi era extrem de frustrant faptul că nu puteau fi distribuite.

Era cât pe ce să fie prinşi de către banda de mercenari trimişi în căutarea lor. Scăpară numai datorită priceperii lui Aelis, care făcu să apară o furtună, să le acopere retragerea.

Urmară oarece critici la adresa lui Aelric, şi se şoptea printre membrii găştii că atacul nu fusese planificat cu suficientă atenţie, întrucât acesta era orbit de dragostea lui pentru Marion. Se şoptea chiar că îşi pierdea vremea căutând flori rare pe care să i le trimită în dar.

***

Dinnie îşi ridică vioara. Era acum în stare să cânte destul de bine şapte melodii scoţiene. Putea să meargă să cânte pe stradă. În felul acesta, i-ar arăta lui Heather că nu era singura care putea face rost de bani.

Când ajunse la parter, fu asaltat de vocile actorilor.

— Rămâi, gingaşă Helena, ascultă-mi scuza:

Iubirea mea, viaţa mea, sufletul meu, bună Helena!

Înainte ca Dinnie să strige câteva cuvinte urâte, Cal îşi făcu apariţia, purtând o coroană de aur şi ţinând în mână un exemplar din „Visul unei nopţi de vară”. Dinnie nu-i răspunse la salut.

— Cânţi din nou pe străzi? întrebă Cal, zărindu-i vioara.

Dinnie ştiu că râde de el.

— I-arăt eu lui, îşi spuse în gând şi scoase vioara.

— Da, spuse cu voce tare. Cu ajutorul unui profesor celebru, mi-am perfecţionat tehnica. Ascultă.

Începu să cânte ceea ce ar fi trebuit să fie o versiune aprigă a „Morarului din Drone”. Din păcate, sub privirea lui Cal, degetele lui nu mai funcţionau adecvat. Parcă erau cârnaţi, prea mari şi neîndemânatici pentru a strânge corzile. Se opri jenat după câteva măsuri.

— Trebuie să-mi prezinţi şi mie profesorul tău, spuse Cal.

— Muzica, ah, muzica, un somn aşa încântător, se auzi vocea unei actriţe din camera alăturată.

— Taci dracului din gură! urlă Dinnie, crezând că este luat în batjocură, deşi de fapt era o replică din piesă.

Umilit de interpretarea sa în faţa lui Cal, ieşi vijelios din clădire.

Imediat cum ajunse afară, se împiedică de o femeie şi căzură amândoi până în stradă.

Furios dincolo de orice limită, Dinnie îşi ridică vioara şi se pregăti să înjure pe oricine ar fi fost.

— De ce nu poţi să te uiţi pe unde mergi, târfă analfabetă? zbieră el.

Se opri. Recunoscuse haina cu bijuterii.

O Kerry şocată şi plină de vânătăi încerca să stea pe picioarele sale, deoarece fusese mult mai afectată de coliziune decât el.

Dinnie simţi că leşină. Tocmai îşi aruncase marea dragoste pe apa sâmbetei.

— Bănuiesc că mai era încă supărat pentru că l-am pocnit, îi spuse Kerry lui Morag, verificând dacă punga sa de colostomie supravieţuise impactului.

Nu se simţea prea bine după ciocnirea cu Dinnie, aşa că îşi petrecu restul zilei dormind.

Morag îi studie cu atenţie modul în care dormea. După părerea ei, starea lui Kerry se înrăutăţea. Morag nu avea mari puteri vindecătoare, în afară de cele obişnuite pe care le aveau toate zânele, dar era sigură că aura sănătăţii lui Kerry începuse să se micşoreze, şi se întrebă dacă nu cumva urma o altă criză majoră.

Douăzeci si unu

Era miezul nopţii în Central Park, şi zânele stăteau întinse, fumând pipă şi bând whisky. Brannoc stătea lângă Petal, arătându-i „Dansul ţărănesc din Liverpool”, pe care îl învăţase cu multă vreme în urmă, de la o zână călătoare din nord. Petal se chinuia să nimerească notele. La fel şi Tulip, deşi Brannoc nu îi arăta şi lui.

— Nu este deloc un cântec rău, spuse Maeve de după copacul său, şi îl încercă încet pe fluierul ei. Spre deosebire de Brannoc, uitase complet cearta cu acesta.

Padraig începu şi el să cânte din fluierul lui. Şi el, şi Maeve, aveau urechi muzicale şi puteau cânta orice, chiar şi după o scurtă ascultare. Petal şi Tulip erau mai înceţi, dar nu le lua prea mult timp să înveţe, şi curând sunetul voios al „Dansului ţărănesc din Liverpool” se auzea peste tot în pădurice. După ce îl cântară de câteva ori, Maeve începu un alt dans ţărănesc ştiut de toţi, „Băieţii din Bluehill”, şi animalele nocturne ţopăiră prin poieniţă, în drum spre treburile lor.

— Ce mai e şi asta, spuse Spiro, privind în sus. O arcadă în şapte nuanţe de gri cobora din cer spre pământ.

— Aţi mai văzut vreodată aşa ceva?

— Bineînţeles, spuse Brannoc. Este un curcubeu lunar. Format de ploaia nocturnă.

— Şi ce caută aici? Nu a plouat.

Brannoc scutură din umeri.

— Ah, nu, spuse Tulip cu vederea ageră. Cineva coboară de pe curcubeu.

Din cer veneau douăzeci şi unu de mercenari din Cornwall, mărşăluind aliniaţi.

***

Zânele negre trăiau, nevăzute de vreo fiinţă omenească, cu excepţia câtorva bătrâne înţelepte, într-un părculeţ de pe strada 114. Parcul era în stare jalnică, neîngrijit de autorităţile din oraş, dar era renumit pentru atmosfera paşnică, întrucât rareori se întâmpla acolo ceva neplăcut.

Ţineau o şedinţă de consiliu, după ce aflaseră că mai avuseseră loc incursiuni pe teritoriul lor, incursiuni ostile, după câte s-ar putea presupune.

— Amândouă aveau săbii. Le-am urmărit, dar au scăpat pe o bicicletă.

Vestea stârni o discuţie aprinsă. Unele din ele erau în favoarea traversării oraşului, pentru a le învăţa o lecţie pe zânele italiene. Altele considerau că ar trebui să dea uitării problema, în interesul păstrării păcii.

Cea mai înţeleaptă dintre ele luă notă de povaţa lor şi se gândi la situaţie. Numele ei era Okailey, era descendentă directă a zânelor care se dezvoltaseră în puternicul imperiu african al Ghanei, încă din secolul patru.

O ceată de fete tinere trecu prin parc, îmbrăcate toate în uniforme albastre, venind de la şcoală. Simţiseră aura zânelor şi mergeau râzând.

— Şcolăriţele astea vesele au mai mult bun simţ şi nu declanşează războaie, spuse înţeleapta. Şi noi ar trebui să procedăm la fel. Cu toate acestea, nu cred că ar trebui să ignorăm complet problema. Voi conduce o delegaţie spre sud, spre a le face o vizită italiencelor…

— Dar ar fi putut lucra pentru chinezoaice.

— … sau chinezoaicelor. Şi vom rezolva situaţia în mod rezonabil.

Acestea fiind hotărâte, se pregătiră să plece. Era un eveniment important pentru comunitatea zânelor ghaneze. De când se ştiau, nu mai fuseseră la sud de Central Park.

***

— Cine sunt ăştia? şuieră Padraig, făcându-se mic în braţele iubitei sale Maeve.

— Mercenari englezi, seinei Tulip, care recunoscuse câţiva din banda din Cornwall. Plătiţi de regele Tala.

Cei cinci se holbau alarmaţi la mercenarii care coborau de pe curcubeul lunar. Magris intui corect că se aflau la mai puţin de o sută de metri şi că fugitivii fuseseră deja zăriţi.

— Bun, spuse Maeve, ridicându-se şi scoţând sabia. O să-i învăţ eu să mă mai urmărească peste ocean.

— Ai înnebunit? protestă Tulip. Ne vor face bucăţi. Va trebui să fugim.

— O zână O'Brien nu fuge din calea nimănui, spuse zâna irlandeză. In special Maeve O'Brien, cea mai bună spadasină din Galway.

Petal izbucni în lacrimi. Ea nu era nici pe departe cea mai bună spadasină din Cornwall, şi prin urmare nu vroia să fie făcută bucăţi.

Brannoc era de părere să lupte chiar el. Era atât de deprimat de pasiunea sa zadarnică pentru Petal, încât să se aventureze într-o bătălie disperată nu părea o idee atât de rea. Se răzgândi când o văzu pe Petal în lacrimi.

— Suntem depăşiţi numeric, spuse el. Va trebui să fugim.

Padraig fu de acord, spre extrema nemulţumire a lui

Maeve.

— Nicio zână O'Brien nu a mai fugit vreodată de un pericol. Padraig, mi-e ruşine de tine.

Această scurtă neînţelegere aproape le distruse şansele de scăpare. Dulăii Cu Sidth fuseseră dezlegaţi şi goneau spre ei. Maeve făcu un pas înainte şi omorî din două lovituri de sabie doi dintre ei. Al treilea fugi, confuz.

Ia te uită, gândi Brannoc. Chiar poate folosi sabia.

Fugiră prin tufişuri, gonind, sărind, căţărându-se şi zburând spre sud, cât de departe putură, înainte de a se opri extenuaţi lângă ieşirea spre strada 59 East. Se prăbuşiră la pământ, incapabili de a merge mai departe.

***

În urma mercenarilor, pe curcubeul lunar veneau surorile MacLeod. Când războinicii din faţa lor coborâră, ele săriră de pe curcubeu şi plutiră spre pământ, nevăzute de nimeni.

Cunoşteau evenimentele petrecute sub ele, şi o văzuseră pe Maeve omorând câinii, dar se grăbiră la capătul îndepărtat al parcului, întrucât zăriseră ceva mult mai interesant pentru ele — pe Heather şi Morag, prada lor, chinuindu-se să scape de o ceată de zâne negre furioase, agăţate la spatele unei biciclete.

Era cât pe ce să pună mâna pe ele, urmându-le exemplul. Ar fi reuşit, dacă nu ar fi intervenit ciudata lor aliată cu sacoşă.

Acum stăteau în Union Square, familiarizându-se cu acest neobişnuit oraş nou, şi pregătindu-se să-şi continue vânătoarea.

***

În Central Park, mercenarii, care se aşteptau să înfrunte doar câţiva fugitivi, constatară surprinşi că erau înconjuraţi din toate părţile de tagma zânelor negre.

Depăşiţi numeric pentru a putea lupta, fură făcuţi prizonieri de adversarii lor, care erau la fel de surprinşi, şi care nu puteau înţelege cine erau intruşii.

Douăzeci si doi

Arşiţa şi umezeala crescură rapid. Morag, trezită ca de obicei cu multe ore înaintea lui Kerry, îşi curăţă sprâncenele şi se întrebă dacă n-ar putea sustrage câteva mii de dolari de la o bancă, să cumpere un aparat de aer condiţionat pentru Kerry.

Fiindu-i prea cald pentru a mai sta în pat, ieşi să vadă ce poate găsi. O întâlni pe Heather în magazinul din colţ, contempla o sticlă pe whisky, neştiind prea bine cum să o deschidă.

— Începi să bei fără măsură, spuse Morag.

— Nicio MacKintosh nu bea vreodată fără măsură, replică ţâfnoasă Heather. Şi oricum, nu cred că ar fi treaba ta. Fără îndoială, te afli aici din acelaşi motiv.

— Nu-i adevărat. Sunt aici pentru covrigei.

— Ce-s ăia, covrigei?

— Nişte chestii făinoase. Uneori îi rup bucăţele la micul dejun, şi astfel cei din magazin cred că sunt stricaţi şi îi dau vagabonzilor de afară. Ai observat câţi oameni trăiesc pe străzi?

— Desigur. Îmi petrec jumătate din timp căutând mâncare şi bani pentru ei. Ai observat ce mulţi mor pe strada Fourth?

Morag observase. În jur de zece, de când ajunseseră ele aici.

— Ce facem cu surorile MacLeod?

Era înspăimântător ca surorile să se afle în acelaşi oraş cu ele. Cu siguranţă le vor prinde.

Venise timpul să se gândească şi să acţioneze împreună. Astfel că, normal, începură să se certe a cui era vina pentru ce se întâmplase. Morag rupse câteva bucăţele de covrigei şi plecă, arogantă.

Heather nu prea ştia ce să facă. Cu atâţia duşmani peste tot, nu era bine să rămână pe străzi, dar nici în apartamentul lui Dinnie nu se afla în siguranţă. Acesta devenise chiar violent de când Heather intrase neanunţată şi îl găsise masturbându-se în faţa televizorului.

— Ieşi de aici, spioană dezgustătoare! urlă el.

— Nu te spionam. Doar afişam curiozitatea naturală a unei zâne-ciulin într-un mediu necunoscut.

Dinnie nu se mulţumi cu această explicaţie şi porni un atac sălbatic asupra ei, cu pompa de la bicicletă. Heather zbură în celălalt colţ al camerei.

— Te joci cu focul, să ştii. O zână nervoasă este un lucru periculos.

— O să-ţi scot pompa asta pe fund!

— Rupi învoiala.

— O să-ţi rup gâtul!

Heather regreta că furase bani pentru ca Dinnie să-şi cumpere o bicicletă nouă. Hotărî că e mai bine să stea departe o perioadă, şi plecă spre bar să urmărească un meci de baseball. Înăuntru, constată cu plăcere că Yankeii conduceau cu două puncte la pauză şi cel mai bun jucător stângaci al lor urma să lovească mingea.

***

Morag şi Kerry fuseseră în vizită la câţiva prieteni, din care niciunul nu se simţea bine. Kerry le vorbea optimistă, în timp ce Morag îşi folosea puterile zâneşti ca să îi ajute.

Trecuseră pe la un prieten care avea o durere de dinţi îngrozitoare, Morag îi atinse maxilarul şi îl vindecă, ceea ce era foarte bine, întrucât acesta nu avea bani să meargă la dentist. Merseseră la un alt prieten pe care îl durea spatele după ce mutase un amplificator şi nu se mai putea da jos din pat. Morag îi masă uşor spinarea, vindecându-l miraculos, ceea ce era foarte bine, întrucât nici acesta nu avea bani să meargă la doctor.

Vizitaseră o tânără care era nervoasă în permanenţă şi suferea de agorafobie după ce fusese atacată pe stradă. Morag cântă duios în subconştientul ei o arie liniştitoare din Highlands, şi fata se simţi foarte liniştită, ceea ce era o mare uşurare, întrucât nici ea nu avea bani să meargă la terapeut.

După aceea, Kerry se simţise neobişnuit de obosită şi se duse înapoi acasă, să stea în pat, în timp ce Morag mai colinda pe acoperişuri.

Pe scara de incendiu, Morag simţi brusc că ceva nu e în regulă. Se grăbi să se întoarcă şi o găsi pe Kerry zăcând în

aşternuturi. Vomita continuu şi avea deja febră mare. Morag ştiu că asta depăşea puterile ei de vindecare şi chemă o ambulanţă.

Kerry fu dusă la spital, unde i se diagnostică un abces intestinal cauzat de boala lui Crohn. Acesta îi otrăvise organismul şi ar fi omorât-o dacă nu era tratat de urgenţă. Chirurgii redeschiseră tăietura de treizeci de centimetri din stomacul ei şi mai îndepărtară o bucată din sistemul ei digestiv.

Alături de ea în spital, Morag era tristă. Ura să o vadă pe Kerry palidă ca moartea, cu perfuzii în braţ şi un tub în nas, un cateter prins de uretră şi un alt tub ieşindu-i din stomac, pentru a drena otrava.

Se gândi ce noroc avea Kerry cu o asigurare de sănătate atât de cuprinzătoare; Morag nu îşi putea imagina ce se întâmpla cu cei care sufereau de boala Crohn şi nu aveau o astfel de asigurare de sănătate.

Douăzeci si trei

Păsările prietenoase le povestiră zânelor chineze despre nenumărate necazuri; nişte zâne ciudate patrulau şi se băteau prin New York.

Lu-Tang, înţeleapta lor, o zână vrednică ale cărei aripi alb cu galben stăteau împăturite frumos sub tunica albastră de mătase, era îngrijorată. Nici ea, nici altcineva din comunitatea ei nu ştia ce să înţeleagă.

— Dar ăsta e un motiv în plus pentru noi, ca să recuperăm oglinda.

Cu atâtea necazuri, era un mare ghinion că oglinda Bhat Gwa se pierduse. Era vremea Festivalului Fantomelor Flămânde, când era foarte probabil ca spiritele răuvoitoare să-şi facă apariţia. Zânele chineze nu vroiau să aibă de-a face cu spiritele răuvoitoare fără să fie protejate de oglinda lor Bhat Gwa.

În prezent, oglinda era ascunsă bine în sacoşa Magentei, care patrula pe înălţimile subalpine de pe Fourth Avenue, nescăpându-l din ochi pe Joshua şi hoardele lui persane, şi nici pe armeni, neînfricaţii localnici.

Pe străzile din New York erau o mulţime de localnici neînfricaţi, şi Magenta era hărţuită în permanenţă. Cei mai răi aveau cămăşi albastre şi erau înarmaţi, şi nu o lăsau niciodată în pace.

Joshua era cu câteva străzi în urma ei, căutând-o în continuare. Întreba fiecare vagabond dacă nu cumva a zărit-o. Unii din ei îi dădeau să bea din sticlele lor, simpatizând cu starea lui proastă de sănătate, acum când nu mai avea cocktailul Fitzroy care să-l pună pe picioare.

Între timp, mercenarii din Cornwall mărşăluiau înapoi peste Atlantic spre Anglia, învinşi în misiunea lor. Membrele tribului ghanez erau prea pacifiste pentru a fi interesate de luarea de prizonieri, şi se mulţumiră să-i trimită înapoi. Presupuneau că scăpaseră oraşul de elementele ostile şi erau încântate că nu vor mai avea necazuri din partea celorlalte zâne din New York.

Din păcate, câinele Cu Sidth care scăpase de sabia lui Maeve nu fusese prins, şi fugise mâncând pământul prin Central Park, urmărind parfumul fugarelor zâne scoţiene. Undeva pe lângă strada 16, întâlni două zâne italiene tinere, care se separaseră de restul grupului şi se iubeau în pace pe o scară de incendiu. Turbat de marele oraş, câinele le sfâşie înainte de a le veni cineva în ajutor, apoi bestia îşi luă tălpăşiţa.

Zânele italiene erau furioase. Presupuneau că duşmanii lor din umbră trimiseseră câinele să le atace. Simţind că ameninţarea venea dinspre nord, îşi adunară tribul şi se pregătiră de marş.

***

Morag încerca să o facă pe Kerry să stea cât mai confortabil, îi dădu supă şi sporovăi veselă. Îi spuse poveşti din istoria Scoţiei şi despre zânele celebre din trecut. Îi spuse ce se mai întâmpla pe străzi şi ce scriau ziarele, dar nu avu prea mare succes, întrucât în ziare nu scria decât despre problemele din Orientul Mijlociu şi despre clinicile de avort din Texas, bombardate de către fanatici.

— Partea bună, continuă Morag să citească ziarul, este că Delta Airlines oferă bilete ieftine dacă vrei să zbori prin America împreună cu un prieten.

Morag puse ziarul jos.

— Hai să vorbim despre sex, spuse ea. Ştiu că îţi place să vorbeşti despre sex.

— Ai dreptate, spuse Kerry. Începe tu.

Morag spuse că văzuse un lucru ciudat în timp ce se afla în camera lui Dinnie.

— Era o reclamă la televizor, cineva făcea pipi pe o femeie goală. Trebuia să suni la un număr special, 970 P I P I, cred, ca să afli mai multe despre asta.

Kerry spuse că spera ca zâna să nu fie şocată de ceea ce văzuse.

— Nicio problemă, spuse Morag, nedorind ca Kerry să creadă că era înapoiată în vreo privinţă. Fetişurile cu urină nu sunt necunoscute printre zâne. Cred că sunt chiar foarte populare printre MacKintoshi.

Dar am văzut o carte într-o librărie, şi nu înţeleg la ce se referea. Titlul era „Fetişism cu picioare de lesbiene – Filmul”. Mai exact, ce înseamnă asta?

Kerry îi explică, făcând-o pe Morag să râdă. Spuse că în Scoţia bărbaţii nu erau atât de proşti să citească astfel de cărţi, şi Kerry răspunse că ar fi fără îndoială, dacă ar avea ocazia.

— Unde ai văzut cartea asta?

— Am intrat într-un magazin erotic, să mă uit. Nu mi-au plăcut deloc cărţile despre sex, dar a fost interesant să aflu că oamenii fac sex oral.

Îşi închipuise că aceştia sunt prea neîndemânatici, şi s-ar putea răni cu dinţii lor mari.

— Presupun că zânele se pricep la asta?

— Bineînţeles. Sunt o expertă renumită.

— Ce mină de aur eşti tu, Morag.

Kerry se chinui să coboare din pat.

— Mai sunt nouă zile. Trebuie să găsesc macul. Unde este?

— La Magenta, care umblă pe străzi, ascunzându-se de armata persană. Nu te-ai întremat suficient ca să pleci în căutarea ei.

***

— O să le fac bucăţi pentru asta, tună Ailsa, cea mai în vârstă dintre surorile MacLeod. Se uită plină de ură în jurul său, la peisajul urban. Ajunseseră într-un copac din Washington Square Park, şi asta nu era deloc pe placul lor.

— Locul ăsta e de coşmar, spuse Seonaid.

— Cum o să ne întoarcem acasă?

— Unde sunt MacKintosh şi MacPherson?

Ailsa scutură din cap. Nu ştia. Trăiseră aproape toată viaţa pe insula Skye, aşa că erau şi mai neobişnuite cu oraşul decât Heather şi Morag. Confuzia asupra locului în care se aflau interfera cu clarviziunile lui Mairi, şi nu puteau afla încă unde se afla prada lor. Când traversaseră curcubeul lunar, nu se pregătiseră pentru un astfel de loc. Acum erau obosite şi flămânde. Kilturile lor erau murdare de noroi şi sfâşiate în vânătoarea prin parc şi pe străzi.

Ca şi surorile ei, Ailsa era o zână foarte frumoasă, cu o faţă mândră sub părul ciufulit. Îşi scoase sabia şi alunecă din copac până jos.

— Avem nevoie de mâncare şi băutură. Urmaţi-mă.

Seonaid, Mairi şi Rhona o urmară. Erau prudente, dar nu se temeau. Mairi adulmecă aerul.

— Femeia care le-a ajutat pe Heather şi Morag se află în apropiere. Simt asta. Adulmecă din nou. Şi acel bărbat de vizavi o urmăreşte.

Surorile MacLeod zburară deasupra străzii şi plutiră uşor în spatele lui Joshua.

***

Aelric culese nişte lalele, câteva narcise şi un mănunchi de cimbru sălbatic.

— Foarte drăguţ, spuse Aelis, ştiind că sunt pentru fiica vitregă a regelui. Sunt sigură că îi vor plăcea. Cu toate acestea, nu cumva ar trebui să munceşti din greu în bibliotecă, să afli cum să pui la cale faza următoare a revoltei ţăranilor?

— Aveau zi scurtă.

— Bine, spuse Aelis. Dar cred că preşedintele Mao tot a făcut ceva folositor, chiar şi într-o zi scurtă. Vino să mă ajuţi să tipăresc foile de propagandă.

În acea zi, inima lui Aelric nu fusese în revoluţie, deşi gaşca lui număra acum douăzeci de partizani. Îşi petrecu tot timpul gândindu-se la Marion, şi trimiţându-i mesaje secrete prin intermediul persoanei de legătură de la curte.

Douăzeci şi patru

Spre marele său disconfort, părul lui Dinnie crescu extraordinar de repede. Când Heather veni într-o zi cu un tub de vopsea albastră, se încuie în baie.

— Pleacă, îi strigă el prin uşă. Am suferit destul astăzi.

— De ce?

— Am învăţat toate cântecele de pe primele două albume ale lui Slayer.

— Mie mi-au plăcut, răspunse Heather, şi încercă să-l păcălească şi să-l şantajeze pe Dinnie să o lase să intre în baie.

— Ia te uită, spuse ea după aceea. Ce culoare splendidă.

Dinnie era oripilat.

— E îngrozitoare. Când am făcut învoiala, nu ai spus nimic de nicio coadă albastră.

— Am spus că voi face toţi paşii necesari. Nu e vina mea dacă tu ai ales să te îndrăgosteşti de o fată care iubeşte culorile tari, muzica psihedelică şi vopseaua de păr. Dacă te îndrăgosteai de o femeie de afaceri, te îmbrăcam în costum. Asta este, acum hai să te scoatem în lume, să vedem ce iese.

Coborâră scările. Dacă ar fi apărut Cal şi ar fi râs de el, Dinnie jură că i-ar fi dat una în cap, eventual i-ar fi aruncat-o pe Heather în cap.

Se duseră până la magazinul de produse alimentare sănătoase. Heather nu luă în seamă plângerile obişnuite ale lui Dinnie referitoare la ororile de burgeri vegetali sau cu alfalfa, şi se concentră să studieze reacţiile tinerelor la trecerea lui Dinnie. Au arătat aceste două tinerele din colţ o fărâmă de interes când a trecut pe lângă ele? Posibil.

Deşi era încă supraponderal, pierduse aproape jumătate din bărbia lui dublă. Ţinuta lui era mai bună şi, proaspăt ras, arăta cu câţiva ani mai tânăr. Heather îi interzisese să mai poarte vechii lui pantaloni maro, şi deşi încă nu găsise un înlocuitor potrivit pentru voluminoasa haină maro, fără îndoială arăta mult mai atrăgător. Heather era mulţumită. Cel puţin această parte a planului ei funcţiona bine.

— Aveţi un bănuţ, domnule? îl rugă un vagabond când trecură pe lângă el.

— Du-te dracu’, mârâi Dinnie.

Heather tuşi.

Dinnie îi aruncă nişte mărunţiş în pahar.

— Nu te face să te simţi mai bine? întrebă Heather, la care Dinnie mormăi un răspuns neinteligibil.

***

În Cornwall ploua şi era frig, dar în ateliere zânele erau bine îmbrăcate. Deşi nu mai erau libere, noile maşini crescură cu mult producţia şi existau mai multe pânzeturi pentru mantale şi pături.

Regele Tala ţinea o şedinţă cu Magris şi baronii săi, să discute despre comerţ. Zânele franceze de dincolo de Canal doreau să importe stofele lui Tala şi făcuseră o comandă impresionantă. Din păcate, această comandă nu mai putea fi onorată, întrucât Aelric distrusese fabrica. Discuţia fu întreruptă de vestea că mercenarii se întorseseră din America.

Tala era înfuriat de eşecul misiunii. Abandonă discuţia despre ratele de schimb şi insistă să se facă noi planuri de capturare a fugitivilor.

Magris era frustrat, el vroia cu nerăbdare să-şi pună în aplicare planul de a construi un mare district zânesc, pe care îl considera următorul pas logic în dezvoltarea societăţii lor.

Tala nu vru să îl asculte şi ceru ca Magris să ticluiască imediat o strategie de invazie generală a New Yorkului. Dacă va fi necesar, va trimite întreaga armată engleză de zâne peste Atlantic.

— Uită-te la foaia asta de propagandă! tună el. Îi proclamă pe Tulip şi Petal conducătorii de drept ai regatului zânesc din Cornwall! Ce s-ar întâmpla dacă aceste foi ar fi distribuite cu succes? Atâta timp cât ei sunt în viaţă, rebelul de Aelric poate oricând să ne facă necazuri.

***

Vânzătoarea de la magazinul de alimente sănătoase scotocea prin sertar să-i dea restul lui Dinnie. Acesta deschise gura să se plângă, dar observând privirea ameninţătoare a lui Heather, zâmbi şi aşteptă răbdător.

— L-ai recunoscut? întrebă vânzătoarea pe colega sa, după ce Dinnie plecă. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu-mi dau seama de cine.

— E un tip drăguţ, oricum. Frumoasă coadă.

Mergând pe First Avenue, Heather îl anunţă că poate nu era chiar atât de rău că o trântise pe Kerry pe scări. La urma urmelor, acum avea un motiv excelent să închege o conversaţie.

— Poţi să-ţi ceri scuze că ai fost un bădăran atât de neîndemânatic, iar apoi să conduci discuţia spre primele două albume ale lui Slayer. În timpul ăsta, asigură-te că observă noua ta frizură. O vei impresiona imediat.

Dinnie gândi că asta era un mod cam simplist de a vedea lucrurile, şi începu să se întrebe dacă zâna mai cuplase vreodată o pereche de îndrăgostiţi. Probabil pe idioţii satului din Cruickshank.

Cotind pe strada Fourth, le văzură pe Kerry şi Morag ieşind dintr-un magazin.

— Acum e şansa ta, şopti Heather.

Se întâlniră pe trotuar.

— Bună, Kerry, spuse Dinnie. Îmi pare foarte rău că te-am împins pe scări. A fost un accident.

— Nu-i nicio problemă. Îmi pare rău că te-am pocnit în faţă.

Urmă o scurtă tăcere.

— Tocmai am ascultat primele două albume ale lui Slayer. Faină muzică.

Kerry zâmbi încurajator. Din păcate, conversaţia lui Dinnie se opri chiar atunci. Nu ştia ce să mai spună. Zâmbetul lui Kerry îl paraliză complet, pentru că era un zâmbet foarte frumos.

Se priviră unul pe celălalt intr-o tăcere stingheritoare.

— Păi, foarte bine, spuse Kerry într-un final. Şi mie îmi plac.

— Exact, spuse Dinnie. Excelentă muzică.

— Da, aprobă Kerry.

— Trebuie să plec, spuse Dinnie şi plecă grăbit.

— De ce ai fugit? protestă Heather când ajunseră în apartament.

— Mă simţeam ca un idiot. Nu ştiam ce să spun. Mă înecam în propria-mi sudoare.

Heather îi spuse că aşa era obişnuit, dar în realitate nu o deranja că nu conversaseră prea mult. Ştia că viitorii îndrăgostiţi întotdeauna sunt puţin stingheri la început. Probabil Kerry prefera un bărbat mai timid decât unul foarte încrezut. Important era că făcuse primul pas.

Îl asigură pe Dinnie că era un început rezonabil.

— Planul meu merge de minune. Simt foarte bine că te place.

Heather abia aştepta să-şi pună în aplicare partea sa din învoială şi să câştige vioara.

De partea cealaltă a străzii, Kerry era oarecum fără vlagă după prima ieşire, de când se îmbolnăvise. Bău un ceai cu Morag.

— Îmi pare rău că nu m-am descurcat mai bine cu Dinnie, spuse ea. Dar mă simţeam puţin slăbită. Şi el pare o persoană cu care e dificil să conversezi.

— Nu-i nimic, Kerry. Cred că te-ai descurcat foarte bine. Ca să îl conving pe Dinnie că te-ai îndrăgostit de el, nu trebuie să fii prea entuziasmată la început. Ar putea intra la bănuieli. Va afla din proprie experienţă că femeile nu se îndrăgostesc imediat de el. Tu zâmbeşte-i în continuare, şi-l vom păcăli uşor. Abia aştept să-mi pun în aplicare partea mea de învoială şi să câştig vioara.

***

Surorile MacLeod stăteau în căruciorul lui Joshua, în timp ce acesta o urmărea pe Magenta pe strada 23 West şi apoi pe Sixth Avenue.

— Grăbeşte-te, şuieră Ailsa. Acum o prinzi.

Joshua mări pasul. Nu înţelegea prea bine de ce patru zâne scoţiene îi veniră în ajutor în cursa după Magenta, dar întrucât erau darnice cu whisky-ul lor şi viclene în obţinerea mâncării, erau binevenite să-l însoţească.

Douăzeci si cinci

Morag pornise şi ea la vânătoare după Magenta, dar era imposibil să o găsească într-un oraş atât de mare.

Se aşeză descurajată să urmărească nişte veveriţe în Madison Square.

— Bună, zâno.

Era Johnny Thunders.

Morag abia se abţinu să nu chicotească. Pentru ea, Johnny Thunders era deosebit de atrăgător şi îi părea rău că era de patru ori mai înalt ca ea, şi fantomă pe lângă toate astea.

— Pari tristă.

Morag îi povesti ultimele evenimente. Johnny o compătimi.

— Şi eu trec printr-o perioadă grea. Nu-mi găsesc chitara. Dacă aş trece pe lângă clădirea în care se afla, aş şti, dar a dispărut. Cu toate acestea, cred că te pot ajuta. Îmi amintesc că era în Chinatown un meşter care putea repara orice instrument. Hwui-Yin. Dacă te uiţi la el, nici n-ai zice că ştie ce este o chitară electrică, dar o dată a reparat una din chitarele mele preferate, după ce a fost aproape distrusă complet într-un concert la Mercer Art Center.

Morag scutură din cap. Îşi amintea acel nume.

— Nu pot să merg acolo, mă linşează zânele chineze.

— Prostii. Hwui-Yin mi-a fost bun prieten. Voi avea grijă să ajungi la el teafără. Suie pe umărul meu şi vom pluti până în oraş.

***

Cu ajutorul surorilor MacLeod, Joshua fu în stare s-o încolţească vicleneşte pe Magenta pe strada 14 West.

— Bun, Magenta. Dă-mi-o.

— Niciodată, Tissaphernes.

— Nu mai fă pe nebuna şi dă-mi-o.

Între timp, surorile căutau în sacoşa Magentei, sperând că Heather şi Morag mai erau încă acolo, dar ieşiră frustrate la suprafaţă.

— Unde sunt?

— Un nobil atenian nu-şi toarnă asociaţii, răspunse Magenta, cu îngâmfare.

— Pe bune? rânji dispreţuitor Joshua. Xenophon ar face-o. Ca atenian, era foarte legat de spartani.

— Asta nu are nicio legătură. A fost adus complet la standardele de conduită cerute unui atenian.

Plictisite, surorile MacLeod începuseră să se îndepărteze.

— Hei, spuse Joshua, unde plecaţi?

Xenophon, general renumit pentru arta sa militară, văzu în asta şansa sa. În timp ce Tissaphernes vorbea cu aliaţii lui, alergă după un taxi, forţă portiera şi dispăru în viteză.

— Deci unde sunt Heather şi Morag? bombăni Seonaid în timp ce pluteau până la etajul şase pe o scară de incendiu.

Niciuna dintre ele nu ştia. Va trebui să înceapă iar vânătoarea.

— Ce e asta, Rhona?

— O floare, răspunse cea mai tânără dintre surori, care nu era mereu la fel de serioasă ca celelalte. Am găsit-o în sacoşa bătrânei. Simt că e un lucru important.

Se uită veselă spre floarea cu trei boboci, cel mai plăcut lucru pe care-l văzuse de când ajunseseră în New York.

***

Heather era prost dispusă. Tocmai o văzuse pe Morag întorcându-se din ceea ce părea a fi fost o beţie sălbatică împreună cu un grup de zâne chineze.

— Nu înţeleg, se plânse către Dinnie. În Scoţia, ea era cea liniştită. Acum, nu-i ajunge să fie cea mai tare din parcare alături de Kerry, se duce să se distreze cu chinezoaicele. Cum a reuşit? Săptămâna trecută încercau să ne omoare. Cum de ea se distrează tot timpul, iar eu nu mai scap de tine?

— Bănuiesc că e din cauza firii sale plăcute, spuse Dinnie. Fără îndoială, îşi tratează prietenii mai bine, nu îi forţează să mănânce legume şi să asculte benzi nesfârşite cu Sonic Youth.

Heather nu era deloc încântată. Nu-i plăcea modul în care unele dintre zânele chineze o priveau pe Morag.

***

— Bună, Kerry, chiţăi Morag şi căzu beată pe podea. Ia ghici. Vioara mea este reparată de un tip deştept din Cartierul

Chinezesc. Este prieten cu Johnny Thunders. În plus, este prieten cu zânele şi le-am explicat totul şi acum ele mă iubesc. Săptămâna viitoare am patru întâlniri.

Mai mult, ţi-am adus un boboc de *Polygonum multiflorum,* mi-am amintit, isteaţa de mine, că apare în alfabetul tău. Creşte în China, dar zânele chineze au multe de-astea. Şi mai e ceva – se ridică într-un cot – Johnny Thunders mi-a cântat solo-ul de chitară din „Bad Girl”. Îl am acum în minte şi te voi învăţa când îmi trece mahmureala. Este un chitarist minunat. Ai văzut pe undeva o chitară Gibson Tiger Top din 1958? Nu?

Morag îşi strânse sub ea aripile şifonate şi îşi pierdu cunoştinţa.

***

— M-am săturat să fiu mereu singură, declară Heather. O să-mi fac şi eu câteva prietene printre zâne.

— Serios? Pe cine?

— Italiencele.

Dinnie râse.

— Mi-ai spus că te urmăreau pentru că le-ai jefuit banca.

— O să îndrept situaţia.

Heather se aşează în faţa oglinzii, scuipă pe ea să o şteargă de praf, apoi luă un pieptene mititel de fildeş din buzunar. Trebuia să-şi aranjeze părul, să-l pieptene până când şuviţele roşcate şi aurii îi ajung la talie.

— Ce ai de gând să faci? Să te târăşti în genunchi şi să-ţi ceri scuze?

— Nu, răspunse Heather. O zână MacKintosh nu are nevoie să se târască în genunchi şi să-şi ceară scuze pentru a îndrepta o mică neînţelegere. O să aflu cine sunt cei mai importanţi tribul italian, apoi o să flirtez cu ei.

— O să flirtezi cu ei?

— Exact. Merge de fiecare dată.

Douăzeci si șase

În Central Park, Maeve îi instruia pe Tulip şi Petal cum să mânuiască sabia.

— Parează. Fandează. Parează. Fandează.

Tinerele zâne engleze parau şi fandau.

Brannoc şi Padraig împărţeau o pipă sub un copac. Noua lor casă, la capătul sudic al Central Parkului, lângă lac, era mai zgomotoasă decât cea anterioară, dar începuseră să se obişnuiască cu prezenţa oamenilor.

— N-are sens să fii mereu indispus din cauza lui Petal, spuse Padraig. I-ai spus că o iubeşti?

Brannoc nu îi spusese. Şi nici nu intenţiona să-i spună.

— Nu poţi să-ţi petreci restul vieţii ascuns într-un copac, cântând melodii triste din fluier, eşti de acord?

Brannoc nu vedea de ce nu s-ar putea. Era într-o ţară străină, tânjind după o zână care îşi petrecea jumătate din timp făcând sex cu fratele ei. Ce altceva era de făcut? Îşi îndreptă privirea spre lecţia de scrimă, simţind oarecum că şi el ar fi putut să o înveţe pe Petal la fel de bine, dar nu avusese ocazia.

Maeve îl lovi pe Tulip în cap cu latul sabiei, după ce acesta încercase timid să-i pareze atacul.

— Nu e bine deloc, strigă ea. Imposibil. Dacă aş fi încercat să parez în felul ăsta atunci când m-au atacat trei firbolgi în Connacht, nu ar fi ştiut dacă să-mi taie capul sau să se tăvălească pe jos de râs.

— De ce te-au atacat? gâfâi Tulip, încercând să-şi tragă răsuflarea.

Maeve ridică din umeri.

— Firbolgii sunt creaturi imprevizibile.

— Mai ales când îi înşeli la zaruri, strigă Padraig.

— Întocmai, râse Maeve. Mai ales când îi înşeli la zaruri. Dar ei m-au înşelat mai întâi. Şi a fost o luptă puternică, chiar dacă s-a stârnit de la un joc de zaruri. Ne-am bătut cu săbiile, pumnalele, sfredelurile şi trucurile magice în trei ţinuturi până au abandonat

şi au fugit. Mâinile mă dureau şi îmi sângerau atât de tare, încât abia după trei săptămâni am mai putut face muzică.

Şi astfel m-am întâlnit cu Padraig, serios, aşa cum mi-a spus mai târziu, încerca de luni întregi să-mi reţină atenţia, dar nu se putea face auzit din cauza cimpoiului meu.

Lecţia de scrimă încetă, şi Maeve veni să cânte alături de Padraig. Petal şi Tulip plecară în tufişuri. Brannoc se simţi abandonat ca de obicei şi-şi luă zborul, singuratic. Aripile albe ale lui Petal arătaseră deosebit de atrăgătoare în timp ce se duela, dar asta nu făcu decât să-l deprime şi mai tare.

Cu toate acestea, nu era atât de deprimat ca zânele aflate de partea cealaltă a oceanului, în Cornwall. Toate erau recrutate în armată. Tala pregătea o armată imensă de zâne care să traverseze Atlanticul, să înfrângă orice zână străină găsită şi să-i captureze copiii.

Peste tot era numai suferinţă. Şepcile Roşii cu dulăi supravegheau regatul invizibil şi orice rezistenţă era imediat înfrântă.

Magris subliniase întotdeauna că nu era obligatoriu ca zânele să lucreze în ateliere. Era adevărat, însă le era interzis să plece din Cornwall, şi întrucât tot pământul zânelor era acum în mâinile proprietarilor de pământ, nu aveau cum să-l cultive sau să adune ceva de mâncare, şi aveau de ales între a munci pentru un salariu sau a muri de foame.

Acum, că se strângea armata, războaiele de ţesut se opriseră şi producţia nu mai înainta.

Zburând spre nord prin parc, Brannoc ar fi ştiut că lucrurile stau prost în Anglia, dacă s-ar fi gândit la asta, dar era prea ocupat să se gândească la Petal pentru a-l mai interesa şi altceva. Simţea o dorinţă fierbinte să îşi înfăşure aripile în jurul ei şi să o ducă într-un vârf de copac. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Era prea politicos. De asemenea, Petal ar fi protestat puternic.

Se opri nefericit pe o ramură şi zări sub el patru zâne negre dormind în iarbă. Primul lui impuls a fost să fugă.

Ba nu, gândi el. Nu voi fugi. E stupid să ne duşmănim. Mă duc să vorbesc cu ele.

Maeve şi Padraig, aşa cum se obişnuia printre zâne, îşi petrecură tot restul zilei dormind, abia la asfinţit se treziră şi începură să cânte.

Se treziră, se sărutară, îşi turnară puţin whisky. Petal şi Tulip îşi făcură apariţia de după nişte tufişuri şi veniră lângă ei.

— Unde e Brannoc?

Nimeni nu ştia.

O cerşetoare îşi împingea pe furiş căruciorul prin boscheţi, privind atentă în stânga şi în dreapta. Zânele erau interesate. O mai văzuseră de câteva ori, şi de fiecare dată când trecea, un bărbat la fel de ciudat venea în urma ei.

O siluetă de zână plonjă prin crengile de sus, pluti pentru o secundă, apoi se prăbuşi cu o pocnitură surdă la pământ.

— Brannoc! Ce s-a întâmplat?

Brannoc se ridică slăbit pe coate.

— M-am întâlnit cu zânele negre, murmură el.

— Te-au lovit tare?

— Nu, icni Brannoc. Ne-am împrietenit. Dar aveau o băutură foarte puternică.

Căzu brusc la pământ, şi începu să sforăie.

O briză uşoară făcu să se înfioare parcul.

Douăzeci şi şapte

Dinnie îşi trase pe el geaca zdrenţuită de piele, în stilul lui neîndemânatic, apoi privi dezgustat în oglindă. Această haină, obiectul unei alte dispute amare între el şi Heather, fusese aleasă special pentru el de către zână dintr-un magazin cu haine second-hand aflat vizavi de poşta de pe strada Canal.

În timp ce se aflau acolo, Heather privea cu interes pereţii poştei, pe care erau lipite afişe ale FBI-ului cuprinzând detalii despre câţiva criminali căutaţi.

— Hm, gândi ea, studiind feţele împietrite ce o priveau. Ţara asta se află într-o situaţie gravă. Vă trebuie un sergent MacBain din Cruickshank. El ar face ordine. Le-ar arde câteva scatoalce.

— Excelentă soluţie, spuse Dinnie, sarcastic.

Dinnie nu-şi dorea o geacă de piele, dar Heather îl păcăli cu abilitate să o cumpere. În acea zi, răbdarea zânei era chiar mai firavă decât de obicei, întrucât era încă mahmură după petrecerea cu noile sale prietene italience. Se simţise rău toată dimineaţa, deşi insistase în faţa lui Dinnie că se întâmpla doar pentru că nu era obişnuită cu pastele. Se certară puţin, cumpărară geaca şi apoi se întoarseră acasă.

În seara aceea, Dinnie urma să aibă prima întâlnire cu Kerry. Nu fusese dificil de aranjat, deşi Dinnie trecuse printr-un război al nervilor la limita cu un atac complet de panică, atunci când Heather îl manipulase. Îl dusese la magazinul unde se afla şi Kerry, apoi îi şopti în ureche că ori îi cere chiar în acel moment o întâlnire, ori pleacă imediat cu vioara.

— Şi pot zbura spre camera ta mai repede decât poţi urca tu scările.

Spre uimirea lui Dinnie, chiar şi după ce îngăimă ceea ce trebuie să fi fost cea mai stângace şi neispititoare invitaţie din istoria omenirii, Kerry acceptă voioasă.

Urmau să se întâlnească în acea seară la ora zece şi să meargă să asculte nişte muzică într-un club. Dinnie era extrem de încântat, dar şi foarte nervos.

De partea cealaltă a străzii, Morag era şi ea încântată.

— Mulţumesc, Kerry, spuse ea. Mi-ai făcut o mare favoare. Eşti sigură că nu te deranjează prea tare să ieşi cu el?

Kerry scutură din cap.

— Este în ordine, Morag. În orice caz, vor fi mulţi dintre prietenii mei la club, aşa că nu mă voi plictisi.

— Nu vei fi foarte nefericită să apari într-un local monden cu un grăsan neîndemânatic după tine? N-aş vrea să-ţi ruinez credibilitatea.

— Nu, este în regulă, promise Kerry. Oricum, zilele astea nu a arătat prea rău. Se pare că a slăbit foarte mult.

— Şi i-a crescut o coadă foarte frumoasă.

Cât timp Kerry era la întâlnire cu Dinnie, Morag urma să-şi ia vioara de la Hwui-Yin. Intenţiona să le arate zânelor chineze ce poate face o violonistă scoţiană.

***

Palatul regelui Tala era construit din copaci care crescuseră înlănţuiţi pentru a forma camerele şi curtea. Odinioară un loc plăcut şi deschis, era acum întunecos şi aprig păzit.

Aelric se furişă tăcut pe lângă paznici. Avea pe el o substanţă care îi făcea aura mai greu de zărit de alte zâne, şi parfumul nedetectabil de câinii de pază.

Se căţăra iute într-un stejar solid, unde ştia că este dormitorul lui Marion, şi se uită prin fereastra acoperită de frunze.

Marion avea părul negru lung acoperit de mărgele albastre. Acesta îi cobora ca o pelerină până la coapse. Era în dormitor, cânta un cântec pentru păstrarea unei flori tăiate. Aelric murmură o scurtă rugăciune către Zeiţă şi sări înăuntru.

***

Heather petrecu prima parte a serii simţindu-se în culmea fericirii, întrucât planul ei funcţiona de minune şi în curând vioara MacPherson va ajunge în mâinile sale, iar în a doua parte a serii fu cuprinsă de disperare, când îşi dădu seama că Dinnie va strica probabil totul.

Stabilirea unei întâlniri cu Kerry mersese foarte bine, dar în continuare totul depindea de el, şi nu era un bărbat care să inspire încredere. Se cutremură gândindu-se la lucrurile îngrozitoare pe care le-ar putea face Dinnie la întâlnirea cu Kerry. S-ar putea îmbăta, şi când era beat berea i se scurgea pe

bărbie. Asta nu era o privelişte prea plăcută. Ar putea să piardă brusc controlul asupra apetitului său şi să fie cuprins imediat de nevoia de a cumpăra şi mânca o pungă uriaşă de biscuiţi cu alune şi fistic. Mai făcuse asta şi altădată, şi nici asta nu era o privelişte prea plăcută.

Ar putea face lucruri şi mai grave. I-ar putea insulta pe prietenii lui Kerry. I-ar putea înjura pe cerşetorii de pe stradă. Ar putea striga cuvinte de ocară către membrii formaţiei, deşi lui Kerry îi plăceau. Ar putea fi prea zgârcit ca să ia un taxi spre casă. Lui Kerry nu i-ar plăcea niciunul din lucrurile astea.

Cel mai rău dintre toate, ar putea încerca să o pipăie, lucru pe care Heather i-l interzisese în mod expres atunci când ieşea pe uşă, dar care o preocupa teribil.

— Dacă o pipăi pe această tânără la prima întâlnire, s-a sfârşit, îi spusese ea în timp ce ieşea. Să nu o pipăi. Nu-i va plăcea. Distracţie plăcută.

Ei bine. Acum nu putea face nimic, decât să aştepte. Zbură către bar să bea ceva şi să urmărească meciul de baseball.

Încălzită după câteva pahare, lucrurile nu îi mai păreau a sta chiar atât de prost. Ştia că Dinnie nu e perfect, dar eşecurile lui era esenţiale pentru planul ei. Era conştientă că un Dinnie perfect ar fi plictisitor, iar asta ar fi aproape la fel de rău ca în cazul în care Dinnie se purta îngrozitor. Heather avea încredere că recentele schimbări pe care le efectuase în comportamentul lui îl făceau mai atrăgător, deşi era încă destul de necioplit.

— Dacă stai să te gândești, este un plan al naibii de subtil, îşi spuse ea, în timp ce aplauda o lovitură reuşită a Yankeilor, care avansă jucătorul de la prima la a treia bază. Şi va avea succes.

***

— Da, căzură de acord zânele chineze care o înconjuraseră pe Morag şi o îmbuibau cu băutură. Planul prietenei tale de a câştiga Premiul Comunităţii Artistice de pe Strada East Fourth pare sortit succesului. Desigur că vom încerca să o ajutăm. Adune o listă cu florile care îţi trebuie şi le vom găsi. Şi o vom căuta şi pe Magenta asta care se crede Xenophon şi vom încerca să-i luăm macul.

Atrase de această vizitatoare în culori vii de peste ocean, erau dornice să-i fie pe plac.

— Sunteţi foarte de treabă, spuse Morag, mai înghiţind câteva beri chinezeşti. În timpul ăsta, aţi putea să vă uitaţi şi după o chitară Gibson Tiger Top din 1958, care are numele lui Johnny Thunders scrijelit pe spate.

— Ne-am uitat deja, spuseră chinezoaicele. Când fantoma lui Johnny Thunders te-a adus aici, ne-a cerut să îl ajutăm, şi îl vom ajuta. Am fost admiratoarele lui de când a înregistrat „Chinese Rocks”, deşi ştim că Dee Dee Ramone pretinde că a compus-o.

***

Aelric se alătură găştii sale, care număra acum treizeci de membri, la timp pentru raidul de noapte. Jumătate din ei urma să însceneze un atac asupra unui hambar de cereale, pentru a distrage atenţia mercenarilor care îi urmăreau, iar cealaltă jumătate urma să dea atacul real asupra noii fabrici de armament a lui Magris, unde se produceau în număr alarmant săbii, scuturi şi suliţe.

— Aşadar, întrebă Aelis, prinzându-şi platoşa în catarame, cum a fost întrevederea cu fiica vitregă a regelui?

— Minunată. I-am spus că o iubesc.

— Şi ea ce a spus?

— A spus că sunt un rebel dezgustător, care distruge regatul preaiubitului ei tată, şi că ar trebui să mi se taie capul.

Apoi a scos un cuţit şi m-a atacat, în timp ce îşi striga gărzile. Este o zână foarte descurcăreaţă.

Cele două grupuri se pregăteau de plecare.

— Şi deci ăsta e sfârşitul idilei tale?

Aelric părea că suferă.

— Bineînţeles că nu. O zână tânără şi pasională ca mine nu se lasă descurajată de un fleac precum un atac cu cuţitul. Va trebui doar să găsesc o cale de a-i cuceri inima. De exemplu, are o colecţie imensă de flori presate. Le-aş putea fura şi apoi refuza să i le înapoiez dacă nu se îndrăgosteşte de mine.

Aelis clătină din cap.

— Aelric, asta e o mare prostie. Eşti un bun conducător de rebeli, dar ca îndrăgostit eşti groaznic. Ceea ce trebuie să faci este să îi topeşti inima apărând cu o completare spectaculoasă la colecţia ei.

***

Heather îi spusese lui Dinnie că putea presupune din toate punctele de vedere că fata se îndrăgostise de el, atunci când îl luă în braţe şi îl sărută pasional, fără să i se fi cerut aşa ceva. După părerea ei, asta reprezenta un punct de cotitură convenabil, iar Dinnie fu de acord, în lipsă de ceva mai bun.

Îl auzi tropăind pe scări. Panica îi crescu în piept. Făcuse ceva îngrozitor şi Kerry nu mai vroia să-l vadă niciodată.

— Ei, cum a fost? întrebă ea.

— A ieşit bine, spuse Dinnie. Fără îndoială, era mulţumit de el însuşi.

— Bine?

— Da, bine.

Petrecuseră o seară plăcută alături de prietenii lui Kerry, înainte de a merge să asculte o formaţie într-un mic club de pe Avenue C. Pretinsese că îi place acea formaţie, întrucât erau prietenii lui Kerry, şi cei doi se înţeleseseră bine întreaga noapte.

— Nu v-aţi certat?

— Nu.

— N-a arătat niciun semn de dezgust?

— Nu.

— Vreun semn de atracţie sexuală între voi?

— Da, cred că da. Am stabilit să ne mai întâlnim.

Heather îl bătu veselă pe umăr. Dinnie era deopotrivă încântat. În timp ce-şi scotea geaca de piele, se gândi că nu e chiar o geacă rea, iar Heather îl complimentă pentru coada sa. Îi mulţumi lui Heather pentru prima dată, apoi se aruncă în pat, să viseze fericit la următoarea lor întâlnire.

— A fost bine, îi spuse Kerry lui Morag. Nu am avut nicio problemă. M-am simţit bine alături de Dinnie. Nu cred că i-a plăcut foarte mult formaţia, dar a vorbit politicos despre ei. Uneori chiar m-a făcut să râd. Mi-a plăcut de el.

Douăzeci şi opt

Magenta se aşeză să se odihnească în Stuyvesant Square. Nu era pentru prima dată când îşi dorea să aibă mai mulţi arcaşi în armata sa. Aceşti demoni înaripaţi care zburau alături de perşi erau o ameninţare îngrozitoare.

O familie numeroasă se adună pe băncile din faţa ei, şi discutau aprins despre una sau alta.

Un bărbat slab, de vârstă mijlocie, care nu lua parte la discuţii, încerca să-şi încurajeze tânărul nepot să boxeze. Îl trăgea în continuu de mânecă, să îi atragă atenţia, apoi se prefăcu că îl loveşte şi ridică garda, dar nepotul nu era interesat şi îşi întoarse privirea în altă parte. Unchiul nu se descurajă şi insistă să-i arate copilului cum să boxeze. În cele din urmă, băiatul fugi în braţele mamei sale. Cu mintea în altă parte, aceasta scuipă într-o batistă şi îl frecă pe faţă. Unchiul îi privi oarecum dezgustat şi-şi căută o altă victimă.

Magenta îşi aminti vag de părinţii ei, care încercaseră să îi impună să facă lucruri care nu îi plăceau, apoi scotoci în căruciorul său. Rezervele se împuţinaseră. Nu avea bani pentru cocktailul Fitzroy, şi la ultima luptă pierduse preţioasa floare cu trei boboci. Asta o necăjea teribil. În Grecia, această floare rară i-ar fi adus o mulţime de bani, şi astfel ar fi fost în stare să le plătească mercenarilor săi o primă destul de frumuşică. Deja aceştia începuseră să mormăie că nu erau plătiţi.

Acum, armata nu mai avea aproape nimic. În căruciorul său nu se mai afla decât reţeta pentru cocktail, un maldăr de ziare vechi, oglinda Bhat Gwa şi cele două bucăţi de chitară pe care le găsise după o încăierare la festivalul din Tompkins Square.

***

Cu numai o săptămână înaintea zilei judecăţii, producţia lui Cal, „Visul unei nopţi de vară”, făcea progrese simţitoare. Cei patru îndrăgostiţi colindau pădurile imaginare, pierduţi în confuzia lor emoţională. Puck dansa în sus şi în jos, împrăştiind uimire, în timp ce Oberon şi Titania, regele şi regina zânelor, se certau în privinţa băiatului indian.

Cal era deosebit de mulţumit de noua actriţă care o interpreta pe Titania. Tânăra din Texas, care servea într-un restaurant, era strălucitoare şi carismatică în costumul său, şi în ochii lui Cal era leită Regina Zânelor.

— E o proastă, gândi Heather îmbufnată, privind din culise. Arată mai degrabă a tocăniţă decât a Regina Zânelor.

Pentru Heather, această actriţă, ca şi ceilalţi interpreţi neîndemânatici ai rolurilor de zâne, erau o insultă.

***

Zânele chineze, pătrunse de spiritul festivalului – adică bete – primiră veşti îmbucurătoare de la cercetaşi.

— Am localizat-o pe bătrâna cu numele Magenta. Mai degrabă, pe tânăra musculoasă care pare bătrână, pentru că e foarte murdară. Am încercat să-i examinăm sacoşa, dar nu am avut succes, pentru că a avut atâtea contacte cu zânele, încât acum ne poate vedea.

Cu toate acestea, înainte de a ne ataca cu pietre, am apucat să zărim în sacoşă preţioasa oglindă. Probabil a găsit-o tot atunci când a găsit şi macul. Mai mult, în sacoşa ei se află şi două bucăţi dintr-o chitară veche.

Morag îşi linse buzele de bere.

— Ar putea fi această chitară…

— Cine ştie? Evident, această femeie are o importanţă cosmică. Modul în care adună toate aceste obiecte, vitale pentru ea, face parte dintr-un plan mai mare.

Morag sări şi-şi scoase sabia.

— Atunci, să mergem să le luăm.

Chinezoaicele erau puţin şocate de gestul ei. Îi explicară că ele erau zâne bune, şi nu puteau să-i jefuiască pe oameni atunci când aveau chef. Morag se calmă. Uitase complet partea asta. Presiunea marelui oraş era de vină.

— Va trebui să mergem şi să ne tocmim pentru ele.

Douăzeci și nouă

Morag avea întâlnire cu trei zâne chineze, Heather avea întâlnire cu patru zâne italiene, iar Dinnie urma să meargă la cumpărături cu Kerry.

— La cumpărături? spusese el, oarecum timid, când ea apăruse la uşa lui.

— Nu-ţi place să mergi la cumpărături?

— Îmi place la nebunie, spuse Dinnie, minţind cu atâta convingere, încât chiar şi Heather dădu din cap în semn de aprobare.

— Bun. Atunci să mergem.

Mai întâi, intrară într-un magazin cu haine psihedelice de pe strada Ludlow. Se dovedi un mare succes pentru Morag, care o întrebă pe Kerry dacă ar putea să-i facă şi ei o geantă de umăr cu volănaşe, o haină multicoloră, ochelari de soare roz cu roşu, colanţi ecosez şi o bandană cu steagul Confederaţiei pe ea. Kerry spuse că se va strădui. Pentru Dinnie, operaţiunea nu a avut un succes atât de mare, însă se prefăcu foarte bine.

Apoi, Morag ieşise cu zânele chineze, să o caute pe Magenta.

Râseră, vesele, când le spuse poveşti despre Scoţia, şi îşi arătară compasiunea pentru că fusese silită să plece în exil. Ştiau şi ele ce însemna să fii un fugar; în China, familiile lor suferiseră foarte mult, iar oamenii alături de care traversaseră oceanul, fugeau de asemenea din calea persecuţiei.

— Cu toate acestea, spuse Shau-Ju, nu înţeleg de ce nu le-ai dat pur şi simplu imediat înapoi bucăţile din steagul MacLeod. Cu siguranţă nu te-ar mai fi urmărit.

Morag scutură din umeri, spunând că membrii familiei MacLeod nu era chiar atât de rezonabili.

Heather, încrezătoare acum că Dinnie nu va comite nicio prostie cu Kerry, se hotărî să se distreze alături de zânele italiene. Cei patru posibili amorezi îi arătară străzile aglomerate din Mica Italie, unde trotuarele din faţa restaurantelor erau pline de mese, dar şi străzile liniştite aflate mai în nord, unde din anumite motive existau magazine care vindeau arme.

Heather se uită în vitrina blindată şi se înfioră.

— Dacă surorile MacLeod inventează vreodată astfel de lucruri, sunt terminată.

— De ce nu le înapoiezi pur şi simplu bucăţile din steag? întrebă Cesare, dar Heather nu-i putu da un motiv convingător, în afară de faptul că familia MacLeod nu era deloc rezonabilă şi le-ar fi alungat.

Kerry îl purtă pe Dinnie prin toate magazinele sale preferate de haine din East Village. Apoi porniră spre casă, oprindu-se şi la magazinul de produse sănătoase.

— Cu siguranţă tipul ăsta arată trăsnet, spuseseră vânzătoarele după ce ieşiră.

— Se pare că şi-a găsit o fată drăguţă.

Vânzătoarele era uşor dezamăgite.

— Aveţi un bănuţ? întrebă cerşetorul din stradă.

Dinnie îi dădu cinci monezi de 25 cenţi, patru monezi de 5 cenţi şi opt monezi de 10 cenţi, şi se scuză că nu avea mai mult mărunţiş.

***

— Nu, spuse Morag. Îţi dau cuvântul că nu facem parte din cavaleria persană. Nu suntem nici duşmănoşii membri ai tribului Carduchian. Nici inamicii din ţara Drilae-ilor, sau războinicii lui Macrone. Nu suntem nimic din toate astea. Suntem zâne scoţiene şi chineze.

— Ha, ha, ha, râse Magenta. Nu fi ridicolă.

***

— Nu-i minunat să fim vizitaţi de zâne? spuse Kerry.

— Cu adevărat minunat, răspunse Dinnie, gândindu-se că încă o minciună nu mai conta.

— Dar îmi pare rău că Heather şi Morag au trebuit să fugă din Scoţia.

Dinnie ridică din umeri. Nu înţelesese niciodată de ce nu le înapoiase pur şi simplu bucăţile de steag, şi îi spuse asta şi lui Kerry.

— Păi, spuse Kerry, cred că bucăţile au pentru ele o valoare sentimentală prea mare. Nu ar suporta să se despartă de ele.

— Valoare sentimentală?

***

— Negocierile nu au mers bine, o informă Morag pe Kerry mai târziu. Magenta a refuzat cu desăvârşire să ne dea chitara, care bănuiesc că e chitara Gibson din 1958 a lui Johnny Thunders. Oricum, după multă muncă de lămurire, timp în care a continuat să mă considere agent al lui Tissaphernes şi m-a ameninţat că îşi pune hopliţii pe mine, indiferent de consecinţe, a fost de acord în cele din urmă să ne dea oglinda Bhat Gwa, pentru o cutie cu cremă de pantofi, o sticlă de alcool metilic şi o pungă de diverse ierburi şi condimente.

— Iar macul?

— L-a pierdut.

Kerry nu fu deloc surprinsă să audă asta.

***

Heather se rostogoli în camera lui Dinnie, beată criţă. Abia după patru încercări reuşise să se caţere pe fereastră.

Dinnie se uita la televizor. Merse clătinându-se până la el şi îl bătu voioasă pe umăr.

— Hei, Dinnie, bătrâne, se entuziasmă ea. Italienii ăştia ştiu cu siguranţă cum să distreze o fată. Cum a mers cu Kerry?

Dinnie păru că se scufundă în fotoliu, fără să-i răspundă.

— Ei, bine?

— A plecat vijelioasă şi prost dispusă. Nu cred că vrea să mă mai vadă vreodată, răspunse el într-un final.

Pe Heather o cuprinse groaza.

— Dar vă înţelegeaţi atât de bine. Ce s-a întâmplat?

Îi luă ceva timp până îl convinse pe Dinnie să-i povestească. Aparent, Kerry îi spusese lui Dinnie că, după părerea ei, motivul pentru care Morag şi Heather refuzau să renunţe la fragmentele de steag era acela că le folosiseră drept pături prima dată când au făcut sex.

Sentimentalismul acestei poveşti o lăsase pe Kerry cu ochii umezi. Din păcate, Dinnie îşi lăsă capul pe spate şi râse zgomotos înainte de a spune că ştiuse dintotdeauna că erau nişte zâne lesbiene perverse, şi nu era de mirare că fuseseră alungate din Scoţia. Probabil vor fi alungate şi din Statele Unite, de asemenea.

— După aceea, Kerry s-a supărat.

Heather îl boscorodi pe Dinnie pentru că îşi bătuse joc de sentimentele lui Kerry, folosind cuvintele cele mai grele, timp îndelungat.

— Acum chiar ai stricat totul. Noapte bună.

Treizeci

Heather se trezi cu o mahmureală groaznică. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să stea în patru labe.

— Parcă aş avea capul cât o minge de tenis, gemu ea, şi se târî încet pe covor spre baie, cu aripile atârnându-i fără vlagă pe lângă ea. Îşi promise că pe viitor va bea numai whisky şi va evita complet vinul.

Dinnie fu trezit de o serie de gemete şi gâlgâieli.

— Bună dimineaţa, Dinnie, spuse Heather, târându-se înapoi în cameră. Tocmai am vomitat în cabina ta de duş.

— Sper că ai curăţat-o.

— Eram prea slăbită ca să ajung la robinet. Dar nu te îngrijora, voma de zână miroase cu siguranţă bine pentru oameni. Fă-mi o cafea.

Zâna-ciulin era prost dispusă, pe de o parte pentru că era atât de mahmură, iar pe de altă parte pentru că părul ei arăta groaznic.

— E un aer împuţit aici. Îmi strică look-ul.

— Ar ajuta dacă nu te-ai mai târî prin rigole spre casă, comentă Dinnie.

Heather îi spuse scurt să tacă.

— Dacă ar fi să mă gândesc la un mod de a recuceri afecţiunea lui Kerry, voi avea nevoie de concentrare totală. Şi lasă-mă să-ţi spun că e o problemă dificilă, suficientă pentru a chinui chiar şi o specialistă ca mine. Nu numai că ai insultat-o pe Morag, prietena lui Kerry, dar le-ai insultat pe toate prietenele ei lesbiene, atunci când le-ai numit perverse. În plus, ai râs de ea pentru că era sentimentală, şi nu-i va plăcea asta.

Mai rău, ţi-ai dat arama pe faţă, şi nicio femeie nu va dori să rişte să se mai întâmple asta a doua oară.

Se impune o gândire intensă. Cu alte cuvinte, azi ţine-ţi gura aia mare şi lasă-mă în pace.

***

Aelis şi Aelric stăteau umăr la umăr, înfruntând mercenarii lui Tala. Aelric avea o sofisticată tehnică de luptă cu două săbii, şi

se putea apăra chiar şi de mercenarii experimentaţi, iar Aelis la fel, dar rebelii erau depăşiţi numeric şi se aflau în dificultate.

După ce fură surprinşi într-un raid la staule, încercau acum să ajungă la siguranţa oferită de castelul Tintagel.

Aelric se repezi spre adversarul său, obligându-l să se retragă.

— Refuz să mor fără să fi primit un sărut de la Marion, suspină el, respirând greu.

— Pentru numele Zeiţei, se plânse Aelis, vrei să nu mai pomeneşti de târfa aia şi să te concentrezi asupra luptei în timp ce eu fac să apară ceaţa.

Aelric şi ceilalţi se adunară în jurul lui Aelis, pentru a o proteja în timp ce aceasta făcea să apară ca prin farmec o ceaţă, care îi ajută să scape.

***

În Central Park, lucrurile erau mult mai calme acum, când Brannoc se împrietenise cu zânele ghaneze. Le explicase acestora cu succes cine erau ei, de unde veneau şi de ce, şi îşi cerură scuze pentru neînţelegerile din trecut.

Ca nişte fiinţe milostive ce erau, ghanezele acceptară aceste explicaţii şi scuze, şi acum cele trei zâne engleze şi două irlandeze puteau să vină şi să plece după placul inimii. Maeve, Padraig, Petal şi Tulip vizitau adesea Harlem-ul. Brannoc de asemenea, dar destinaţia lui preferată era sub un tufiş, alături de noua sa prietenă, Ocarco, o zână cu pielea neagră, aripile negre, ochii negri, cadoul potrivit pentru a înveseli inima bietului străin măcinat de dorul de casă.

Toată lumea era fericită, în afară de Okailey, bătrâna înţeleaptă a tribului. Adulmecă aerul şi nu-i plăcu. Simţi un parfum ciudat venind de undeva. O nelinişte a briza uşoară care bătea dinspre vest. Deşi se descurcaseră relativ uşor cu mercenarii, nu credea că necazurile lor se sfârșiseră.

Le împărtăşi zânelor din parc presimţirile sale şi le ceru să îi spună tot ce ştiau despre Tala, regele din Cornwall.

— Crezi cu adevărat că ar putea năvăli aici?

Nimeni nu ştia cu siguranţă, dar era posibil. Vrăjitorul lui, sau tehnicianul, aşa cum îi plăcea să fie cunoscut, putea trimite oricâte curcubeie lunare peste ocean, dacă dorea, destule pentru o armată întreagă.

Erau o sută cincizeci de zâne ghaneze. Insuficiente pentru a ţine piept unei asemenea invazii.

— Dar zânele italiene şi chineze?

Okailey admise că nu cunoştea numărul acestora, dar se îndoi că vreun trib era mai numeros decât al ei. Traiul în parcurile oraşului nu părea favorabil creşterii populaţiei. Era imposibil ca numărul lor să crească.

— Nu văd cum am putea aduna mai multă populaţie decât Tala.

Studiară perspectiva pătrunderii întregii armate de zâne engleze în Central Park. Era un gând înfiorător.

— În orice caz, spuse Okailey, trebuie să hotărâm ce vom face dacă se va întâmpla aşa. Poate nu vom avea încotro şi va trebui să fugim. Dar cred că ar trebui să aflăm ce gândesc celelalte zâne din New York. Nu avem niciun contact cu ele, dar m-am hotărât, voi merge pe teritoriul lor şi le voi vorbi.

— Ciudat, spuse Padraig, unele zâne au venit aici împreună cu oamenii din Ghana, China şi Italia, dar niciuna din Irlanda. Ştiu că mulţi irlandezi au venit la New York. Oare de ce nu i-a însoţit nicio zână irlandeză?

— Poate nu puteau renunţa la frumoasele păduri şi pajişti verzi, sugeră Maeve.

— Poate erau prea bete ca să urce pe vapor, sugeră Brannoc.

— Ce vrei să spui? întrebă ţâfnoasă Maeve. Okailey îi opri, înainte de a începe să se certe. Aura ei era deopotrivă puternică şi liniştitoare, şi era greu să te enervezi în prezenţa ei.

Plecă să se pregătească pentru călătoria spre sud, spre Mica Italie şi Cartierul Chinezesc. Nemulţumită de remarca lui Brannoc, Maeve îi anunţă că pleacă să caute câteva zâne irlandeze.

— Dacă mai sunt aici şi alţi O'Brien, atunci nu va trebui să ne temem de armata din Cornwall.

***

Heather îşi petrecu toată ziua bombănindu-l pe Dinnie sau încercând să găsească o cale de a recuceri inima lui Kerry. Când Dinnie începu să cânte la vioară, îi strigă câteva cuvinte urâte despre neîndemânarea lui, spunând că Morag avusese dreptate, era o ruşine pentru clanul MacKintosh, şi dacă ceea ce cânta el

era „Diavolul printre croitori”, atunci ea era o farfurie cu terci de ovăz.

Când Dinnie ascultă caseta cu Bad Brains, îi spuse că, dacă nu îi plăcea, era din cauză că valoarea muzicii depăşea capacitatea de înţelegere a creierului său mic, şi mai bine s-ar duce să mai exerseze la vioară.

În concluzie, era o zi tensionată. Heather deschise canalul de baseball şi îl închise, frustrată, când managerul Yankeilor fu învins într-o dispută cu arbitrul. Gemu tare că nu putea găsi măcar un strop de whisky bun pe undeva, şi mai mult sau mai puţin îl acuză pe Dinnie că era personal de vină pentru producţia de Jack Daniels.

Porni iar canalul de baseball, la timp ca să îi vadă înscriind pe cei de la Red Sox.

— Ah, la naiba. Ce zi tristă. Şi nu ştiu ce ar trebui să faci în continuare. Eşti un idiot, Dinnie, şi nu o vei avea niciodată pe Kerry.

Dinnie se afundă în fotoliu, prea deprimat pentru a mai răspunde la şuvoiul de insulte din partea lui Heather.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Bună, Dinnie, spuse Kerry, cu părul plin de flori şi un zâmbet larg pe faţă. Vrei să ieşim împreună diseară?

După ce plecă, Heather rămase perplexă. Era oare posibil ca Dinnie să fi devenit atât de atrăgător, încât Kerry să-l placă chiar şi după ce se purtase atât de abject?

— Ha, ha, spiriduş prost, chicoti Dinnie. Gata cu planurile şi grijile tale. Nu a fost deloc jignită, practic a dărâmat uşa ca să-mi ceară o întâlnire.

— Da, să trăiţi. Dinnie radia în faţa oglinzii. Fata asta recunoaşte o partidă bună atunci când o întâlneşte.

Vizavi, Morag se chinuia să intre pe fereastră, cu o pungă de dulciuri şi un frumos boboc galben de forsythia.

— Nu te-aş fi acuzat dacă nu ai mai fi vrut să te întâlneşti cu el vreodată, spuse ea veselă, şi îi dădu cadourile lui Kerry.

— Nu contează, răspunse Kerry. Am promis că te ajut să-ţi recapeţi vioara, nu-i aşa?

Kerry era obosită, şi nu se simţea în toate puterile ei. Astfel că Morag presă forsythia şi o aşeză între paginile alfabetului floral.

Înşirat pe jos, alături de obiectele preferate ale lui Kerry, acesta arăta acum atât de frumos, încât cu siguranţă ar câştiga premiul dacă ar fi complet.

Treizeci și unu

Cesare, Luigi, Mario, Pierro şi Benito stăteau alături de Heather în barul ei preferat, cocoţaţi pe televizor. Nu ar fi fost destul loc pentru şase zâne nici măcar pe un televizor mare, dar zânele italiene erau fericite să se afle aşa aproape de Heather, deşi fiecare îşi dorea ca el să fie singurul. Întrucât fiecare pretendent era la fel de leşinat după Heather, se dovedea aproape imposibil să găsească un moment în care să fie singur cu ea.

Beau whisky, care nu prea le plăcea zânelor italiene, dar îl tolerau, pentru că Heather le promisese că în curând va începe să le placă şi lor. Şi când îşi ceru scuze pentru că în bar nu se afla nicio sticlă de malţ scoţian bun, îi spuseră că vor avea ei grijă de asta în ziua următoare, fiindcă familia lor de zâne era bună prietenă cu familia care livra aceste băuturi la bar.

— Pe unde se duc să se plimbe cei doi? întrebă Mario, o zână plăcută, închisă la culoare, căreia îi plăcea să îşi arate braţele musculoase bine conturate.

— La o galerie din West Village, apoi Kerry vrea să facă nişte cumpărături. Vor mânca la orice restaurant le va pofti inimioara, apoi vor merge la un concert în Casa Ilegală de pe strada Thirteenth.

— Pare o zi frumoasă.

Heather încuviinţă din cap. Îşi pusese toate speranţele în această zi. Dacă la sfârşitul zilei, Kerry îl va lua pe Dinnie în braţe şi îi va declara dragostea pentru el, sau măcar îl va săruta nebuneşte, atunci zâna nu va fi deloc surprinsă.

Nu fusese deloc o treabă măruntă, le mărturisi zâna prietenilor săi.

— Bineînţeles, Dinnie este un MacKintosh, ceea ce reprezintă un bun punct de plecare, dar chiar şi aşa, dacă l-aţi fi văzut pe nătâng atunci când a încăput pe mâna mea, nu aţi fi crezut că este posibil să devină atrăgător. Dar atunci când noi, zânele-ciulin, ne apucăm de o treabă, este ca şi făcută.

Se mai lăudă o vreme cu asta, timp în care pretendenţii săi o ascultară cu mare interes, aşa cum fac toţi pretendenţii.

Aproape în paralel cu această scenă, într-un alt bar la câteva blocuri distanţă de strada Fourth, Morag stătea împreună cu zânele chineze, râdeau, beau şi aşteptau rezultatul întâlnirii.

— De îndată ce acel prost de MacKintosh va crede că Kerry s-a îndrăgostit de el, vioara MacPherson va fi a mea de drept.

Ciocniră vesele în cinstea acestui eveniment, şi zânele chineze îi spuseră lui Morag că, pe lângă faptul că era frumoasă, era şi deosebit de inteligentă, aşa cum spun toţi pretendenţii.

***

Surorile MacLeod adulmecau aerul în timp ce mergeau pe strada Seventeenth. Chiar şi aici, cu toate gazele de eşapament, le era clar că în aer plutea o briză ciudată, care bătea dinspre vest. Al doilea văz al lui Mairi începea să se limpezească, pe măsură ce se obişnuia cu oraşul, dar încă nu putea spune ce prevestea briza.

Cu toate acestea, le conducea cu un scop anume. Aveau sentimentul clar că la capătul acestei străzi vor găsi ceva interesant.

Cele patru războinice cu părul în zig-zag ajunseră în Union Square.

— Ei bine, Mairi, spuse Ailsa, am mai fost o dată aici şi nu pare mai interesant decât atunci.

Se strâmbă auzind bubuiturile teribile care veneau din capătul îndepărtat al pieţii, unde un grup de bărbaţi părea că atacă pământul, sfărâmându-l cu nişte maşinării ciudate.

Un imens camion de mobilă îşi făcu loc pe Broadway şi înainta milimetric pe lângă lucrările din stradă. Pe capota lui stătea un grup de douăzeci de zâne negre.

— Asta este într-adevăr ceva interesant.

***

— Da, fu de acord Kerry, aşezată lângă Dinnie în taxi-ul care îi ducea spre casă. Vopseaua de păr face multă mizerie. Odată mi-am vopsit baia portocaliu aprins, din greşeală, şi nu am mai putut-o şterge cu nimic. În cele din urmă, am încercat să fac pipi pe vopsea măcar o dată pe zi, şi cam după o lună a început să

se estompeze. Acidul uric e o substanţă puternică; poţi să evadezi din închisoare cu ajutorul lui.

Kerry era puţin ameţită. Fusese o zi frumoasă. Îl dusese încrezătoare pe scepticul Dinnie prin diverse galerii luxoase de artă, cumpărase un colier galben din plastic de la un bărbat care vindea vechituri dintr-o valiză în Piaţa St. Mark, încercaseră fără succes să ia o masă vegetariană într-un restaurant chinezesc şi fuseseră peste măsură încântaţi de hărmălaia produsă de chitară în timpul concertului.

Dinnie se lăsase purtat de evenimente, şi dansase fără să se facă de râs. Fusese, gândea el, cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

Taximetristul, un bărbat tăcut şi posac, care nu strigase la ceilalţi şoferi, doar îi privise timid prin parbriz, îi lăsă pe East Fourth şi mormăi ceva când Dinnie îi lăsă un bacşiş mare.

— Păi, Dinnie, a fost o zi frumoasă. Acum mă duc să mă culc, sunt ameţită şi mi-e somn. Treci mâine pe la mine.

Kerry îl apucă pe Dinnie de cap, îl trase puţin în jos şi îl sărută destul de înfocat, un timp destul de lung. Se îndepărtă lăsându-l pe Dinnie năuc pe trotuar.

Mai sus pe stradă, cocoţate pe firma de deasupra barului, Heather şi zânele italiene izbucniră în urale.

— Asta este, declară Heather, năpustindu-se pe umărul lui Dinnie. Un sărut înfocat, şi vrea să te vadă şi mâine. Vioara este a mea.

— Ia-o, spuse Dinnie, cu ochii încă strălucindu-i după sărut. Heather şi prietenii săi zburară în sus pe scara de incendiu.

Undeva în josul străzii, Morag şi zânele chineze observaseră şi ele sărutul.

— A mers, strigă Morag, şi chinezoaicele ovaţionau frenetic. Morag se mută de pe poziţia sa, pe umărul lui Dinnie.

Îl informă că ea se ţinuse de promisiune şi vioara îi aparţinea ei de acum.

— Bine, murmură Dinnie, şi Morag şi prietenele sale urcară scările de la teatru.

***

Johnny Thunders stătea pe acoperişul clădirii teatrului, meditând la existenţa sa. Aparent, totul trebuia să fie bine. La urma urmei, nu mai avea probleme cu drogurile, se putea

întoarce în Rai… Dar prietenele lui, zânele chineze, îi spuseseră că o cerşetoare dementă era în posesia chitarei lui Gibson Tiger Top, şi asta stricase totul. Simţise aceeaşi dezamăgire pe care o simţise odinioară, legată de mixajele groaznice spre care era înclinat în înregistrările sale. Ambele albume ale New York Dolls şi de asemenea albumul celor de la Heartbreakers fuseseră faimoase pentru slaba calitate a sunetului. Niciunul din ele nu ieşise atât de măiastru cum ar fi trebuit, ţinând cont de cântecele frumoase şi superba sa tehnică chitaristică.

Ştia că peste drum stătea Kerry. Dacă ar avea vreodată ocazia, i-ar arăta câteva lucruri, deşi ar fi fost dificil, întrucât el era acum un spirit şi locuia în alte sfere.

***

Okailey ridică privirea spre indicatorul stradal.

— Strada Fourth. În curând vom ajunge pe teritoriul zânelor italiene. Slavă Zeiţei. Nu voi mai merge niciodată pe Broadway cu un camion de mobilă.

— Okailey, strigă una din însoţitoarele ei, în timp ce aşteptau la semafor.

— Da?

— Pare a fi o încăierare de zâne pe stradă, lângă această clădire.

Okailey şi tovarăşele sale priviră cu uimire.

— Este a mea! ţipă Morag, trăgând de vioară.

— Târfă MacPherson proastă, este a mea, strigă şi Heather. Ţinea strâns de celălalt capăt al viorii, care, întrucât niciuna nu avusese timp să o micşoreze la o dimensiune potrivită pentru o zână, era mult prea grea pentru ca oricare din ele să fugă cu ea.

— Mi-am ţinut partea de învoială!

— Ce naiba vrei să spui cu partea ta de învoială? Tu n-ai făcut nicio învoială.

— Ba da, gemu Morag. Am făcut-o pe Kerry să se îndrăgostească de Dinnie.

— Ce-ai spus?

Heather, care afla pentru prima oară de aranjamentul dintre partenerul ei şi mizerabila de MacPherson, era înnebunită.

— Canalie, m-ai înjunghiat pe la spate, iar ţi-ai băgat nasul în treburile mele. Cum îndrăzneşti să te furişezi şi să faci afaceri cu

Dinnie? Dar oricum, nu contează, pentru că eu am făcut prima o învoială cu el, şi eu sunt cea care a făcut-o pe Kerry să se îndrăgostească de el.

— Ce? Morag era şi mai furioasă să afle că Heather a îndrăznit să pună la bătaie sentimentele bunei sale prietene Kerry în schimbul viorii.

Cum îndrăzneşti să baţi palma că simpatica de Kerry se va îndrăgosti de scârbosul de MacKintosh? E strigător la cer. Dar nu contează, pentru că eu sunt cea care a făcut totul posibil.

Morag fu tentată să anunţe că oricum Kerry se prefăcea, dar chibzui că e mai bine să se abţină.

— Este a mea!

— Ba este a mea!

Nu se putea ajunge la nicio concluzie. Indiferent care din ele făcuse o învoială valabilă, fiecare era convinsă că ei i se datora succesul. Prietenii celor două zâne-ciulin le priveau cum strigau turbate una la cealaltă. Erau amândouă foarte iritabile, după ce băuseră toată ziua. În cele din urmă Heather, incapabilă să se mai controleze, îi trase o palmă lui Morag.

Imediat, Morag dădu drumul viorii şi începu să-şi lovească şi ea adversara. Se luară la trântă şi se rostogoliră de pe trotuar într-o rigolă.

Zânele italiene erau alarmate. Când Morag reuşi o lovitură în stomacul lui Heather, Mario simţi că trebuie să intervină, şi încercă să o prindă pe Morag de picioare. Zânelor chineze nu li se păru tocmai echitabil. Când Heather reuşi să-şi pună mâinile în jurul gâtului lui Morag, se grăbiră să-şi ajute prietena. În cel mai scurt timp, toată lumea începuse să se bată furioasă cu toată lumea.

Astfel a început prima luptă de stradă a zânelor din New York.

***

Aelis invocase ceaţa şi rebelii se retraseră în ordine printr-un spaţiu zânesc magic spre adâncurile castelului Tintagel. Odată ajunşi acolo, izbucni o discuţie aprinsă.

— Cum de ne-au atacat? întrebară tovarăşii lui Aelric. Tu personal te-ai dus să cercetezi terenul şi ne-ai asigurat că suntem în siguranţă. La ce bun să incendiem depozitele lui Tala şi să-i furăm vitele, dacă suntem prinşi cu toţii?

Aelric era somat să găsească o explicaţie rezonabilă. Adevăratul motiv pentru care nu cercetase cu rigurozitate terenul era acela că, de fapt, el căutase un mac galez cu trei boboci pentru Marion. Spionul lui de la curte îi spusese că aceasta avea nevoie de el pentru a-şi completa alfabetul floral, şi că îi va fi atât de recunoscătoare dacă îl va primi, încât va cădea cu siguranţă în braţele sale.

Scuzele îndrugate pentru eşecul misiunii nu fură primite, mai ales de către zânele care aproape fuseseră omorâte în efortul inutil de a distribui din aer foile de propagandă.

***

În cadrul oricărui grup de zâne există măcar o cantitate limitată de puteri telepatice, astfel că strigătele de ajutor din toiul luptei făcură ca într-un timp foarte scurt pe strada Fourth să mărşăluiască întăriri venite din Cartierul Chinezesc şi Mica Italie, pentru a se alătura conflictului.

— Nu pot să cred, spuse Okailey, înaintând regeşte spre strada Fourth. Zânele nu se comportă în halul ăsta.

Se îndreptă spre Heather.

— Opreşte-te imediat.

Din păcate, Heather crezu că mâna de pe umărul său avea o origine ostilă, şi lovi cu sălbăticie. Însoţitoarele lui Okailey erau buimace. Nu-şi imaginaseră niciodată că cineva ar putea-o pocni în faţă pe venerata lor înţeleaptă.

***

Într-un târziu, urcă şi Dinnie spre camera lui. Timpul petrecut alături de Heather îl făcuse capabil să poată vedea toate zânele, dar traversă strada atât de aerian încât nu observă cele trei triburi luptându-se la picioarele sale şi deasupra capului. Zânele chineze, italiene şi ghaneze se băteau pe pământ şi în aer, zburând cu săbiile şi bâtele lor de pe trotuar pe scara de incendiu sau pe felinare, scoţând strigăte de război şi urlând după ajutor.

Ailsa MacLeod privea de sus, fără să înţeleagă.

— Ne-ai adus într-un loc interesant, Mairi, dar ce se întâmplă?

— Indiferent despre ce e vorba, MacKintosh şi MacPherson sunt exact în mijloc, spuse Rhona, arătând cu mâna.

— Şi sunt cam încolţite, spuse Seonaid, scoţându-şi pumnalul din mica teacă de pe picior.

Ailsa era în încurcătură. Nu vroia ca cele două zâne să fie omorâte înainte de a le da înapoi bucăţile din steag.

— Şi sunt zâne scoţiene, spuse Mairi, citindu-i gândurile.

Dură doar câteva secunde. Zânele MacLeod nu puteau să stea deoparte şi să lase ca tovarăşele lor scoţiene să fie nimicite de străini, deşi printre oameni zânele făcuseră mult rău.

Surorile îşi scoaseră armele şi se aruncară în luptă.

***

Kerry se trezi, se întinse leneşă şi observă că Morag dormea încovoiată lângă ea. Nimic anormal, doar că azi Morag avea corpul plin de tăieturi şi vânătăi, iar părul ei era năclăit de sânge.

Morag se trezi, gemu şi izbucni în lacrimi.

— Povesteşte-mi, spuse Kerry, încercând să o liniştească, în timp ce o ducea pe zână spre chiuvetă, să-i cureţe rănile.

Suferind cumplit, Morag îi spuse totul. Pentru Kerry, era o poveste pe de-a întregul surprinzătoare. Nu-i venea să creadă că buna ei prietenă stârnise un adevărat război de stradă, şi îşi închipui poliţia zânească sosind cu gaze lacrimogene şi scuturi la faţa locului, pentru a face ordine.

— A fost îngrozitor, spuse Morag. Bătăi peste tot, eu şi Heather încercând să ne omorâm una pe alta, şi nişte zâne ciudate care ţipau şi…

Se opri şi se cutremură.

— … şi surorile MacLeod. Chiar în toiul bătăliei, Ailsa MacLeod îşi flutura sabia spre mine, ca o sălbatică ce este, strigând că de îndată ce mă va scăpa din mâinile străinilor mă va tăia personal în bucăţi.

Cu toate acestea, sosirea zânelor MacLeod fusese binevenită pentru ea şi Heather. Bine înarmate, călite în bătălii şi disciplinate, acestea le făcură scoţienelor loc de scăpare, iar acestea se ascunseră într-un tomberon de gunoi. Înspăimântate de haos, Heather şi Morag nu se mai certau una cu cealaltă, preocupate fiind să se ascundă.

Morag tresări când Kerry îi curăţă rana din cap.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Bătaia a continuat multă vreme. Apoi zgomotul a început să se diminueze. Când ne-am încumetat să privim afară, nu mai era nimeni. Heather m-a jignit, şi i-am răspuns şi eu, dar nu ne mai stătea mintea la asta. Ea s-a dus acasă, iar eu am venit aici.

— Şi surorile MacLeod?

Morag scutură din umeri. Nu le mai zăriseră. Habar nu avea de ce le părăsiseră. Dar lucrul cel mai groaznic era soarta viorii MacPherson. Aceasta zăcea zdrobită în şanţ, călcată de o maşină.

— Tocmai am distrus cea mai de preţ moştenire a familiei mele, unul din marile artefacte zâneşti din Scoţia.

Morag era de neconsolat, de departe cea mai nefericită zână din New York – cu excepţia lui Heather de peste drum, care nu se simţea nici ea mai bine.

După ce termină să o cureţe şi să o bandajeze, Kerry o aşeză pe Morag în pat şi începu să-şi aranjeze punga de colostomie. Se întreba ce ar putea face ca să o ajute pe zână. Şi se mai gândi la ziua petrecută împreună cu Dinnie, care fusese surprinzător de plăcută.

***

Johnny Thunders era uimit să vadă zânele bătându-se pe strada Fourth. Îi amintea de o încăierare la un concert în Suedia, când fusese atât de beat încât căzu de pe scenă şi nu fu în stare să cânte.

Strada era acum liniştită. Privi floarea din mâinile sale, scăpată de Ailsa în toiul bătăliei. O floare foarte frumoasă, gândi el.

Treizeci și doi

Kerry stătea întinsă pe perne, era obosită şi nu se simţea bine. Azi avea dureri în zona stomacului, un simptom care o îngrijora întotdeauna. Cu toate acestea, se gândea la necazurile lui Morag.

— După părerea mea, ar trebui să daţi înapoi bucăţile din steagul MacLeod. Cel puţin, aşa veţi rezolva o problemă.

— Nu se poate. Morag scutură din cap.

— Ştiu ce simţi, spuse Kerry. Dar nu cumva te laşi purtată de sentimente prea departe? La urma urmelor, vă rămâne amintirea.

Morag o privi nedumerită, şi o întrebă despre ce vorbeşte. Kerry spuse că ghicise motivul pentru care zânele nu vroiau să renunţe la păturile lor.

Morag izbucni în râs.

— Nu ăsta e motivul pentru care nu putem înapoia steagul. Motivul pentru care nu-l putem înapoia este că l-am folosit ca să ne suflăm nasurile. Era o noapte îngrozitor de rece, şi la amândouă ne curgea nasul.

— V-aţi suflat nasul în steag?

— Întocmai. Şi dacă surorile MacLeod ar afla vreodată că am folosit slăvitul lor steag zânesc pe post de batistă, va urma un război şi un carnagiu în rândul populaţiei zâneşti scoţiene. Într-o fracţiune de secundă, întregul clan MacLeod din insula Skye i-ar călca în picioare pe MacPhersoni şi pe MacKintoshi.

— Serios?

— Serios. Ţi-am mai spus o dată că nu ai voie să le tai steagul. Ei bine, asta nu-i nimic în comparaţie cu a-ţi sufla nasul în el. Nici nu se poate imagina o insultă mortală mai mare. În cel mai scurt timp, Jean MacLeod, regina clanului, ar pune familiile MacLeod din Glenelg, MacLeod din Harris, MacLeod din Dunvegan, MacLeod din Lewis, MacLeod din Waternish şi Macleod din Assynt să pornească la drum prin vâlcele.

— Se pare că există o mulţime de familii Macleod.

— Există o foarte mare mulţime de familii Macleod. Şi şi-ar aduce şi aliaţii, familiile Lewis, MacCrimmon, Beaton, Bethunes, MacCraig, MacCaskill, MacClure, MacLure, MacCorkindale, MacCorquondale, MacCuag, Tolmise, MacHarold, MacRaild, Malcomson, şi probabil încă alte câteva familii. Clanul Macleod are mulţi aliaţi.

Atacul asupra MacPherson-ilor şi MacKintosh-ilor va răscoli întreaga confederaţie zânească Clan Chattan, dacă membrii acesteia s-ar putea opri o clipă să se certe cine e conducătorul, iar apoi familiile Davidson, MacGillvray, Farquarson şi Adamson ne-ar veni în ajutor, şi va fi un război îngrozitor. Şi dacă se stârneşte un astfel de război pentru că eu şi Heather ne-am suflat nasul în steag, atunci vieţile noastre vor fi un chin.

Kerry se gândi la asta.

— Dar dacă îl spălaţi şi ele nu vor afla niciodată?

— Am încercat. Nu se poate. Petele nu pot fi îndepărtate cu nimic. După o singură privire, Mairi Macleod clarvăzătoarea va şti.

***

Heather stătea tristă la capătul scării de incendiu. Privea în gol, deznădăjduită, spre trotuarul de sub ea, incapabilă să creadă că lucrurile ar putea sta şi mai rău.

Dinnie, un MacKintosh, o trădase, încheind o convenţie secretă cu o MacPherson. Se cutremură, ruşinată de clanul ei.

Vioara MacPherson era făcută bucăţi. Mai întâi steagul Macleod, acum vioara MacPherson. Slavă Zeiţei că sabia MacKintosh era încă în Scoţia, altfel ar fi putut-o strica şi pe aceasta. Moştenirile importante ale familiei sale păreau că sunt distruse în mâinile ei.

Nici ea, nici Morag nu va putea să se întoarcă acasă vreodată, şi pentru că acum se duşmăneau cu înverşunare, erau amândouă pe cont propriu.

Şi mai erau şi surorile Macleod. Oare unde dispăruseră? Nu mai conta. Nu mai exista nicio posibilitate de scăpare. Odată ce Mairi Macleod îţi simţea mirosul, erai pierdută.

Heather simţi că nu-i mai pasă. Îşi trecu degetul printr-o gaură din kilt, care se mărise în ciuda efortului ei de a o petici

cu faţa de pernă a lui Dinnie. Pentru o zână, Heather stătea foarte prost la capitolul cusut.

În spatele ei, Titania îşi citea replicile.

— Eşti proastă şi antipatică, explodă Heather, materializându-se brusc. Nu aşa vorbeşte regina zânelor!

Titania se sperie şi fugi din teatru.

***

— Kerry, tocmai am fost pe acoperişuri şi am stat de vorbă cu Johnny Thunders. Am o veste bună şi una proastă.

Kerry o privi printre mărgelele pe care le înşira.

— Vestea bună este că mi-a spus toate notele de la partea de chitară din „Vietnamese Baby”, şi te voi putea învăţa, dacă surorile Macleod mă vor să lăsa să trăiesc suficient de mult timp. Vestea proastă este că, după bătălie, Johnny găsise macul, dar l-a dat zânelor chineze pentru ca Magenta să le dea chitara. Ne-a scăpat iar printre degete.

Kerry scoase un urlet.

Morag se scărpină în cap, o mânca din cauză că folosise prea multă vopsea.

— Când chinezoaicele i-au adus chitara, s-a dovedit a nu fi vechea chitară Gibson. Era doar o copie japoneză ieftină. Este foarte supărat.

La fel era şi Kerry. Modul în care această Magenta reuşea să pună mâna pe preţioasa floare o înfuria peste măsură.

***

Morag o găsi pe Heather aşezată pe scări, chicotind încă după fuga Titaniei.

— Dă-mi bucata ta de steag.

— Ce să fac?

— Dă-mi bucata ta de steag şi nu mai comenta atâta.

Heather ridică din umeri, îşi dezveli vioara şi îi întinse pânza verde lui Morag. Morag zbură înapoi peste drum, la Kerry. Reapăru peste câteva momente şi se aşeză lângă Heather, dar înainte de a apuca să spună ceva, Ailsa, Seonaid, Mairi şi Rhona Macleod – tăiate şi pline de vânătăi, dar radiind de sănătate, aterizară graţioase în spatele lor.

— Să stăm puţin de vorbă, spuse Ailsa, scoţându-şi sabia.

Heather şi Morag se prăbuşiră, resemnate.

Surorile Macleod fuseseră distrase în timpul bătăliei de sosirea turbatului de câine Cu Sidth, care, atras de zâne, le urmărise pe strada Fourth şi o atacase pe Rhona. Nici nu apucaseră bine să-l gonească şi să-l omoare, că se treziră înconjurate de nişte triburi necunoscute. Din fericire, maiestatea sa, Okailey, reuşi să oprească lupta chiar atunci.

— Triburile din New York s-au dus la casele lor, spuse Ailsa. Dar sunt ostile şi suspicioase unele cu celelalte. Înţeleg că e meritul vostru. Vă pricepeţi să creaţi zâzanie.

— Cum a ajuns celebra vioară MacPherson în New York? Mairi a recunoscut-o, înainte ca aceasta să fie spartă, spuse Rhona.

Heather şi Morag spuseră că nu aveau nici cea mai mică idee. Şi nu ştiau nici unde se aflau fragmentele de steag.

Seonaid puse mâna pe pumnal.

— Unde sunt bucăţile pe care le-aţi tăiat din steagul nostru?

Patru portoricani apărură în colţul străzii, cu mingea lor de tenis, încercând să o ţină în aer lovind-o cu capul. Ocupară întreg trotuarul, astfel că trecătorii se vedeau nevoiţi să meargă pe stradă. Printre trecători era un bărbat care plimba o nevăstuică în lesă. Priveliştea le făcu pe surorile MacLeod să se holbeze, dar nu şi pe Heather şi Morag, întrucât ele mai văzuseră aşa ceva.

Heather era disperată. Ştia ce se va întâmpla atunci când le va înmâna bucata ei de steag. Mairi îi va arunca o privire şi îşi va da seama că a fost folosită drept batistă. Va muri imediat după aceea, şi clanurile de acasă se vor răscula.

— Păi, spuse Morag voioasă, bucăţile sunt în siguranţă. Ne pare tare rău că v-am tăiat steagul – a fost un accident şi nu ne-am dat seama ce facem. Veniţi cu noi, vi le dăm înapoi.

Le conduse peste drum.

— Ai înnebunit? şuieră Heather. Ştii ce se va întâmpla acum.

— Ai încredere în mine, şopti Morag.

— Bună, spuse Kerry veselă, când îşi făcură apariţia. Voi trebuie să fiţi surorile Macleod despre care am auzit vorbindu-se. Sunteţi chiar mai graţioase şi mai drăguţe decât v-au descris Heather şi Morag. Vreţi nişte ceai?

— Nu.

— Sunteţi sigure? Morag m-a învăţat cum să fac un ceai scoţian bun.
— Steagul.
— A, da.
Kerry deschise un sertar şi scoase două bucăţele de pânză, pe care le înmână Ailsei.
— Precum vedeţi, spuse Kerry, Morag şi Heather le-au tratat cu mare respect.
Mairi le mirosi. Le proclamă în perfectă stare.
— Şi poate vor fi cusute la loc pe steag, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
— Vi le-am fi înapoiat mai de mult, spuse Morag, doar că nu ne-aţi dat niciodată ocazia să vă explicăm.
— Încă mă mai gândesc să vă fac bucăţele.
— Întocmai, spuse Morag. Dar înainte de asta, să vă spun ceva. Văd că buzunarul ţi-a fost rupt în bătălie. Şi, datorită uneia din puterile mele paranormale pentru care sunt renumită, simt că în acest buzunar se aflau toate trucurile voastre zâneşti magice, printre care vrăjile de adormit şi mijloacele de a vă întoarce acasă. Este adevărat?
Ailsa recunoscu, era adevărat. Pierduse vraja care făcea să apară un curcubeu lunar până în Scoţia, o pierduse în curentul din Lower East Side.
— Dar noi mai avem una, minţi Morag. Hai să uităm ce s-a întâmplat, şi ne vom putea întoarce împreună acasă.

***

— Cunosc un negustor bogat care trăieşte prin părţile astea, îi spuse Magenta bărbatului. Vom face schimbul cu el.
Armata sa trecuse prin munţii plini de pericole spre nordul Persiei, şi ajunseră pe coastă. Coasta era ocupată parţial de greci, ceea ce era un avantaj, deşi nici măcar camarazii greci nu vor fi din cale afară de încântaţi să vadă o armată de mercenari nelegiuiţi şi căliţi în bătălii, instalaţi lângă zidurile lor.
Le trebuiau acum vapoare pentru a ajunge mai rapid spre casă. Xenophon îi va da acestui negustor o parte din prada sa.
În magazinul lui de pe strada Canal, Hwui-Yin nu era nemulţumit să o vadă pe Magenta. De multe ori în trecut

avuseseră discuţii interesante, când femeia cu păr grizonat îi aducea câte ceva de vânzare.

— De ce îi dai bani pentru astfel de gunoaie? întrebă vânzătorul după ce Magenta plecă, şi Hwui-Yin îi explică că era întotdeauna plin de compasiune pentru o cerşetoare care cunoştea temeinic Grecia antică.

— Dacă vrea să-mi vândă o vioară spartă pentru copii, ca să îşi cumpere cremă de pantofi, de ce nu? Cel puţin am o explicaţie plauzibilă a motivului pentru care atenienii au găsit necesar să-l execute pe Socrate.

***

Gazdă insistentă, Kerry le făcu pe surorile Macleod să accepte o cană de ceai, turte de ovăz şi miere. După greutăţile din ultima vreme, zânele nu refuzau o fărâmă de confort.

— Cum ai reuşit, şopti Heather.

— Kerry a reuşit, răspunse Morag tot în şoaptă. Cu tehnologia modernă de spălare. A aruncat bucăţile în maşina de spălat şi au ieşit ca noi. Se pare că spălatul e mai avansat aici decât în Cruickshank. Au nişte prafuri speciale care spală chiar şi cele mai delicate ţesături la temperaturi scăzute şi le curăţă complet. Şi mai au ceva care se cheamă balsam de rufe, care le face moi şi pufoase, de parcă ar fi nou-nouţe.

Heather era impresionată.

— Cu siguranţă sunt multe lucruri bune în New York, spuse ea, cu mare uşurare.

Treizeci şi trei

Dezastrul ameninţa din toate părţile. Zânele italiene, chineze şi ghaneze se retrăseseră în teritoriile lor, dar rămăseseră în stare de alertă, în caz că începea războiul. Armata regelui Tala era pregătită să invadeze New York-ul, iar banda specială de mercenari îl înconjurase pe Aelric în castelul Tintagel.

Dinnie, fără a mai beneficia de furturile din bănci ale lui Heather, se confrunta cu o iminentă evacuare; Heather, înfuriată de trădarea lui prin învoiala făcută cu Morag, nu ridica niciun deget ca să îl ajute. Pentru moment, zânele MacLeod erau calme, dar încă mai discutau despre aducerea lui Heather şi Morag în insula Skye, spre a fi judecate pentru furt. Între timp, nu le scăpau din vedere.

— Şi vioara MacPherson este distrusă, oftă Heather, împărţind posomorită un strop de băutură cu Morag, în barul de la colţul străzii. Se împăcaseră, printr-un armistiţiu temporar. Cât despre cine ar fi luat vioara dacă aceasta ar mai fi existat, numai Zeiţa ştia. Dacă într-adevăr Kerry se îndrăgostise de Dinnie, vioara i-ar fi revenit lui Heather; dacă doar se prefăcuse, atunci i s-ar fi cuvenit lui Morag. Kerry însăşi era rezervată.

Morag voise ca Kerry doar să se prefacă, dar acum zâna nu mai era sigură. Bănuia că fata se distrase foarte mult la ultima ei întâlnire.

Kerry nu lăsa deloc să se înţeleagă dacă se îndrăgostise cu adevărat de Dinnie, dar Morag se întrebă dacă nu cumva făcea asta pentru a evita să o supere. La urma urmelor, dacă Kerry îl iubea pe Dinnie, atunci vioara i s-ar fi cuvenit de drept lui Heather.

***

Prin vot popular, Aelric fu decăzut din funcţia de conducător al rebelilor, fiind acuzat că ar fi petrecut prea mult timp visând la fata vitregă a regelui.

— Cu ceva mai puţină visare şi ceva mai multă planificare, acum nu am mai fi fost prinşi în castelul Tintagel.

Situaţia stătea foarte prost. Înăuntrul ruinelor castelului, rebelii aveau puţine provizii şi deveneau tot mai flămânzi. Afară, cei patruzeci şi doi de mercenari, acum reuniţi, patrulau zona şi zburau pe deasupra, ţinuţi la distanţă doar de vraja de mistificare a lui Aelis, care îi slăbea foarte repede. Dacă vreunul din mercenari ar încerca să calce în castel, s-ar îndrepta brusc şi incontrolabil într-o direcţie greşită, trezindu-se confuz şi ameţit în locul de unde pornise. Dar mercenarii, fiind tot zâne, înţeleseseră cum funcţionează acest gen de vrajă şi ştiau că Aelis nu-l putea folosi multă vreme, mai ales dacă nu avea nimic de mâncare.

Werferth îi trimise un mesaj regelui, în care îi spunea că rebeliunea va lua sfârșit în curând.

***

Heather şi Morag stăteau pe firma de deasupra unui magazin de arme, privindu-se fioroase una pe cealaltă. Heather susţinea sus şi tare că nu era vina ei.

— Ba este vina ta, ripostă Morag. A ta şi a dependenţei tale bolnave de a flirta cu orice zână care nu a fost declarată moartă.

O întâlniseră pe Magenta în faţa barului. Aceasta recunoscu faptul că primise macul de la Johnny Thunders, prin intermediul zânelor chineze, dar susţinea că după ce îl scosese să îl admire pe strada Spring, fusese abordată de un soldat roman înaripat care o întrebă dacă i-ar vinde floarea, întrucât era cadoul perfect pentru o blondă caledoniană de care se îndrăgostise. Îi plătise un preţ bun Magentei, după care plecă.

— Cu alte cuvinte, rânji Morag spre Heather, o oarecare zână italiană are acum macul obţinut în scopul pătrunderii sub kiltul tău. Pe bune, Heather, este ridicol în câte încurcături ne-au băgat apucăturile tale sexuale de-a lungul anilor.

— Dar ce spui despre tine şi zânele chineze? replică Heather.

— Toate sunt zâne cu un mare bun-simţ, pufni Morag, şi nu ar priva o tânără bolnavă de o floare vitală, numai ca să ademenească vicleneşte în pat un vizitator respectat din Scoţia.

Heather rânji la rândul ei.

— În orice caz, nu-mi rămâne de făcut decât să aştept ca Luigi sau Cesare să vină să-mi dea floarea. Atunci Kerry o poate lua înapoi.

***

Brannoc era îngrozit să afle de incidentul de pe strada East Fourth, mai ales de partea în care Heather o pocnise peste gură pe Okailey. Aparent, pe Okailey nu ar fi deranjat-o atât de tare, doar că fusese dusă pe stradă de fluxul bătăliei şi nu apucase să pocnească şi ea pe cineva la rândul ei.

— Ei bine, problemele noastre sunt rezolvate, anunţă Maeve, aterizând lângă ei.

— Ai găsit nişte zâne irlandeze? spuse Padraig cu nerăbdare.

— Nu, recunoscu Maeve, nu le-am găsit. Nu ştiu de ce, dar se pare că pe această insulă nu este niciuna.

— Cred că mai degrabă în Brooklyn sau Bronx se află comunităţile irlandeze, sugeră Ocarco.

— Este posibil. Nu am avut timp să cercetez în zone străine. Oricum, nu contează. Am scris clanului meu, le-am cerut să traverseze oceanul.

Brannoc o privea perplex.

— Ce-ai făcut?

Un cuplu în căutare de linişte deranjă poieniţa, pătrunseră cu două sticle de bere şi o pizza cu anşoa, obligându-le pe zâne să se retragă în tufişuri.

— Le-am scris. Tocmai am trimis scrisoarea şi vor ajunge aici în câteva zile.

Aripile lui Brannoc se scuturară de râs.

— Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum va ajunge scrisoarea ta la destinaţie? Nu poţi trimite o scrisoare către zâne prin sistemul de poştă al oamenilor.

Maeve era indignată.

— Poate că este imposibil în Anglia, dar în Irlanda se poate. Irlandezii au un mare respect pentru zânele lor. Am trecut la destinatar zânele O'Brien, la sud de Grian Mach, Brugh na Boinne. O să ajungă acolo în regulă, o să vezi.

Dezgustat de acest exemplu de prostie din partea lui Maeve, Brannoc se duse să facă dragoste cu Ocarco într-un vârf de copac, ca variaţie, în loc de baza unui tufiş.

Auzi de la o veveriţă, care auzise de la o vrabie, care auzise de la un pescăruş, care auzise de la un albatros, că trupele din Cornwall erau aproape gata să pornească la drum, şi în afară de a face dragoste cât mai avea vreme, nu se putea gândi la altceva.

— Or să ne facă necazuri trupele engleze? întrebă Aba, în Harlem, sau ne vor lăsa în pace dacă îi prind pe Petal şi Tulip?

— Mă îndoiesc că ne vor lăsa în pace, spuse Okailey. Odată ce aceşti imperialişti ajung în ţara ta, nu vor mai pleca niciodată.

***

Cesare zbură elegant până pe firma magazinului de arme.

— Heather, am un cadou pentru tine.

Îi întinse o carafă cu whisky şi o pungă plină de ciuperci vrăjite.

— Unde e macul?

— Macul? L-am dat unei zâne chineze în schimbul whiskyului şi ciupercilor. Vroia macul pentru o fată pe care o cunoscuse. M-am gândit că astea îţi vor plăcea mai mult.

Heather gemu şi îşi acoperi ochii cu aripile sale. Morag îl împinse pe Cesare jos de pe firmă şi zbură dezgustată spre casă.

***

Dinnie era oarecum scârbit. Trebuia să-şi părăsească apartamentul, iar Heather refuzase categoric să îl ajute, spunând că ea nu face rost de bani pentru un trădător al neamului.

Având numai nouă dolari rămaşi pe lume, Dinnie făcu singurul lucru posibil, merse să cumpere nişte bere.

***

— Lucrurile nu stau chiar aşa de rău, Kerry. Mă aştept ca o zână chineză să aducă macul în orice clipă. Am înţeles că este foarte atrasă de mine şi este în stare de orice pentru a-mi face pe plac.

Kerry se bucură auzind acestea, pentru că nimic altceva nu o mai bucura. Concursul era peste câteva zile, şi ea nu se simţea în stare să participe. O dureau măruntaiele şi diareea curgea în punga de colostomie.

Morag abia aştepta să o întrebe de sentimentele ei pentru Dinnie, dar văzând starea precară de sănătate în care se afla Kerry, renunţă.

Morag avusese o discuţie foarte neplăcută cu zânele Macleod.

— Indiferent cui aparţine vioara, nu eşti cea mai bună violonistă din Scoţia, decretă Ailsa. Toată lumea ştie că cea mai bună violonistă junioară din Scoţia este Mica Maggie MacGowan. Ea ar fi câştigat detaşat concursul de vioară pentru juniori dacă în săptămâna aceea nu ar fi avut pojar.

— Mica Maggie MacGowan? Morag se înfuriase auzindu-i declaraţia. Este doar o pişpirică, bârfeşte pe toată lumea şi flirtează cu profesorul ei de vioară.

— Nu contează, este cea mai bună violonistă.

Asta nu putea decât să dovedească ce capete seci aveau zânele Macleod. Auzi colo, Mica Maggie MacGowan!

În ciuda sănătăţii sale precare, Kerry îşi luă haina cea nouă cu multe oglinzi şi se pregăti să iasă, spunând că simte nevoia de a respira puţin aer curat.

Recunoscută pentru puterile sale paranormale, Morag o urmă în tăcere.

Treizeci şi patru

Aelis întâlni un Aelric gânditor lângă ruinele unui turn. Căutase câteva mijloace secrete de evadare.

— Ei, bine?

Aelric clătină din cap.

— Nu e pe nicăieri nici urmă de mac cu trei boboci.

Aelis bătu frustrată din aripi.

— Trebuia să cauţi o cale de ieşire. Vraja mea va mai dura cel mult o oră.

— A, da, spuse Aelric. Calea de ieşire. Am uitat. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

***

Heather şi Morag stăteau pe gardul unui părculeţ de pe strada Fourteenth, discutând despre cât de prost mergeau lucrurile. Se pare că zilele acestea, era ocupaţia preferată a zânelor.

Patru prostituate tinere erau prezente la datorie, pe trotuar.

— Numai douăzeci de dolari, le spuneau bărbaţilor care treceau pe lângă ele. Stau cu tine mult timp. Numai douăzeci de dolari.

Se pare că afacerile nu mergeau bine, şi prostituatele, mâhnite, stăteau agăţate de gardul părculeţului.

Relaţia dintre Kerry şi Dinnie era dezastruoasă din toate punctele de vedere. Urmărind-o pe Kerry peste drum, Morag îl găsi pe Dinnie gol pe podea, alături de vânzătoarea de la magazinul de produse sănătoase. Kerry nu fu deloc încântată şi acum zăcea nefericită pe perne, cântând la chitară.

Dinnie protestă în faţa dezgustatei Heather, spunând că fusese doar o greşeală şi el o iubea încă pe Kerry, dar zâna, după ce-i aruncă nişte insulte tăioase referitoare la performanţele lui sexuale şi priveliştea deloc impresionantă pe care o făcea sub duş, îşi împachetă pur şi simplu lucrurile şi plecă.

— Nu mi-am petrecut atâta timp făcându-te atractiv pentru Kerry, ca tu să te culci cu prima persoană care îţi dă atenţie.

Mai târziu, o zână chineză pe nume Shau-Ju apăru cu un cadou pentru Morag.

— În sfârşit, răsuflă Morag, înghiontind-o pe Kerry. Macul.

Shau-Ju scoase o carafă de whisky din geanta sa şi câteva ciuperci vrăjite. Când Morag, mai puţin încântată, îl luă la întrebări, acesta protestă intens, spunând că nu era vina lui că nu mai avea macul. Patru zâne italiene conduse de Cesare îl jefuiseră când venea încoace. Neamurile lui Shau-Ju îşi pregăteau deja săbiile.

— Am stârnit alt război rasial, murmură Morag.

— Unul în plus probabil nu mai contează, spuse Heather.

— Bun, spuse Kerry, îmbufnată. Distracţie plăcută. Pe mine vă rog să nu mă băgaţi în seamă.

Heather şi Morag gândiră că nu era deloc vina lor, dacă erau atât de irezistibile încât celelalte zâne comiteau infracţiuni pentru a le aduce daruri, dar nu-i spuseră asta şi lui Kerry.

Mai târziu în acea seară, Mairi, care din punctul lor de vedere era prea clarvăzătoare spre binele ei, prezise că din clipă în clipă o vastă armată de zâne din Cornwall va descinde în New York.

— Bănuiesc că îi caută pe Petal şi Tulip, spuse Heather, cu ochii la prostituate.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei. Nu mai ştim nimic de ei de când ne-ai despărţit pe toţi.

Petal şi Tulip mergeau într-un Buick din 1938 pe strada Fourteenth.

— V-am găsit! exclamară ei, zburând spre gardul parcului.

***

Johnny Thunders era pe punctul de a renunţa. Bântuise prin tot New York-ul, şi nicăieri nu era nici urmă de Gibson Tiger Top din 1958. Şi totuşi… era atras continuu spre strada East Fourth. Era ceva în legătură cu acest loc, ceva oarecum familiar. Dacă se concentra, aproape era în stare să simtă prezenţa chitarei sale.

— Este o muzică potrivită pentru curtea lui Theseus, regele Atenei? vru să ştie un actor, în teatru.

Cal îşi privi chitara.

— Bineînţeles că este, răspunse el. De ce să nu fie?

Respinse obiecţiunea cu un gest din mână. Cu numai trei zile înainte de reprezentaţia cu „Visul unei nopţi de vară” şi cu Titania încă în stare de şoc, nu era deloc dispus să asculte vreo plângere legată de muzica lui de scenă.

***

Tulip avea încă oarecare probleme să se obişnuiască cu aspectul lui Morag. Nu mai văzuse aşa ceva de la ultimul festival Glastonbury din Anglia, şi nici măcar tinerii sau bătrânii hippie de acolo nu era atât de strălucitori. Heather, după o zi petrecută la Kerry, nu era nici ea mai departe, şi atunci când se mişca, clopoţeii de la poalele kiltului zornăiau veseli.

Explicaţiile schimbate de cele patru zâne cu privire la ceea ce se întâmplase erau foarte confuze, dar după ce căpătară sens cât de cât, Petal şi Tulip le spuseră că, întrucât armata engleză era pregătită să traverseze Atlanticul, zânele din New York trebuie să lase deoparte orice neînţelegere şi să-şi construiască o apărare unită.

— Altfel nu avem nicio şansă. Ştim totul despre bătaia voastră în stradă. Brannoc şi Ocarco şi Okailey sunt furioşi. Dar chiar şi aşa, vom merge să vorbim cu zânele italiene şi chineze şi vom încerca să reparăm situaţia.

— S-ar putea să întâmpinaţi ceva dificultăţi, spuseră Heather şi Morag în acelaşi timp. Ar fi mai bine să evitaţi relaţiile personale.

***

Aelis nu mai putea menţine vraja ei de mistificare. Castelul Tintagel era vulnerabil. Afară, câinii mercenarilor simţiseră asta şi începuseră să urle. Cei douăzeci şi cinci de rebeli se înghesuiră îngroziţi sub castel, în caverna pe care oamenii o numeau Peştera lui Merlin. Erau flămânzi şi jerpeliţi.

— Cam asta a fost revoluţia ţăranilor.

Aelric ridică privirea.

— Bineînţeles. Îmi amintesc. Am citit la bibliotecă, era ceva despre preşedintele Mao. Odată, i-a salvat pe toţi după ce au înotat foarte mult.

— Şi?

— Vom înota ca să ieşim de aici, declară Aelric, revenindu-i puţin din intelectul pe care îl avea. Căutaţi un râu. Dacă nu găsiţi un râu, atunci un izvor.

***

Cele două zâne scoţiene le conduseră pe Petal şi Tulip în apartamentul lui Kerry. Când îşi explicară misiunea lor, Ailsa fu sceptică.

— Cum ai de gând să împaci triburile aflate în stare de război?

Petal şi Tulip nu ştiau cu exactitate, dar susţinură că aveau oarece talent diplomatic, dat fiind faptul că tatăl lor era rege.

— Aţi putea încerca să fiţi drăguţe şi atrăgătoare, sugeră Heather. Funcţionează întotdeauna în cazul meu.

— Ai putea aduce ajutor din Scoţia? întrebă Tulip, povestindu-le despre scrisoarea lui Maeve. Nici Heather, nici Morag nu credeau că ar reuşi.

— Poştaşul din Cruickshank a fost foarte ţâfnos în ultima vreme. Toată lumea îl acuză pe el de scumpirea timbrelor. Nu aş avea încredere că ar duce o scrisoare pentru zâne.

— Nu e nicio problemă, spuse Ailsa. Cunoşti trucul magic pentru a face să apară un curcubeu lunar, nu-i aşa? Vom merge şi vom aduce ajutoare.

Heather şi Morag ieşiră rapid, spunând că simţeau a fi de datoria lor să îi prezinte pe Petal şi Tulip zânelor chineze şi italiene, şi de asemenea, dacă puteau, să găsească floarea lui Kerry.

— Acum ne-ai băgat în altă belea cu minciunile şi poveştile tale, se plânse Heather, plângere care, normal, se transformă într-o ceartă în toată regula, în care se pomeni şi de clanul cu cele mai mari şanse de a mitui juriul la un concurs de vioară pentru juniori.

— Parcă trebuia să ne prezinţi zânelor chineze şi italiene.

De vizavi răzbătea un zgomot hidos.

— Ha, ha, chicoti Morag. Dinnie şi-a scos vioara veche. Iată un MacKintosh – cântă pentru tine.

— Nu are nicio legătură cu mine, protestă puternic Heather. La urma urmei, nici nu cred că este un MacKintosh.

La etaj, Dinnie scormonise după vechea vioară pe care cântase la şcoală, şi acum încerca să-şi amintească melodiile pe care le învăţase.

Îi arăt eu proastei de zână, îşi spuse el în sinea lui. O să câştig bani de chirie cântând pe stradă. Nimeni nu-l evacuează pe Dinnie MacKintosh, fără ca acesta să lupte.

***

— Ce răsturnare uimitoare de situaţie, spuse una din tinerele prostituate către prietena ei, când se întoarseră pe strada Fourteenth. Nu am mai văzut până acum atât de mulţi clienţi doritori.

Afacerile înfloriseră pentru ea şi prietenele sale, din clipa în care zânele au stat cocoţate în spatele lor, pentru că nimic nu se compară cu aura unui grup de zâne atunci când vine vorba de răspândirea apetitului sexual.

Treizeci și cinci

Apunea soarele, şi în Central Park Padraig şi Maeve se pregăteau să cânte la cimpoi şi la vioară, îngânând încet „Regina Zânelor”, o arie pe care celebrul harpist orb O’Carolan o învăţase de la zânele irlandeze. Trecură la câteva interpretări liniştite din caval şi dansuri irlandeze, înainte de a izbucni într-o versiune înflăcărată din „Dansul lui Macmahon” şi „Trim the Velvet”.

În timp ce Maeve luă o scurtă pauză ca să-şi acordeze cimpoiul, Padraig cântă versiunea lui obişnuită din „Alungă nenorocul”.

— Dar ce nenoroc ai putea avea tu aici, în această aventură într-o ţară nouă? se auzi o voce de undeva, de sus.

Un curcubeu lunar cu şapte nuanţe de verde cobora dintr-un norişor spre pământ, şi aproximativ două sute de zâne mărşăluiau cu voioşie.

— Păi, aici sunt zânele O’Brien şi încă câteva, spuse zâna care le conducea, păşind pe pământ. Am primit scrisoarea ta. În ce necaz te-ai mai băgat acum, Maeve O’Brien?

***

— Este cu adevărat minunat ce creaturi rezonabile suntem noi, zânele, o informă Morag pe Kerry. Zilele trecute, trei triburi se băteau pe stradă, iar acum, mulţumită câtorva vorbe bune rostite de Petal şi Tulip, situaţia s-a lămurit. Pacea domneşte peste tot.

— Cu excepţia vastei şi bine-înarmatei oştiri din Cornwall care se îndreaptă spre noi, sublinie Kerry.

— Da, cu excepţia acestui fapt. Deşi sunt sigură că mare parte din aceste zâne sunt la fel de rezonabile. Sunt doar sclavele unui rege ticălos.

— Cam ca în Statele Unite.

— Iar acum, că străzile sunt sigure, mă duc să mă întâlnesc cu Cesare. Mă voi întoarce imediat cu floarea ta.

Kerry era obosită. În intimitatea toaletei sale, descoperise că i se scursese puţin sânge din anus. Aşa se întâmpla mereu când

exagera şi agita boala în intestinele sale. Era un avertisment care o deprima de fiecare dată, ori de câte ori se întâmpla aşa. Sub tensiunea Premiului Comunităţii Artistice, care se apropia, din ce în ce mai des Kerry nu se simţea bine. Se puse în pat să doarmă, lăsându-le pe surorile MacLeod să vorbească cu Heather.

— Mairi mi-a spus că, de fapt, voi două nu aveţi posibilitatea de a crea un curcubeu lunar de aici până în Scoţia.

— Şi de unde ştie ea asta? întrebă Heather.

— Este clarvăzătoare.

Heather oftă. Al doilea văz al lui Mairi era o adevărată pacoste. Practic, era imposibil să îi ascunzi ceva.

— Şi această minciună este o altă insultă la adresa clanului MacLeod, continuă Ailsa, cu ochii negri sfredelind-o pe Heather. Dar, pentru moment, o voi trece cu vederea, întrucât sunt alte probleme mai importante. După părerea noastră, întregul regat zânesc scoţian se află în pericol, din cauza regelui din Cornwall. Dacă reuşeşte să domine acest loc, nimic nu îi va mai opri. Mairi a avut o viziune în care armata lui mărşăluia peste graniţe, spre Highlands. Nu putem îngădui una ca asta. Ailsa se întoarse cu părul ţepos spre sora ei. Mairi a trimis un mesaj în Scoţia, în care cere ajutor.

— Cum a făcut asta?

— A trimis o viziune a situaţiei noastre de peste ocean. Scoţienii vor merge pe un curcubeu lunar făcut de ei înşişi, iar tu îi vei conduce la locul potrivit cântând „Tullochgorum” atunci când va fi timpul.

***

Morag se târî cu greu pe scara de incendiu, uzată în urma evenimentelor recente. Fu mulţumită să o găsească pe Kerry dormind, deşi în acest mod doar amâna momentul în care îi împărtăşea vestea cea proastă, aceea că Cesare fusese atât de amabil cu Petal şi Tulip încât, impresionat, le-a dat în dar macul, iar Petal şi Tulip, simţind la rândul lor compasiune pentru o femeie amărâtă pe care o întâlniră pe trotuar, îi dădură acesteia floarea, impresionaţi.

— Este o floare atât de puternică şi de frumoasă, explică Petal.

— Ştiam că asta îi va mai ridica moralul. Iar noi suntem zâne bune, explică Tulip.

— Sunteţi idioţi, bombăni Morag.

Treizeci și șase

Aelric şi partizanii lui înotau, să-şi salveze viaţa, într-un izvor secret din Peştera lui Merlin, care îi duse spre un şuvoi subteran rece, din care ieşiră în Bodmin Moor aproape morţi, dar în siguranţă.

— Bun plan, Aelric. Slăbită, Aelis încerca să-şi scuture apa de pe aripile înmuiate.

O briză jilavă suflă peste mlaştină.

— Ce e asta?

În apropiere se afla un cerc format din pietre puse pe verticală. Din pietre ţâşneau mai multe curcubeie lunare, iar în spatele acestora era adunată întreaga oştire a lui Tala.

***

Dinnie nu ştia cum să procedeze în legătură cu Kerry. Înţelegea că nu fusese încântată să îl găsească făcând sex cu o cunoştinţă întâmplătoare, dar întrucât nu mai fusese vreodată în această situaţie, nu ştia cum să îndrepte lucrurile.

— La urma urmei, cui naiba îi pasă? întrebă el cu voce tare, în camera goală. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de ea. Este o târfă. Aproape la fel de proastă ca tâmpita de zână.

O terminase cu zânele. Nu vroia să mai vadă una niciodată. Nu avea nevoie ca ele să îi conducă viaţa amoroasă. Şi nici nu avea nevoie ca ele să îi plătească chiria. Va cânta pe stradă, înarmat cu vechea lui vioară şi cu noul repertoriu de cântece, era încrezător că va reuşi.

Afară, aerul era fierbinte şi lipicios, ceea ce îl făcu pe Dinnie să poftească imediat o bere. Se îndreptă spre magazin. Pe scările teatrului, cadavrul unui vagabond era urcat într-o ambulanţă. De-acum, Dinnie era atât de obişnuit cu priveliştea, încât abia dacă aruncă o privire.

— Voi, capete seci de zâne, nu aveţi altceva de făcut, decât să staţi pe scări toată ziua? spuse el cu voce tare, trecând pe lângă ele.

— Nu te duci să o vizitezi pe Kerry? întrebă Morag.

Dinnie râse, ironic.

— Cine are nevoie de ea? Vă spun, o mulţime de femei au pus ochii pe mine zilele astea.

— Pare că îşi revine la normal, spuse Morag, şi Heather fu de acord.

— Ce uşurare. Un Dinnie politicos era greu de suportat.

— Kerry e tristă?

— Nu ştiu.

Dinnie îşi continuă drumul spre Washington Square şi se pregăti să cânte. După două beri şi un pachet de biscuiţi, era foarte încrezător. Când un câine fără stăpân veni spre el, îl lovi fără ezitare în coaste, gonindu-l rănit şi confuz. Îşi îndesă vioara sub bărbia acum frumos conturată şi începu să cânte. În această zi toridă, parcul era plin de lume, ocazia ideală de a-şi câştiga banii de chirie.

Chiar atunci, o fată care semăna foarte tare cu Kerry trecu pe lângă el şi îi distrase atenţia. Braţul îi tremură uşor. O oarecare durere îi rodea inima.

Lăsă jos vioara şi se grăbi să mai bea nişte bere.

— Unde ne duce curcubeul lunar?

***

Sheilagh MacPherson, conducătoarea clanului, dădu din umeri. Traversa Atlanticul, dar nu era sigură ce se afla de partea cealaltă. Spre deosebire de alte zâne din clanul ei, nu-şi pierduse niciodată vremea în bibliotecile publice, citind cărţile oamenilor.

— Indiferent unde ne duce, vom afla când vom ajunge acolo, pentru că surorile Macleod ne vor ghida cântând „Tullochgorum”.

Şi indiferent unde vom ajunge, sunt sigură că Morag MacPherson va fi la capătul drumului. Voi fi fericită să o ştiu în siguranţă, cu condiţia să se abţină de la a mai crea necazuri cu clanul Macleod. Este un miracol că ne aflăm aici, şi este doar un semn pentru cât de serios stau lucrurile.

În urma clanului MacPherson venea clanul MacKintosh, iar în urma lor venea, clanul Macleod şi aliaţii lor. Mesajul de la Mairi, cea mai puternică clarvăzătoare din Scoţia, ajunsese nu doar la ele, în Skye, dar ajunsese din insulele Wester până în inima

Scoţiei. Acum, întreaga confederaţie Clan Chattan se alăturase familiei Macleod în marşul spre New York.

Nu era nicio surpriză pentru niciunul din conducătorii clanului, regele Tala punea la cale ceva necurat. După spusele celor mai înţelepţi dintre ei, era doar o chestiune de timp până când îşi va pune planul în aplicare.

— Datorită extinderii societăţii lui industriale, va trebui să căutăm pieţe noi în străinătate, spuse Glen MacPherson, o zână studioasă, care petrecuse mult timp în biblioteci. Mai mult, pentru a aduna materiile prime de care are nevoie la preţuri mici, va trebui să cucerească prin forţă aceste pieţe. Este inevitabilă o politică de expansiune imperialistă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sheilagh MacPherson.

— Înseamnă că o să ne atace.

Sheilagh râse.

— Nu trebuie să ne facem griji din pricina asta. De îndată ce vom avea vioara MacPherson în mâinile noastre, nimeni nu ne poate ataca.

Agnes MacKintosh, conducătoarea clanului, purta faimoasa sabie MacKintosh, o armă renumită, făcută de zâne pentru Vicontele Dundee. În perspectiva recuperării Viorii MacPherson şi a reparării steagului Macleod, era loc de optimism, întrucât nicio armată care avea aceste trei obiecte puternice nu putea fi înfrântă.

În adâncuri, Atlanticul era imens şi gri, dar pe curcubeul lunar se înainta repede.

***

După trei beri, Dinnie simţi că e gata să cânte. Straniul sentiment lăuntric se domolise. Exact la timp. Era dezastruos pentru finanţele lui.

Hotărând că, pentru a face bani rapid, se impunea o melodie impresionantă, Dinnie îşi mai ridică o dată vioara pe umăr. Spre marea lui nemulţumire, observă că nimeni din mulţimea din Washington Square nu privea spre el, fiind toţi prea ocupaţi fie să dormiteze la soare, fie să facă galerie numeroşilor jucători juniori de baseball, care prindeau şi loveau mingea în diferite colţuri ale parcului. Adevărată pierdere de vreme, după părerea lui Dinnie.

O tânără care semăna frapant cu Kerry îşi plimbă căţelul chiar prin faţa lui, şi arcuşul lui scârţâi îngrozitor, alunecându-i pe gâtul viorii.

— Du-te şi plimbă-ţi căţelul în altă parte, zbieră el. Eu încerc să cânt aici.

— Asta făceai? întrebă fata cu voioşie, plimbându-se tacticoasă. Chiar şi din spate semăna cu Kerry.

Dinnie simţi iar că îl apucă tremuratul. Se grăbi să mai bea nişte bere.

***

Heather, Morag şi surorile Macleod stăteau pe acoperişul teatrului.

— Întocmai, strigă Mairi. Simt că se apropie zânele scoţiene. Condu-le înăuntru.

— Nicio problemă, răspunse Heather, scoţându-şi vioara şi aşezând-o sub bărbie. În continuare, o versiune profesionistă din „Tullochgorum”.

Morag rămăsese cu gura căscată.

— Cum? Tu vei cânta? Interpretarea ta din „Tullochgorum” îi va trimite probabil în râul Hudson. Voi cânta eu. Morag îşi scoase repede vioara.

Heather era furioasă.

— Mătură proastă ce eşti, tu nu ai putea să cânţi „Tullochgorum” nici dacă viaţa ta ar depinde de asta. Voi cânta eu.

— Ba nu, voi cânta eu.

Ailsa simţea o puternică dorinţă de a le strânge de gât pe amândouă.

— Una din voi să se grăbească şi să cânte afurisitul de cântec înainte ca zânele să treacă mai departe.

— Păi, se răţoi Heather la ea. Dacă voi, din clanul Macleod, aţi fi petrecut mai puţin timp antrenându-vă cu săbiile şi mai mult timp învăţând să cântaţi la vioară, poate că aţi fi fost în stare să cântaţi „Tullochgorum”. Dar nu puteţi, aşa că iată. Voi cânta eu.

— Ba nu, eu voi cânta.

Morag începu să cânte, Heather îşi înşfăcă vioara şi începură să se bată.

Rhona, Seonaid şi Mairi încercară să le despartă pe cele două care urlau. Ailsa lăsă capul în jos şi îşi dori să fie înapoi pe insula Skye, unde zânele nu erau nici îmbrăcate psihedelic, nici duse cu pluta.

***

Nemaigăsind nici urmă de zână în apartamentul său, Kerry profită de ocazie pentru a-şi înşira alfabetul floral, privind cu afecţiune ultima achiziţie, un boboc galben aprins de *Rhododendron campylocarpum.* În afară de macul galez, acesta îi putea completa alfabetul.

Expuse, cele treizeci şi două de flori, păstrate cu dragoste ca şi cum ar fi proaspete, ofereau o privelişte minunată şi liniştitoare.

Kerry era mulţumită că ajunsese atât de departe, deşi lipsa macului însemna că alfabetul era incomplet şi nu putea câştiga premiul, aşa că nu se putea înscrie cu un alfabet incomplet. Ar fi fost o jignire pentru sentimentele sale artistice. Botticelli nu ar fi pictat jumătate de frescă în Capela Sixtină. Nici Johnny Thunders nu ar fi înregistrat jumătate de solo de chitară.

Totuşi, părea nedrept. Un bărbat care o părăsise după ce îi promisese că o învaţă să cânte la chitară nu merita să fie aclamat de public.

Cal merită un pumn în gură, gândi Kerry. Şi dacă voi fi vreodată suficient de puternică, îi voi da unul.

Oftă şi se pregăti să meargă la farmacie. O dată la câteva săptămâni trebuia să cumpere o cantitate mare de pungi de colostomie şi accesoriile de susţinere, pentru curăţarea găurii laterale şi altele, printre care rezerva de steroizi care îi ţineau boala sub control.

Nu mai credea că va face vreodată o operaţie de inversare, şi considera că a purta întotdeauna punga de colostomie era o perspectivă mai deprimantă decât putea suporta.

Era obosită. Părea că trecuse foarte mult timp de când fusese sănătoasă.

***

Sub privirile rebelilor, armata engleză urca de pe pietrele verticale pe curcubeiele lunare. Câinii mercenarilor urlau în depărtare.

— Ne urmăresc!

Aripile rebelilor căzură, în disperare. După zile întregi de foamete şi un înot subteran, nu se puteau distanţa de urmăritorii lor din Bodmin Moor.

— Curcubeiele lunare! strigă Aelric. De îndată ce armata va dispărea, ne vom furişa pe ele.

Ceilalţi se holbară la el, uimiţi de îndrăzneala lui. Cu siguranţă, fostul lor conducător îşi recăpăta talentele.

De fapt, Aelric o zărise pe Marion urcând pe curcubeul lunar, având o sabie prinsă în lateral, şi indiferent unde se ducea, era chitit să o urmărească.

***

În timpul în care urmase regimul lui Heather, Dinnie avusese voie să bea o singură bere pe zi. Acum, după nouă cutii de Schlitz, harababura emoţională se mai domolise, dar tehnica sa violonistică era îngrozitoare. Se chinuia în zadar să nimerească notele. Ascultându-i eforturile înverşunate, atenţia oamenilor se îndepărta de jocul de baseball şi cei care dormeau se trezeau, dar numai ca să îi arunce insulte şi să îi ceară să se oprească imediat.

— Cum îndrăzneşti să mă jigneşti, urlă Dinnie, obraznic. Ar trebui să fii recunoscător că asculţi o bună interpretare a „Tullochgorum”.

— Asta era? spuse Sheilagh MacPherson, conducătoarea clanului, aterizând încet lângă el. Nu eram prea sigure. Am crezut că o violonistă scoţiană este atacată şi îşi foloseşte vioara pentru a alunga inamicul. În orice caz, îţi mulţumim că ne-ai ajutat să coborâm. Unde sunt Heather şi Morag?

Dinnie privi în sus şi scoase un urlet. De sus din cer, şi aparent vizibile doar pentru el, o mulţime de zâne cu kilturi veneau spre pământ.

— De ce eu? bombăni el. Sunt doar un tip normal. Nu merit una ca asta.

Treizeci şi şapte

Luna strălucea peste Central Park. Mai multe curcubeie lunare alunecau din cer, şi de pe ele cobora armata zânească engleză, rând după rând.

Zânele de jos se holbau cu groază la imensitatea armatei lui Tala. Regiment după regiment mărşăluiau cu rapiditate spre pământ, zâne puternic înarmate şi tot felul de spirite înfricoşătoare însoţite de câini Cu Sidth.

— S-a terminat cu noi, şopti Tulip, şi lângă ea Okailey, Shau-Ju şi Cesare încuviinţară din cap. Părea că zânele din New York îşi lămuriră diferendele la timp, doar pentru a fi masacrate de o invazie sălbatică.

— Unde sunt zânele scoţiene? le întrebară repede pe Rhona şi Seonaid Macleod, care fuseseră trimise ca reprezentanţi de pe strada East Fourth. Surorile nu ştiau. Deşi ar fi trebuit să traverseze oceanul până acum, clanurile nu ajunseseră aici.

— Nu contează, spuse Maeve, lovindu-le pe spate pe câteva din tovarăşele ei irlandeze. Vom avea noi grijă de ei.

Irlandezele îşi mormăiră acordul, dar niciuna din ele, în afară de Maeve, nu era convinsă.

***

După cearta cu Morag, Heather stătea pe genunchiul lui Johnny Thunders, la colţul dintre străzile East Fourth şi Bowery. Tocmai se întâlniseră, deşi Heather aflase de la Morag de ghinionul chitaristului care îşi căuta chitara sa Gibson Tiger Top.

Johnny porni pe strada Bowery, spre locul unde se afla CBGB, şi îi povesti lui Heather despre vremurile bune când cântase acolo.

— Cred că va trebui să mă întorc în Rai în curând, spuse el. Probabil că Festivalul Fantomelor Flămânde se apropie de sfârşit, şi nu vreau să fiu lăsat pe dinafară.

Magenta venea spre ei, părând voinică şi în formă. După recentele sale întâlniri cu zânele şi doza mare de cocktail Fitzroy, nu întâmpina nicio dificultate în a vedea creaturi care pentru restul lumii erau invizibile.

Pesemne scăpată de urmărirea perşilor şi atacurile geloase ale grecilor, se aşezase să stea de vorbă cu ei, multele şi variatele experienţe pe care cei trei le avuseseră în ultima vreme fiind un interesant subiect de conversaţie.

Ceva mai în jos pe stradă, alţi săraci nevoiaşi stăteau şi vorbeau pe la uşi, neavând altceva de făcut.

— Mulţumesc, Magenta, spuse Johnny, acceptând o băutură. Poate cam multă cremă de pantofi, dar nu este deloc rea. Atinse vechea chitară spartă pe care o negociase cu cerşetoarea. Maestrul meşteşugar Hwui-Yin o reparase, dar era încă un instrument groaznic.

— În orice caz, cine are floarea care îi trebuie admiratoarei mele, Kerry?

***

Mica gaşcă de rebeli englezi se grăbi să urce pe curcubeul lunar, erau înspăimântaţi că ar putea fi urmăriţi de mercenari şi prinşi între cele două armate din Cornwall. Nu aveau nici cea mai mică idee unde mergeau, sau ce vor găsi, şi nici nu ştiau de unde va veni următoarea lor masă.

Aelis mai căra încă geanta ei cu foi de propagandă. Fusese o completă pierdere de vreme, şi în plus îi ocupau foarte mult spaţiu, dar după ce se inventase tiparniţa pentru zâne, nu intenţiona să arunce pur şi simplu foile în ocean.

***

La teatru, Cal regiza repetiţia finală nocturnă. În ciuda unei spaime de ultim minut, când Titania îi părăsise încă o dată, lucrurile se desfăşurau acum normal. Se întorsese după ce stătuse îmbufnată în stradă, având cu ea o floare foarte frumoasă, cadou de la zâne, spunea ea, explicaţie care îl încânta pe Cal, fiindcă arăta că fata intrase în rol. Prima reprezentaţie avea loc în ziua următoare, care era şi ziua judecăţii.

Theseus, regele Atenei, şi Hippolyta, logodnica lui, pătrunseră pe scenă.

— Acum, frumoasă Hippolyta, ora noastră nupţială… începu Theseus.

— Asta ce mai vrea să însemne? întrebă Magenta, dând buzna pe uşa dinspre culise. Atenienii antici nu se îmbrăcau aşa,

declară ea. Nu arată deloc a atenian, şi eu mă pricep la chestii de-astea. Cine e asta?

— Hippolyta, spuse Cal cu timiditate.

— Hippolyta? ţipă Magenta, deplasându-şi corpul musculos chiar în faţa nefericitei actriţe. Păi, ce caută aici? Reginele amazoniene antice nu se logodeau cu nobilii atenieni. Era ultimul lucru pe care doreau să-l facă. Este complet ridicol. De ce nu te întorci la tribul tău, să-ţi vezi de masacrarea masculilor locali?

Hippolyta tremura şi era gata să o ia la fugă. Magenta-scoasă-din-fire era o privelişte îngrozitoare.

Ceilalţi actori se îngrămădiseră pe scenă, să vadă ce se întâmplă. Cal, disperat că sensibilii interpreţi vor fi tulburaţi în ajunul ceremoniei, încercă să o gonească pe Magenta. Aceasta îl pocni pe loc şi îl dădu la o parte din drumul ei. Chitara lui căzu cu zgomot la podea.

— O, Doamne, suntem atacaţi, boci Titania. Ştiam că nu e bine să mă implic în această producţie. Este blestemată.

— Nu pleca, strigă Cal. Am nevoie de tine.

— Ei bine, nu cred că ai nevoie de ea, spuse Heather, materializându-se pe umărul Magentei. Este groaznică în calitate de regină a zânelor.

— Asta ce mai e? întrebă Magenta, apucând-o pe Titania de aripile false. Exact cum mi-am imaginat. Macul galez cu trei boboci. Îl smulse de acolo.

Titania se sperie şi fugi din teatru, împreună cu alte câteva personaje neînsemnate.

Magenta rânji, triumfătoare.

— Voi, câini atenieni slabi. Nu-i de mirare că Xenophon i-a preferat întotdeauna pe spartani. Dar asta ce mai e?

Ridică chitara lui Cal şi citi ce scria pe ea.

— Gibson, mârâi ea. Fără îndoială, ai furat-o de la bunul meu prieten, Johnny Thunders, porcule.

***

Armata engleză stătea aliniată. Un mic grup se detaşase şi avansase spre inamic. Zânele chineze, italiene, ghaneze şi irlandeze erau în număr total de şase sute. Englezii erau mii.

— Capitulaţi imediat, le ceru mesagerul, şi predaţi-i pe Petal şi Tulip. Altfel vă vom face bucăţele.

— Cum îndrăzneşti să ne declari război? întrebă semeaţă Okailey. Ai uitat cum trebuie să se comporte o zână?

Intervenţia ei nu avu niciun efect. Armata lui Tala era rigid disciplinată şi condusă prin frică. Nimeni nu îndrăznea să nesocotească ordinele, indiferent cât de mult îşi dorea asta.

***

Ailsa şi Mairi erau pe scara de incendiu de lângă apartamentul lui Kerry, scrutând cerul în căutarea vreunui semn de la armata scoţiană, dar cerul era gol.

— Numai Zeiţa ştie unde au ajuns, bodogăni Ailsa, privind-o acuzator pe Morag. Nu trebuia decât să cântaţi afurisitul de cântec. Nici asta nu aţi putut face fără să vă certaţi.

Morag ridică din umeri. Era prea târziu. Când o atacase pe Heather cu vioara, îşi rupsese trei corzi. La fel şi Heather, şi amândouă erau pline de vânătăi din cauza loviturilor de vioară. După bătaie, Heather dispăru undeva, îmbufnată.

— Ai distrus tot ce era valoros în jurul tău şi ai provocat o stare de război pe stradă. Cu siguranţă, mâine vei comite o nouă fărădelege. Pe insula Skye, te-ar fi înecat la naştere.

— Am ajutat-o pe Kerry cu alfabetul floral, răspunse Morag.

— Fără succes, contra-atacă Mairi. Dacă s-ar fi implicat zânele MacLeod în povestea asta, macul galez nu s-ar fi pierdut niciodată.

O alarmă electronică se tângui în blocul alăturat.

— De ce tot timpul o iau razna alarmele din oraşul ăsta?

— Bună treabă ai făcut azi, Heather.

Magenta îşi împingea voiniceşte căruciorul pe strada Fourth.

— Ai provocat haos în piesa lui Cal, ai redobândit macul lui Kerry şi ai găsit chitara lui Johnny Thunders.

Dar când îl întâlniră pe Johnny, se dovedi a nu fi, de fapt, chitara lui.

— E o chitară Gibson bună, spuse el, trecându-şi degetele în sus şi în jos peste plectru. Dar este un model nou, nu ca al meu. Fii atentă, Heather.

Îi arătă cu exactitate zânei interesate modul în care cânta el „Born to Lose”, pentru ca ea să-i arate lui Kerry, întrucât astfel

ea şi Morag s-ar putea împăca. După alte câteva melodii, începu să cânte încet pe chitara electrică fără amplificator, o arie care părea cunoscută.

— Cum ai reuşit? întrebă Heather, când Johnny termină de cântat o versiune impresionantă a „Tullochgorum”.

— Te-am auzit cântând de multe ori, cocoţat pe acoperişul vechiului teatru.

Un curcubeu lunar fulgeră în noapte şi ateriză la picioarele lor.

— În sfârşit, spuse Agnes MacKintosh, conducătoarea clanului, venind cu paşi mari spre ei. Am crezut că nu vom vedea niciodată o faţă cunoscută. Deci, Heather, ce se întâmplă?

***

Kerry ieşise, într-un ultim efort hotărât de a găsi un mac galez cu trei boboci. Supărată pe surorile Macleod, Morag hoinărea pe scara de incendiu. Fu surprinsă să le vadă pe Sheilagh MacPherson, Agnes MacKintosh şi Jean MacLeod, atotputernicele conducătoare ale clanurilor, urcând spre ea, şi Heather sfioasă în urma lor.

— Am dat înapoi bucăţile de steag, spuse imediat Morag.

— Şi a fost doar un accident, adăugă Heather.

— Nu am venit din cauza steagului. Am venit din cauza invaziei.

— Deşi nu m-ar deranja să discutăm despre steag mai târziu, adăugă Jean MacLeod.

Ailsa şi Mairi îşi primiră cu entuziasm conducătoarea. Heather şi Morag nu erau chiar atât de entuziasmate de această schimbare de situaţie. Încă se mai temeau că vor fi târâte înapoi pe insula Skye, unde vor fi aruncate în temniţa castelului Dunvegan.

— Armata scoţiană a fost păcălită să aterizeze într-un loc greşit de către un inamic feroce al zânelor, care cânta o versiune proastă a „Tullochgorum”.

— Ăsta trebuie să fie Dinnie.

— Aşadar, continuă Sheilagh MacPherson. Iată-ne aici, şi fără îndoială şi armata lui Tala se află aici. Nu mai este timp de pierdut. Zânele Macleod şi-au recuperat steagul, iar zânele MacKintosh sabia. Scoate Vioara MacPherson şi îi vom alunga înapoi peste ocean.

— Exact, spuse Morag. Vioara MacPherson.
— Vioara.
— Vioara.
— Unde este?
— Vioara?
— Da, vioara! explodă conducătoarea MacPherson.
Întrucât ultima dată fusese văzută sub forma unor bucăţele într-o rigolă de pe strada East Fourth, era greu de răspuns la această întrebare.

***

Dinnie adormise în parc, şi nu se trezi decât atunci când se făcu întuneric. Se târî spre casă, degustat complet de viaţă. În loc să facă bani cântând pe stradă, cheltuise ultimii bani pe bere, după care nu mai fusese în stare să cânte cum se cuvine. În plus, fusese hărţuit de o armată de zâne scoţiene, şi fiindcă Dinnie era ferm convins că două zâne scoţiene sunt prea mult, o armată întreagă îl făcu să simtă că mutatul în New York fusese o greşeală.
— Dar nu vor sta cu mine. O să agăţ usturoi şi crucifixe la fereastră. Asta le va ţine la distanţă.
Desigur, în curând Dinnie nu va mai avea o cameră în care să stea. Nu putea plăti chiria şi urma să fie evacuat.
Suferinţa lui se amplifică. Încă mai tânjea după Kerry. Greşise când făcuse sex cu femeia de la magazinul de produse sănătoase, sau cel puţin greşise că se lăsase prins.
Pe treptele teatrului îl întâlni pe Cal, stătea cu capul între mâini. Posomorit, Cal îi spuse că producţia lui, „Visul unei nopţi de vară”, era ruinată. Jumătate din interpreţi fugiseră, speriaţi fie de Magenta, fie de Heather, şi nici nu mai avea o chitară la care să cânte. Când vor veni mâine membrii juriului, va fi scos din competiţie.
— Va câştiga Kerry.
Dinnie consideră că ăsta ar fi un lucru bun, dar era prea beat şi confuz ca să gândească prea mult, şi se urni cu greu până sus, să se uite puţin la televizor înainte de a merge la culcare.
— Bună, sunt Linda. Pentru cel mai fierbinte sex cu două fete la telefon, sună la 970 D O U Ă. Te aşteptăm.

Treizeci şi opt

După o scurtă lecţie de geografie a New Yorkului din partea surorilor Macleod, armata scoţiană merse pe curcubeiele lunare până în Central Park. Multe zâne se aflau acolo, MacKintosh şi aliaţii lor: clanurile MacAndrew, MacHardy, MacPhail, MacTavish şi altele; MacPhersonii îi aduseseră pe MacCurrie, MacGowan, MacMurdoch, MacCleary şi mulţi alţii; cea mai impresionantă forţă era grupul imens de zâne MacLeod, împreună cu nenumăraţii lor aliaţi.

În urma lor veneau Heather şi Morag, căzute în cea mai mare dizgraţie. După ce recunoscură ce se întâmplase cu Vioara MacPherson, Sheilagh MacPherson le informă pe un ton aspru pe cele două că, dacă înainte credeau că au dat de bucluc, acesta nici nu se compara cu beleaua în care se aflau acum. Odată întoarse în Scoţia, încarcerarea în castelul Dunvegan le va părea o vacanţă plăcută, în comparaţie cu ce avea ea în minte.

— Mai mult ca sigur, nu ne vom mai întoarce vreodată în Scoţia. Fără puterea celor trei talismane, Tala ne va masacra aici. Bine lucrat, Heather şi Morag. Voi două aţi reuşit să puneţi capăt mai multor mii de ani de istorie a zânelor din Scoţia.

Morag şi Heather mergeau târşindu-şi picioarele deasupra zgârie-norilor, murmurând una către cealaltă că nu era drept să fie acuzate pentru toate necazurile. Nu avuseseră de unde să ştie ce se va întâmpla.

— În plus, şopti Morag, nici nu vreau să fiu implicată în aşa ceva. Nu mă interesează războaiele între clanuri şi dihoniile între familii şi altele asemenea. Eu vreau să ne vedem de treaba cu formaţia noastră de punk celtic radical.

— Şi eu la fel, aprobă Heather. Să vezi când o să-ţi cânt albumul cu Nuclear Assault furat de la Dinnie.

Morag îşi înghionti prietena în coaste.

— Priveşte, rosti ea printre dinţi. Uite-o pe antipatica de Maggie MacGowan, se dă mare cu vioara, ca de obicei.

Se încruntară amândouă spre Maggie. Distra trupele cântând o frumoasă arie lină, „Floarea din Quern”.

— Bastardă plicticoasă, bombăni Morag. Dacă ar fi încercat asta în Casa Ilegală de pe strada Thirteenth, ar fi fost alungată cu sticle de pe scenă.

— Şi versiunea ei din „Tullochgorum” este o aberaţie, indiferent ce-ar spune ceilalţi. Dar uită-te! Poartă pantofi!

Cele două erau scandalizate. Nu se mai pomenise vreodată ca o zână să poarte pantofi.

— Mică şi tâmpită.

Cetele în kilturi coborâră în Central Park, cântând sfidător din cimpoaie. În faţa lor se zărea mulţimea întunecată a armatei lui Tala, iar în apropiere, micul grup de luptătoare prietenoase.

Pretutindeni, zânele îşi agitau săbiile, gata pentru ultima lor bătălie, lipsită de speranţă. Peste tot erau feţe încruntate şi serioase. Morag şi Heather se hotărâră să-i joace o festă nesuferitei de Mica Maggie MacGowan.

***

Johnny Thunders zdrăngănea nişte melodii pe chitara lui Cal, Magenta umbla hotărâtă pe Broadway, iar Dinnie nu putea să doarmă. Ieşi să cumpere un pacheţel cu ou.

Kerry stătea şi-şi bea cafeaua în magazin.

Îi spuse că avusese o zi groaznică. Nicăieri nu era de găsit un alt mac cu trei boboci.

— Nu contează. Înscrie-te, totuşi în concurs cu alfabetul floral. Din întâmplare, am aflat că producţia după Shakespeare a lui Cal se află în pragul dezastrului, aşa că ai avea şanse să câştigi.

Kerry îi explică faptul că nu se putea înscrie cu un alfabet incomplet.

— Mă bucur să aflu că piesa lui Cal este un dezastru, dar o să câştige.

Oftă şi îşi ceru scuze, spunând că nu se simţea deloc bine.

Dinnie îşi molfăi pacheţelul cu ou, şi mai comandă unul. Kerry nu păruse fericită, dar măcar nu făcuse nicio aluzie la episodul cu vânzătoarea de la magazinul de produse sănătoase.

Treizeci și nouă

— Nu dau vina pe tine, Mairi Macleod, spuse Jean, conducătoarea clanului lor, dar clarviziunile tale nu ne puteau avertiza că vom fi depăşite numeric cu zece la unu?

Mairi ridică deznădăjduită din umeri. Toată lumea era deprimată. O parte din zâne erau războinice, dar majoritatea nu; şi niciuna dintre ele, nici măcar fioroasa Ailsa, nu avea vreo idee despre ce înseamnă o bună strategie de război.

— Asta îmi aminteşte de Bannockburn, spuse Sheilagh MacPherson, referindu-se la o celebră bătălie, în care mica armată scoţiană a învins armata engleză mult mai numeroasă.

— Întocmai, fu de acord Agnes MacKintosh. O mare victorie. Ai idee cum au reuşit?

— Nu am nici cea mai mică idee. Desigur, erau conduşi de Robert the Bruce, ceea ce i-a ajutat foarte mult. Eu personal nu am studiat niciodată tacticile de război.

Niciuna dintre ele nu le studiase. Ceea ce le plăcea cel mai mult bunelor zâne scoţiene era să stea într-o companie plăcută, într-un peisaj plăcut, să facă muzică şi să bea bere de iarbă neagră şi whisky.

Şi asta fusese bine, întrucât păruse a fi preocuparea principală şi a zânelor engleze. Înainte ca Tala să preia puterea, ar fi fost de neconceput ca ele să adune o armată imensă şi să plece la război.

— Ce s-a întâmplat cu acest rege? Nu se comportă ca o zână normală.

— Cred că de vină e gaura din stratul de ozon, spuse Agnes. Ştiam eu că oamenii ne vor distruge, în cele din urmă.

— Groaznic, mormăi Maeve către Padraig. Aceste zâne scoţiene vin aici cu poveştile lor măreţe despre trei arme atotputernice, care le vin de hac zânelor engleze, şi ce se întâmplă? Au pierdut una din ele. Ha!

În acea seară, în parc plutea o atmosferă nefastă, cu totul deosebită de aura pacifistă răspândită de zâne în trecut, şi atâta

timp cât armata lui Tala se afla acolo, în zonă se comiteau multe infracţiuni.

Armata din Cornwall începuse să avanseze. Zânele care se apărau strânseră rândurile.

— Ajutorul vă este aproape, strigă o voce omenească puternică. Era Magenta, venea ţinând o vioară mică în mână.

Proaspăt reparată de bunul meu prieten Hwui-Yin. Ar fi trebuit să-mi spuneţi că este atât de importantă pentru voi.

Părea un miracol. Vioara MacPherson îşi făcuse apariţia exact în ultimul moment.

Sheilagh MacPherson atinse cu afecţiune vioara. În mintea ei, se contura o imagine a lungii sale istorii. Ştia cum ajunsese în America; sirena cu inima zdrobită, iubita lui MacPherson Tâlharul, a purtat-o peste ocean după ce acesta a fost spânzurat.

Jean Macleod scoase steagul. Agnes MacKintosh agită sabia. Sheilagh MacPherson sărută vioara şi i-o înmână lui Maggie MacGowan.

— Deci, Maggie. Eşti cea mai bună violonistă din Scoţia. Cântă „Tullochgorum" şi să vedem cum inamicul îşi ia tălpăşiţa.

Maggie luă vioara şi făcu un pas înainte, mândră în kiltul roşu cu negru al familiei MacGowan. Din păcate, Heather şi Morag îi legaseră şireturile. Căzu pe burtă, iar vioara se făcu bucăţi.

— Dacă putem ajunge la gara centrală, şopti Heather, poate prindem un tren spre Canada.

***

Ambulanţa pierdu mult timp în traficul aglomerat, şi până ajunse la Kerry, aceasta începuse să se simtă foarte rău. Vomita într-una, şi deşi stomacul ei se golise de mâncare, din el tot mai ieşea un lichid verzui, care i se scurgea de pe bărbie până pe piept. Fruntea îi era acoperită de transpiraţie, iar faţa ei avea o paloare morbidă.

Într-un târziu, ajunse la spitalul St. Vincent. După ce o examină, doctorul spuse că boala se răspândise din intestinul gros în cel subţire, şi nu mai era de făcut decât o ileostomie, ceea ce însemna să-l taie cu totul. Kerry începu să plângă, pentru că în trecut i se spusese că, dacă se va întâmpla asta,

situaţia va fi ireversibilă şi va trebui să poarte mereu o pungă de colostomie.

Doctorul desenă cu o cariocă albastră groasă o cruce pe partea dreaptă, acolo unde trebuiau să taie chirurgii, iar asistentele o pregătiră pentru operaţie, făcându-i primele injecţii şi legându-i la încheietură o etichetă cu numele ei. Kerry gemu cu durere şi vomită, fiindcă otrava din intestinele rupte i se răspândise în corp. Din ea ieşi mult lichid verzui, care împroşcă vasul de plastic pus alături.

Dinnie stătea lângă ea în salon. O găsise pe Kerry în stradă, prea slăbită pentru a deschide uşa de la intrare. Chemase ambulanţa şi venise cu ea la spital. Deşi doctorii nu avuseseră nici timpul, nici dispoziţia de a-i da vreo informaţie, aflase despre boală de la o asistentă mai înţelegătoare. Îi părea într-adevăr rău să o vadă pe Kerry atât de aproape de moarte.

Patruzeci

Nu trebuia să mai întrebe cine legase şireturile lui Maggie MacGowan. Interveni Magenta, înainte ca Agnes MacKintosh să le spintece cu sabia ei pe acuzate.

— Mă scuzaţi, camarade comandante de război, spuse ea, dar aveţi de gând să staţi toate grămadă, aşteptând să fiţi atacate?

— Ce altceva putem face?

— Să formaţi careuri, desigur. Nu cunoaşteţi deloc tacticile? Tocmai am condus o armată pe un teritoriu inamic, împotriva unor forţe net superioare. Bineînţeles, trupele mele sunt formate din hopliţi şi pelasgi experimentaţi, iar voi sunteţi nişte zâne mici, dar totuşi e posibil să salvăm cumva situaţia.

Femeia aceasta ştia cu siguranţă despre ce vorbeşte. Zânele se organizară prompt în două careuri. Dacă ar fi avut timp, Magenta le-ar fi dat instrucţiuni precise pentru careurile din centru, să se retragă în ordine când sunt atacate, flancurile înconjurând astfel inamicul prin învăluire (cam cum procedase Hannibal la Cannae), dar ştia că zânele nu ar fi fost în stare să facă asta într-un timp atât de scurt.

Planul păru să funcţioneze atunci când armata din Cornwall atacă într-un zgomot asurzitor. În ciuda disproporţiei între cele două forţe, careurile rezistară. Zânele italiene, chineze, ghaneze, scoţiene şi irlandeze ţinură piept, agitându-şi săbiile, astfel că atacanţii nedisciplinaţi nu reuşiră să treacă de ele.

De deasupra lor, Aelric şi rebelii săi urmăreau scena.

— Să-l blesteme Zeiţa pe Tala, explodă Aelric. Acum încearcă să le masacreze şi pe bietele zâne.

Aelis nu-i răspunse. Observase că pentru prima dată nimeni din armata din Cornwall nu mai zbura să cerceteze teritoriul.

***

Trezit în zori, Cal îşi examină decorurile, unele din ele fuseseră distruse în timpul atacului Magentei asupra teatrului. Cei care mai rămăseseră din trupa lui urmau să sosească în cursul dimineţii, întrucât spectacolul urma să fie jurizat la amiază.

Lui Cal îi era groază să se gândească cum va fi. Piesa lui îndelung repetată era acum jucată de dublurile de urgenţă, dintre care unele nici măcar nu citiseră vreodată scenariul. El însuşi juca rolul lui Lysander, după ce actorul spusese că nu poate lucra într-o clădire unde este împins de zâne cu săbiile lor mici.

Afară, pe scări, stătea Joshua, somnoros dar fără să poată dormi bine. În lipsa cocktailului, corpul său nu se simţea bine. Jurase că o va omorî pe Magenta, dacă nu va muri el primul.

Patruzeci și unu

Dinnie stătea în restaurantul spitalului. Nu era o experienţă prea plăcută. Ura să fie înconjurat de oameni bolnavi, mai ales de bătrâni în halate, fără şanse de vindecare, dar cu rude plictisite.

Din când în când, lua liftul spre salonul unde se afla Kerry şi întreba de ea, dar operaţia era una lungă, iar asistentele nu aveau nicio informaţie. După care Dinnie se întorcea în restaurant, simţind de fiecare dată că ar fi trebuit să facă mai mult, de exemplu să le ceară asistentelor să nu-i mai ascundă adevărul şi să îi spună tot ce ştiau. Din păcate, de aproape asistentele păreau să îl intimideze. Probabil îşi dezvoltaseră muşchii ridicând şi aşezând pacienţii în pat. Dinnie rămânea politicos, dar irascibil.

Timpul nu se scurge niciodată atât de lent, ca atunci când aştepţi în spital, şi după câteva ore Dinnie se simţi la fel de gol ca şi cazurile fără speranţă în halate.

***

— Le-am ţinut piept o dată, dar nu cred că mai putem face asta o dată.

Jean Macleod, brunetă, frumoasă şi periculoasă ca surorile Macleod, dar mai înaltă şi mai ameninţătoare, flutura noul steag verde reparat, sfidătoare şi pregătită să mai facă o încercare.

— La naiba, mormăi Morag, aflată undeva la mijlocul careului defensiv. Nu ne-am putea furişa de aici?

Heather era întru totul de acord, dar înconjurată din toate părţile cum se aflau, le era imposibil să scape.

— Va trebui să rămânem aici şi să fim omorâte.

— Nu vreau să fiu omorâtă. Vreau să mă distrez în oraş. Îmi place oraşul ăsta. Îmi plac toate pizzeriile şi magazinele deschise non-stop şi concertele şi cluburile de noapte şi hainele colorate şi oamenii coloraţi şi clădirile imense. De fapt, în afară de săracii care mor pe stradă, îmi place totul. Chiar încep să mă obişnuiesc cu whisky-ul dulce.

— Şi eu, recunoscu Heather. Deşi nici nu se compară cu malţul delicios pe care îl fabrică clanul MacKintosh. Ne-am putea distra aici, dacă idioţii ăştia s-ar purta cum trebuie. Mi-a terminat Kerry bentiţa mea indiană roşie?

— Da, şi îţi va sta foarte bine, dacă vei apuca să o porţi vreodată. Ce se aude?

Armata lui Tala se pregătea pentru al doilea atac, când de sus, de pe curcubeul lunar, îşi făcură apariţia mai multe zâne.

— Chiar crezi că va merge? întrebă Aelric aruncând foile de propagandă pe care le avea în braţe.

— Este posibil, răspunse Aelis, zburând în urma lui. Nu vreau să mă laud singură, dar mă pricep la făcut propagandă.

„MUNCITORI, ELIBERAŢI-VĂ”, scria pe miile de foi care cădeau din cer, răsucindu-se.

***

După operaţie, Kerry fu transportată în salonul ei. Asistentele îl informară pe Dinnie că nu mai fusese nevoie să-i îndepărteze intestinul subţire. După ce au deschis-o, s-a dovedit că dezastrul nu era atât de mare cum se estimase. Era ceva care se putea întâmpla la pacienţii cu boala Crohn, la care crizele par a fi mai grave decât situaţia reală. Aşadar, Kerry mai putea spera la o operaţie de inversare.

— Dar e un traumatism teribil, spuse Dinnie. Mă simt groaznic.

— Pentru ea este şi mai groaznic, spuse asistenta.

— Se va face bine acum?

Se părea că nu. Chiar mâine, sau peste zece minute ar putea avea o altă criză serioasă.

Patruzeci și doi

Dinnie se sui într-un taxi spre strada Fourth, pentru a lua câteva lucruri pentru Kerry. Îngrijorat fiind pentru ea, nu-l deranja să plătească taxi-ul. Dragostea poate schimba totul. Deschise uşa cu cheia ei, adună o sacoşă de lucruri, apoi trecu pe lângă teatru exact când se desfăşura piesa lui Cal. Se grăbi să urce, fără a se opri să privească.

Piesa lui Cal era exact dezastrul la care se aştepta. Dublurile care nu făcuseră repetiţii uitaseră replicile, banda de urgenţă cu muzică se oprea la mijlocul actului, iar actorii care mai rămăseseră se foiau nervoşi pe scenă, aşteptându-se să fie atacaţi în orice moment de cerşetoare sau zâne.

Puţinul public chicotea, iar cei trei membri ai juriului, toţi artişti de pe plan local, priveau crispaţi şi jenaţi.

— Ştiam că standardul va fi coborât, şopteau unul către celălalt, dar asta este o ruşine.

La etaj, Dinnie se spălă şi se schimbă rapid. Scoase un căscat. Trebuia să se întoarcă la spital, dar un val de oboseală ameninţa să-l doboare. Zărindu-şi vioara pe pat, simţi nevoia să se învigoreze cu o melodie săltăreaţă.

Ridică vioara şi porni o versiune puternică a „Tullochgorum”.

Instantaneu, un curcubeu lunar răsări peste teatrul de la parter, şi zânele gălăgioase se împrăştiară în toate direcţiile.

Erau ultimele răbufniri ale bătăliei din Central Park, bătălie care în cele din urmă nu fu atât de încleştată. Foile de propagandă pregătite de Aelis cu îndemânarea unui geniu înnăscut în ale marketingului, stârniră în rândul armatei engleze sentimente adânci şi ascunse. Fiindu-le interzis atâta timp accesul la informaţie din afară, argumentele simple, dar puternice de pe foi le merseră drept la inimă.

„De ce muncim doisprezece ore pe zi pentru salarii mici? Cândva, eram libere să facem ce vrem.”

„De ce trebuie să venerăm acest îngrozitor zeu nou? Mie îmi plăcea bătrâna noastră Zeiţă.”

„De ce îi lăsăm pe Tala şi bătăuşii lui să ne conducă?”

„Şi ce căutăm aici, luptându-ne cu alte zâne?”

Rândurile armatei începură să se rupă, pe măsură ce zânele, trezite din coşmar, îşi dădeau seama de stupiditatea situaţiei lor. Infanteriştii de peste tot refuzară să avanseze, aşa cum li se ordonase. Baronii, ei înşişi îndoindu-se de puterea lui Tala, simţiră că autoritatea pe care o aveau asupra sclavilor lor începea să se năruie.

Cu toate acestea, situaţia nu era nici pe departe rezolvată. Marele grup de mercenari ai lui Tala nu arăta niciun semn că ar întoarce armele. Nici Garda Regală, condusă de Marion, fiica sa vitregă. Lucrurile s-ar fi putut sfârşi dezastruos, dacă Aelric, plutind dus de briză, nu ar fi zărit macul galez cu trei boboci în sacoşa Magentei şi nu l-ar fi înhăţat.

— Treci de partea noastră, frumoasă Marion, spuse el. Alătură-te revoltei ţăranilor şi acest mac galez rar cu trei boboci, roşu, portocaliu şi galben, va fi al tău. Alfabetul tău va fi complet.

Marion privi macul, citi rapid o foaie de propagandă şi întoarse armele, luând cu ea şi Garda Regală. Bătălia luase sfârşit, iar New York-ul era în siguranţă.

Singurii care nu se predaseră erau mercenarii. Văzând că totul era pierdut, dar nedorind să se predea, făcură să apară prin vrajă un curcubeu lunar, cu ajutorul căruia să scape.

— Trebuie să-i admiri, spuse Magenta, în timp ce aceştia se îndepărtau. Sunt nişte mercenari buni.

***

Coborând scările în grabă, Dinnie fu surprins să audă gălăgia din teatru. Presupunând că publicul arunca diverse lucruri spre scenă, nu se putu abţine să arunce o privire.

Înăuntru domnea haosul. Deşi Dinnie nu ştia, interpretarea lui „Tullochgorum” atrăsese curcubeul lunar, astfel că mercenarii dădură peste piesa lui Cal, iar în urma lor veniră diverşi urmăritori aprigi.

Derutaţi de bătălia în acest oraş ciudat, şi nemaivăzând in viaţa lor „Visul unei nopţi de vară”, mercenarii speriaţi se treziră înconjuraţi de nişte zâne gigantice. Crezând că zânele de pe scenă, care aveau aripi de carton, erau de fapt inamicii lor,

mercenarii se materializară să lupte cu ele, obligându-i şi pe urmăritorii lor să procedeze la fel.

Actorii fugiră speriaţi, când zânele de toate culorile începură bătălia pe scenă. Cal ţipă să fie lăsat în pace. Din ultimul rând, juriul privea cu uimire.

Dinnie îi observă pe membrii juriului şi îi trecu prin cap că unul din ei pare cunoscut, dar atenţia îi fu distrasă de Heather, care ateriză pe umărul lui.

— Bună, Dinnie, îi strigă în ureche. Doar facem curat. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Îi explică pe scurt ce se întâmplase, dar Dinnie nu prea îi dădu atenţie.

— Zâne proaste, strigă el. Kerry este bolnavă, e în spital. Mă duc la ea acum.

Plecă, fără să-i pese deloc de bătălia lor stupidă. Era încântat, totuşi, că piesa lui Cal fusese un dezastru atât de spectaculos.

Patruzeci și trei

După ce bătălia luă sfârşit, zânele începură petrecerea pe acoperişurile din East Village. Heather şi Morag nu erau prezente. De îndată ce fusese posibil, alergară la spital, să o vadă pe Kerry.

Îi povestiră evenimentele acestei zile importante şi îi împletiră flori în păr.

Kerry se ridică pe coate.

— Atinge-mi degetele, spuse ea. Am nevoie de puţină forţă.

Surorile MacLeod mâncaseră şi băuseră alături de toată lumea în acea după-amiază, dar în calitate de prietene ale lui Kerry erau oarecum interesate de competiţie, aşa că zburară să tragă cu urechea la discuţiile membrilor juriului.

Constatară cu surprindere că îl cunoşteau pe unul dintre aceştia. Era Joshua, recrutat de pe stradă pentru a face parte din „Programul Arta în Comunitate”.

— Vor spune că piesa lui Cal a fost o catastrofă, spuse Ailsa, sigură pe ea. Din nefericire, Kerry nu s-a putut înscrie cu alfabetul ei floral.

Un taxi opri la intrarea în teatru. Din el coborî Kerry, cu înfăţişarea scheletică, într-un halat albastru şi o haină galbenă cu ciucuri. Dinnie o ajută să urce scările.

Prea bolnavă ca să-şi părăsească patul de spital, Kerry venise pentru floarea ei.

— Unde este Aelric? întrebă ea. Seonaid Macleod zbură pe acoperiş, apoi reapăru împreună cu Aelric, care o ţinea de mână pe Marion. Floarea era prinsă în pârul negru cu mărgele al lui Marion.

— Dă-mi, spuse Kerry, întinzând mâna. Marion scoase floarea şi i-o înmână.

Faţa lui Kerry radia de plăcere. Puse macul în mâna lui Dinnie.

— Înscrie alfabetul meu în competiţie, îi spuse ea. Zânele aplaudară şi ovaţionară acest act de eroism din partea cuiva atât de grav bolnav.

Kerry căzu la pământ. Fu dusă înapoi la spital, iar Dinnie îi anunţă pe membrii juriului că Vechiul Alfabet Celtic Floral era acum gata de inspecţie.

***

Magenta înainta triumfătoare pe strada East Fourth. Prin tactica ei măreaţă reuşise încă o victorie nemaipomenită, şi acum venise să se alăture petrecerii.

Pe toată strada zânele mâncau, beau şi făceau sex; urmare acestei sindrofii, luă naştere prima rasă mixtă de zâne.

Surorile Macleod, care aşteptau încrezătoare triumful alfabetului floral al lui Kerry, fură îngrozite de o nebănuită răsturnare de situaţie. Aflară că, la urma urmelor, „Visul unei nopţi de vară” nu ieşise chiar atât de rău.

— Cele mai surprinzătoare efecte de scenă văzute vreodată, spuneau juraţii.

— Aproape incredibil modul în care piesa a evocat universul zânelor. Aş fi putut jura că ele chiar se aflau acolo. Desigur, au fost şi părţi imperfecte, dar trebuie să recunosc că am fost impresionat.

— Alfabetul floral este o piesă unică şi foarte frumoasă din folclorul celtic… dar se compară oare cu o asemenea interpretare emoţionantă după Shakespeare?

— Ah, nu, gemu Rhona. După ce a venit pe jumătate moartă de la spital, Kerry nu trebuie să piardă competiţia. Şi după ce ne-a hrănit cu turte de ovăz.

Heather şi Morag se întoarseră de la spital. Ţinură cu toatele o şedinţă de urgenţă la magazin, dar nu se întrezărea nicio soluţie.

— Am putea mitui juriul.

— Cu ce?

— Vom jefui o bancă.

Respinseră imediat această idee.

***

Sheilagh Macleod o căută pe Magenta să îi mulţumească pentru că le-a restituit vioara şi le-a ajutat în bătălie, proclamând-o prietenă pe viaţă a zânelor MacLeod. Cherchelită, conducătoarea clanului o bătu cu entuziasm pe spate şi îi spuse ultimele noutăţi de la juriu.

— Ce tânără hotărâtă este Kerry, spuse Magenta admirativ. O voi primi oricând în armata mea.

— Ei bine, dacă e prietena ta, nu va câştiga această competiţie, declară Joshua, apărând lângă ea. Pentru că eu sunt în juriu. Si după ce îi voi da premiul lui Cal, o să vin şi o să te omor în bătaie.

Patruzeci şi patru

— Tânăra este nehotărâtă, dar tinerelului i-a plăcut mai mult piesa lui Cal, anunţă Morag, după ce îi spionase pe membrii juriului.

— Iar Joshua îl va alege pe Cal, se tângui Heather. Cal o să câştige.

Stăteau în teatru, în vârful unul stâlp fals, care făcea parte din curtea ateniană. Dinnie era şi el în apropiere, pleoştit. Sheilagh MacPherson şi Agnes MacKintosh fâlfâiau şovăielnice.

— Cunoaştem problema ta, spuseră ele. Şi te compătimim, pentru că, din câte am înţeles, Kerry a fost bună prietenă cu zânele rătăcitoare, iar acest Cal a tratat-o îngrozitor. Nu ne plac iubiţii care se poartă îngrozitor. Te vom ajuta cu o parte a problemei.

— Cum?

— Cunoşti piesa „Visul unei nopţi de vară”?

O cunoştea, puţin.

— Atunci ştii, spuse Agnes, că este implicată o iarbă magică, iar odată aruncată în ochii cuiva, această iarbă face ca persoana respectivă să se îndrăgostească de prima fiinţă care îi iese în cale. Dinnie, camarade MacKintosh, adu-mi iarba.

Deşi până atunci fusese încrezător, Dinnie scutură trist din cap. Conducătoarea clanului era chiar mai proastă decât celelalte. Părea că nu vede diferenţa între recuzita de scenă şi viaţa reală.

— Este doar o buruiană de lângă trotuar, spuse el.

— Poate pentru tine. Dar nu şi pentru conducătoarele atotputernice ale clanurilor zâneşti scoţiene. Adu-o aici.

Dinnie găsi şi îi duse buruiana. Agnes şi Sheilagh zburară în jurul lui Joshua şi îi atinseră ochii cu ea. Îl împinseră cu câteva lovituri uşoare de sabie către Magenta.

Se frecă la ochi de câteva ori, apoi îi deschise.

— Magenta. Te-am iubit întotdeauna.

— Atunci votează pentru Kerry.

— Desigur.

— Ia nişte cocktail Fitzroy, spuse Magenta, strecurându-şi mâna în mâna lui. O să-ţi dau şi ţie reţeta.

Mai rămăsese un vot. Tânăra femeie, o sculptoriţă locală, încă oscila.

— Pot să spun că i-a plăcut piesa mai mult, oftă clarvăzătoarea Mairi.

***

— Zâne proaste, mormăi Dinnie în timp ce acestea treceau pe lângă el în sala de aşteptare a spitalului. Toată agitaţia creată de voi a îmbolnăvit-o pe Kerry.

— Aiureli, răspunse Heather. Boala lui Crohn loveşte mulţi oameni care nu au văzut niciodată o zână. Cu toate acestea, întrucât acum te porţi frumos cu Kerry, s-ar putea să jefuiesc o bancă pentru a-ţi plăti chiria. Acum mergem să o vedem.

— Încă nu e ora de vizită.

— O importantă diferenţă între oameni şi zâne este aceea că noi suntem mici şi invizibile, iar voi nu. Noi nu trebuie să aşteptăm ora de vizită.

Dinnie le aruncă o privire fioroasă. Alături de el, în sala de aşteptare, mai erau doi tineri care vroiau să o vadă pe Kerry, şi asta îl făcea gelos.

În salonul ei, Kerry se simţea încă slăbită, dar era bucuroasă să le vadă pe zâne. Morag se cocoţă pe pat.

— Ai câştigat premiul.

Kerry lăsă să-i scape un strigăt de plăcere.

— E meritul lui Dinnie, anunţă Heather, mândră de camaradul ei MacKintosh. La momentul decisiv, s-a dus la ultimul membru al juriului, s-a prezentat politicos şi a întrebat-o dacă, în afară de faptul că era o sculptoriţă locală, nu cumva era şi binecunoscuta Linda, vedeta celui mai fierbinte sex cu două fete la telefon. A fost îngrozită că cineva a recunoscut-o, mai ales când Dinnie a spus că este un mare admirator al ei şi i-a cerut un autograf. După aceea, s-a înmuiat ca plastilina şi a votat pentru tine.

Premiul Comunităţii Artistice este acum al tău, şi îl meriţi din plin. Cal va regreta toată viaţa că nu te-a învăţat să cânţi solo-ul de chitară din „Bad Girl”.

Morag se băgă şi ea în discuţie.

— Se înghesuie bărbaţii afară, vor o întâlnire cu tine, spuse ea. Ţi-aş recomanda să te întâlneşti cu mai mulţi bărbaţi pentru o vreme. Între timp, dă-mi voie să-ţi prezint prietenii mei.

Arătă spre un grup de zâne din spatele ei, care o salutară politicos pe Kerry.

— Aceasta este Sheilagh MacPherson, iar acestea sunt Agnes MacKintosh şi Jean MacLeod. Ele sunt conducătoarele clanului nostru şi ca atare au mari puteri vindecătoare. Alături de ele este Flora MacGillvray, o renumită tămăduitoare din Scoţia.

Acesta este Donai, prietenul lui Maeve. El este vraciul tribului O'Brien, celebru în Irlanda pentru priceperea lui. Acesta este Cheng Tin-Hung, vraciul tribului chinez, Lucreția, vrăciţa zânelor italiene, şi Aba, vrăciţa ghanezelor. Cu toţii sunt foarte pricepuţi şi au o bună reputaţie.

Este cea mai de seamă adunare a zânelor-vraci pomenită vreodată. Nu da atenţie mirosului de whisky. Alcoolul nu diminuează puterile vindecătoare ale zânelor.

Am vrea să subliniem că lucrurile nu stau chiar atât de rău precum crezi, pentru că eşti talentată, populară, plăcută şi frumoasă, astfel încât nu contează că porţi o pungă de colostomie, eşti încă mult înaintea majorităţii oamenilor. Dar te vom scuti de predică şi îi vom lăsa pe vraci să-şi facă treaba.

— Şi dacă opt zâne puternice nu vor reuşi să-ţi vindece intestinele, spuse Heather, va fi mare minune. Acum, Morag şi cu mine ne vom retrage şi-ţi vom organiza o petrecere de bun-venit, şi le vom spune adio zânelor engleze. Se grăbesc să se întoarcă acasă, să distrugă atelierele şi să-şi reia plăcuta viaţă îmbătându-se prin tufişuri. Magenta a colindat fericită alături de Joshua, este mulţumită, crede că el a votat-o în calitate de conducător al armatei greceşti. Conducătoarele clanului nostru ne-au iertat delictele, pentru că totul s-a terminat cu bine.

— Asta e o noutate pentru noi, spuseră conducătoarele clanului.

— Dar nu e aşa?

Conducătoarele spuseră că se vor mai gândi la asta, iar Morag şi Heather ieşiră cât mai erau în avantaj.

— Ce se întâmplă? întrebă Dinnie, în sala de aşteptare.

— Magie puternică de zâne, răspunse Heather. Şi poţi să vii la petrecerea de bun-venit acasă a lui Kerry, dacă îi aduci un cadou scump. Mi se pare că pusese ochii pe un set de brăţări din argint de la un magazin indian. S-ar putea ca în cele din urmă să ieşiţi împreună, dacă îi spui ce flori arată mai bine în părul ei, te prefaci că îţi place Botticelli şi îi faci cadouri frumoase.

Până una-alta, ieşim să bem ceva şi să cântăm ceva serios la vioară. Dacă zânele irlandeze şi celelalte cred că au auzit muzică scoţiană bună, doar pentru că Mica Maggie MacGowan a reuşit să îngâne câteva melodii simple fără să facă vreo greşeală, atunci mai ai multe de aflat.

Collum MacHardie a promis că ne va face nişte amplificatoare. Când se va înfiinţa formaţia noastră de muzică celtică radicală, dealurile şi vâlcelele nu vor mai fi la fel.

***

Johnny Thunders lăsă în teatru chitara Gibson a lui Cal. Era o chitară bună, dar nu vroia să o păstreze. Ştia ce groaznic este când ţi se fură chitara.

Venise vremea să se întoarcă, deşi misiunea lui eşuase. Gândind că înainte de a pleca ar putea să mai arunce o privire, se îndreptă spre apartamentul lui Kerry. Vroia să vadă alfabetul floral care provocase atâta agitaţie.

Ajuns înăuntru, fu impresionat. Florile, uscate de Kerry, şi cărora Morag le vorbise duios, răspândeau o imensă frumuseţe şi putere. Cele treizeci şi trei de flori erau înşirate pe podea, şi sub ele Kerry pusese drept fundal toate lucrurile sale preferate, printre care albumele New York Dolls cumpărate la negru şi copia remixată a albumului Heartbreakers.

Unul din lucrurile ei preferate era chitara.

— Chitara mea Gibson Tiger Top din 1958.

Johhny o ridică.

— A avut-o în tot acest timp. Nu-i de mirare că este obsedată de New York Dolls.

Iubitul care îi dăduse chitara trebuie să fi fost cel care o furase cu mulţi ani în urmă.

Se pregăti să plece, dar se opri, uitându-se iar la minunatele flori. Se gândi la Kerry, care zăcea bolnavă în spital.

— Ei, la naiba. O să iau vechitura pe care o am de la cerşetoarea aia. Oricum am cântat întotdeauna mai bine decât alţii la o chitară veche.

Lăsă chitara lui Kerry acolo unde se afla, şi nu se simţi nemulţumit.